

ପ୍ରାଚୀ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା

ଅଷ୍ଟାଦଶ

ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା

ଡଃ ଡାକ୍ତରୀ ଶ୍ରୀ

ପ୍ରକାଶକ

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ଶ୍ରୀ ରୁଦ୍ର କ୍ରିତୀ

(ତୃତୀୟ ଶ୍ଳୋ)

ଅରୂପାନନ୍ଦ ଦାସଙ୍କ କୃତ

ଶିଳ୍ପ ଓ ମୁଦ୍ରଣ ସହ

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା

ସଙ୍କଳିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

୧୯୭୭

ମୂଲ୍ୟ — ପାଞ୍ଚଟଙ୍କା ମାତ୍ର

ନୃଣାବଳୀ

ମହାପୁରୁଷ ଅତ୍ୟନ୍ତାନନ୍ଦଙ୍କ ଜୀବନ ଚରିତ ଓ ମାହାତ୍ମ୍ୟ ଅଣ୍ଡାକାର
ସହସ୍ରାବଳୀରେ ପୁରସ୍କୃତ ରାବରେ ଲିଖିତ ହୋଇଅଛି । ଗୁରୁଭକ୍ତି
ଗୀତାର ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡର ମୁଖ୍ୟବଳରେ ମଧ୍ୟ କିଛି କୁହା ହୋଇଅଛି ।
ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ବସ୍ତୁରେ ଆଉ କିଛି ନହୁଏ ଆବଶ୍ୟକ ମନେକରୁନାହିଁ ।

ମହାପୁରୁଷ ବିକାଳଦର୍ଶୀ ଥିଲେ ଏହା ତପାୟ ଭକ୍ତପରମ୍ପରାରେ
କଥିତ । ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ମାଳିକାରେ ଭବିଷ୍ୟତ ବସ୍ତୁମାନ କଥିତ ଥିବାର
ପ୍ରକାଶ ହୁଏ । ଐତିହାସିକ ସେ ଦୃଷ୍ଟିରେ ବସ୍ତୁମାନ ଦର୍ଶନ କରେ ନାହିଁ ।
ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ମହାପୁରୁଷ ଅତ୍ୟନ୍ତାନନ୍ଦଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ରଚିତ ହେବା ବସ୍ତୁରେ
ଐତିହାସିକ ସନ୍ଦିହାନ, କାରଣ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଈଶ୍ଵର ଅଷ୍ଟମ ପଟଳରେ—

ଅତ୍ୟନ୍ତର ବଚନ ଯେ ଧର ଗୋପସୁତ ।
ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ତୁମ୍ଭକୁ ହେବ ହୃଦୟ ।
ତୁମ୍ଭ ଅଂଶମାନ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ଯେ ପଢ଼ିବ ।
ଆଲୁଅ ହୋଇବ ତାକୁ ସମସ୍ତ ଦିଶିବ ॥
ହରେକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଣ ଯେ ରାଜନ ହୋଇବ ।
ସେ ରାଜନ କାଲେ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ପ୍ରକାଶିବ ॥

ପୁନଶ୍ଚ:—୧୧ଶ ପଟଳରେ—

କେତେ କହୁବା ଜଳି କଥା । ଶୁଣି ଶୁଣିଲେ ବଡ଼ ବ୍ୟଥା ॥
ରାମଚନ୍ଦ୍ରର ଅଂଶ ଯିବ । ମରହଟ୍ଟାର ରାଜ୍ୟ ହେବ ॥
ମଲିକା ହେବ କିଛି ଦିନ । ତୁମ୍ଭାଣ ନେବ ସେହି ସ୍ଥାନ ॥
ଏ ଅନ୍ତେ ଦ୍ଵିଜ ରାଜାହେବ । କଲଙ୍କି ତେବେ ପ୍ରକାଶିବ ॥
ଶରକେଶରୀ ରାଜାଠାରୁ । କଲଙ୍କି ସଂସାର ବିହରୁ ॥

ଲିଖିତ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟାଂଶ ଦ୍ଵୟରୁ ପ୍ରଗତ ହୁଏ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ଲେଖକ ହରେକୃଷ୍ଣ ଦେବଙ୍କ ପରେ ମରହଟ୍ଟା ରାଜା ଓ ବାରକେଶରୀ ଦେବଙ୍କର ସମସାମୟିକ ଥିଲେ । ବାରକେଶରୀ ଦେବ ୧୭୦୩ ଶକାବ୍ଦ ବା ୧୭୮୧ ସାଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାଜତ୍ଵ କରିଥିବା ଜାତିହାସରୁ ଜଣାଯାଏ । ଐତିହାସିକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ଅସ୍ଥାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ଲିଖିତ ହେବା ସମ୍ଭବପର ।

ଚତୁର୍ଥାଂଶ ଦ୍ଵୟର ଲେଖକ ମତରେ ମହାପୁରୁଷ ହିଁ କାଳଦର୍ଶୀ ତତ୍ତ୍ଵ ସେ ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ଲେଖି ଅଛନ୍ତି । ସେ ଯାହାହେଉ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଅତି ଉପାଦେୟ ଗ୍ରନ୍ଥ । ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ପାଠ କଲେ ଲୋକ ଯଥାଯଥ ଭାବରେ ଧର୍ମଚରଣ କରି ନିଜର ଓ ଜଗତର ମଙ୍ଗଳ ସାଧନ କରିବ ଏବଂ ହରିପ୍ରେମ ରସରେ ବିହଳ ହୋଇ ପରମାନନ୍ଦ ଲଭ କରିବ । ଉତ୍କଳର ପଞ୍ଚସଖାମାନେ ଜ୍ଞାନମିତ୍ରା ଭକ୍ତରେ ଅନୁରାଗୀ ଥିଲେ ଶୁଦ୍ଧା ଭକ୍ତରେ ଯେପରି ଭକ୍ତ ପ୍ରେମ-ପାଗଳ ଜ୍ଞାନମିତ୍ରା ଭକ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ସେ ତତ୍ତ୍ଵ । ଏ ବିଷୟରେ ବିଭୀଷଣ ଅନ୍ୟତ୍ର ହୋଇଅଛି । ଦୁଃଶର କଥା ବିଶେଷ କାରଣ ବଶତଃ ଗ୍ରନ୍ଥର ମୁଦ୍ରଣକ୍ରିୟାରେ ଅନେକ ଭ୍ରମ ପ୍ରମାଦ ରହି ଯାଇଅଛି । ସଦୃଶ୍ୟ ପାଠକଗଣ ଶୁଦ୍ଧିପତ୍ର ପାହାନ୍ତିରେ ପାଠ ସଂଶୋଧନ କରି ଅନୁଗ୍ରହ ପୁସ୍ତକ ଗ୍ରନ୍ଥ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବେ ।

ଶ୍ରୀ ଆର୍ତ୍ତବିରଚିତ ମହାନ୍ତି—

ସୂଚୀପତ୍ର

- ୧ ମ ପଟଳ—ଗୁରୁଙ୍କ ମାହାତ୍ମ୍ୟ କଥନ, ଗୁରୁପ୍ରଣାଳୀ ; ଶୁଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ,
ଶିଷ୍ୟର ଦାକ୍ଷାତ୍ୱବୃତ୍ତ ବ୍ୟାଧାନ ।
- ୨ ଯୁ ପଟଳ—ବିଭିନ୍ନ ଯୁଗରେ ଖାଦ୍ୟର କଥନ ଛଳରେ କଳିରେ ଅନ୍ନ,
ଜଳ, ତାମ୍ବୁଳାଦିର ଗୁଣ ଓ ଦାନର ମହତ୍ତ୍ୱ କଥନ ।
- ୩ ଯୁ ପଟଳ—ଅସ୍ତ୍ରପଞ୍ଜାତା ଗୁରୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟକୁ ମରୁମାନଙ୍କର ବଳ-
କଥନ, ଚରିତ୍ରସ୍ଥଳର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅନୁଧ୍ୟାନ ।
- ୪ ଥି ପଟଳ—ତରୁବିଧି ବୈରାଗ୍ୟକଥନ ; ଅଶାନ୍ତର, ଏକାନ୍ତର ତାରକ,
ଶ୍ୟାମପଞ୍ଜାସର ଓ ହରେରାମ ମନ୍ତ୍ରର ଯଥାକ୍ରମେ
ଗୋଲେକ, ସତ୍ୟ, ହେତା, ଦ୍ରାପର ଓ କଳିରେ ପ୍ରସ୍ତର
କଥନ ।
- ୫ ମ ପଟଳ—ମାତା, ପିତା, ବନ୍ଧୁ, ଭ୍ରାତୃ ଗୁରୁକନ ଓ ଗୁରୁଙ୍କର
ପୂଜାକଥନ ।
- ୬ ଷ୍ଟ ପଟଳ—ଉକ୍ତକୁ ବରଦାନ ବିଷୟରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପ୍ରହଲଦଙ୍କୁ
ଉପଦେଶରେ ଅସ୍ତ୍ରପ୍ରହରରେ ଅସ୍ତ୍ରଗୁଣର ଧାରଣ ଓ
କୃଷ୍ଣଧ୍ୟାନ କଥନ ।
- ୭ ମ ପଟଳ—ବସ୍ତ୍ରଦାନ କଥନ ।
- ୮ ମ ପଟଳ—ଗାନପୁଣ୍ୟ କଥନ ଓ ମନ୍ତ୍ରର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତା ।

୧ ମ ପଟଳ—ପୁରୁ ମଧୁ ଲଳ ପ୍ରସାଦ ବର୍ଣ୍ଣନ ।

୧୦ ମ ପଟଳ—ଗୁରୁପ୍ରଣାଳୀ କଥନରେ ଚୈତନ୍ୟଙ୍କର ଅନୁଭବ ଦେଖା-
ଦେବା ଓ ହରିନାମ ଦେବା ଓ ଅନୁଭବ ପିତାଙ୍କୁ ନିଜର
ପରିଚୟ ଦେବା ।

୧୧ ଶ ପଟଳ—ସନ୍ନ ଲକ୍ଷଣ ।

୧୨ ଶ ପଟଳ—ସାଧୁଲକ୍ଷଣ ।

୧୩ ଶ ପଟଳ—ସୁଜନ ଲକ୍ଷଣ ।

୧୪ ଶ ପଟଳ—ଦାସ ଲକ୍ଷଣ ।

୧୫ ଶ ପଟଳ—୧୬ ଶ ପଟଳ—ବୈଷ୍ଣବ ଲକ୍ଷଣ ।

୧୬ ଶ ପଟଳ—ମହନ୍ତ ଲକ୍ଷଣ ।

୧୭ ଶ ପଟଳ—ମହାତ୍ମା ଲକ୍ଷଣ ।

୧୮ ଶ ପଟଳ—ନବଧା ଭକ୍ତି କଥନ ।

୨୦ ଶ ପଟଳ—ଗୋପାଳା ବିହାର ଚରିତ ବର୍ଣ୍ଣନ ।

୨୧ ଶ ପଟଳ—ରାଧାକୃଷ୍ଣ ନିତ୍ୟ ଚରିତ ବର୍ଣ୍ଣନ ।

୨୨ ଶ ପଟଳ—ଅଷ୍ଟପ୍ରହର ସଖୀ ସେବା କଥନ ।

୨୩ ଶ ପଟଳ—ରସରୁଣ କଥନ ।

୨୪ ଶ ପଟଳ—ଗୋପାଳ ଗାବ ଅଷ୍ଟଦଶ ବର୍ଣ୍ଣନ ।

୨୫ ଶ ପଟଳ—ଅଷ୍ଟପ୍ରହର ପୁଷ୍ପସେବା କଥନ ଓ ରାସଲୀଳା ବର୍ଣ୍ଣନ ।

୨୬ ଶ ପଟଳ—ସଖାଗଣଙ୍କ ବନର ନିୟମ କଥନ ।

୨୭ ଶ ପଟଳ—ବନ ଦର୍ଶନ, ମନ୍ତ୍ରଭେଦ କଥନ ଓ କଳ ଆଗମ ।

୨୮ ଶ ପଟଳ—ରାସନିର୍ଣ୍ଣୟ ବର୍ଣ୍ଣନ ।

୨୯ ଶ ପଟଳ—ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତିକଥନେ ଶ୍ୟାମ, ରାଧା କୃଷ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣନା

୩୦ ଶ ପଟଳ—ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ମୂର୍ତ୍ତି ଉତ୍ପତ୍ତି ।

୩୧ ଶ ପଟଳ—ନାରାୟଣ ମନ୍ତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ଭେଦ ।

୩୨ ଶ ପଟଳ—ବ୍ରହ୍ମ ସାବିତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ।

୩୩ ଶ ପଟଳ—କାମଦେବ କାମାକ୍ଷୀ ଦେବୀମନ୍ତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ।

୩୪ ଶ ପଟଳ—ଗଣପତି ମନ୍ତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି କଥନ ।

୩୫ ଶ ପଟଳ—ଯନ୍ତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ଓ ଅକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ରମୂର୍ତ୍ତି ।

୩୬ ଶ ପଟଳ—ଏକାକ୍ଷର ମୂର୍ତ୍ତି କଥନ ।

୩୭ ଶ ପଟଳ—ଭାରକ ମନ୍ତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ଦର୍ଶନ ।

୩୮ ଶ ପଟଳ—ରାଧାରୂପ ବର୍ଣ୍ଣନ ଓ ମନ୍ତ୍ରଭେଦ ।

୩୯ ଶ ପଟଳ-- ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ରରେ ସତୀଶ ଧ୍ୟାନ ସୁରଣ ।

୪୦ ଶ ପଟଳ—ସତୀ ସତୀକ୍ଷ ଲୀଳା ।

୪୧ ଶ ପଟଳ—ରାସ ଗୁଣ କଥନ ଓ ମଣୋହ ଭେଦ ବର୍ଣ୍ଣନ ।

୪୨ ଶ ପଟଳ—ମାନସୀ ସେବା ଓ ଧ୍ୟାନ ଯୋଗ ।

୪୩ ଶ ପଟଳ—ମନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାନ ।

୪୪ ଶ ପଟଳ—ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣ ।

୪୫ ଶ ପଟଳ—ରାସଗୁଣ ଓ ରାଧା ରୂପ ବେଶ ବର୍ଣ୍ଣନ ।

୪୬ ଶ ପଟଳ—ପାଦପଦ୍ମ କଥନ ।

୪୭ ଶ ପଟଳ - ବୃନ୍ଦାବନ ଲୀଳାଦି ଯଦ୍ୟ ।

୪୮ ଶ ପଟଳ—କୃଷ୍ଣ ବସ୍ତ୍ରସ ବେଶ ବର୍ଣ୍ଣନ ।

୪୯ ଶ ପଟଳ—ଗୌରୀ ମହନ୍ତ ନାମ ବର୍ଣ୍ଣନ ।

୫୦ ଶ ପଟଳ—ନନ୍ଦ; ବସୁଦେବ, ଯଶୋଦା ରୋହିଣୀଙ୍କ ଜନ୍ମ ।

୫୧ ଶ ପଟଳ—ଗୋପାଳ ବେଶ ବର୍ଣ୍ଣନ ।

୫୨ ଶ ପଟଳ—ଅଷ୍ଟସଖୀ ଚରିତ ।

୫୩ ଶ ପଟଳ—ଅଷ୍ଟମଞ୍ଜରୀ ଚରିତ ।

୫୪ ଶ ପଟଳ—ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଲୀଳା ରାସ ଦିବା ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର ଚରିତ ।

ଓ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା

ତୃତୀୟ ଖଣ୍ଡ

ପ୍ରଥମ ପଟଳ

ଶ୍ରୀ ଗଣେଶାୟ ନମଃ, ଅବଦ୍ଧମସ୍ତୁ ।

ନମସ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଗୁରୁଦେବ । ଭବ-ସମୁଦ୍ରେ ତୁମ୍ଭେ ନାବ ॥
ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଅଟ ନିର୍ଣ୍ଣୟାର । ତୁମ୍ଭ ଦୟାରେ ଶିଳ୍ପି ପାର ॥
ଦୟା ଯେ ତୁମ୍ଭ ଦିଅେ କଲେ । କୃଷ୍ଣ ନରୁଣୀ କଲେ ଭଲେ ॥
ତୁମ୍ଭେ କରୁଣା ଯଦି ହୋଇ । ବୈଷ୍ଣବ ଦ୍ରବ୍ୟେ ଦୟା ବଢ଼ି ॥
ଏ ଦେହ ଅଟଇ ଯେ ନାବ । ଧୀରର ତୁମ୍ଭେ ଗୁରୁଦେବ ॥
କୃଷ୍ଣ ସୁପବନ ଅଟନ୍ତି । ବୈଷ୍ଣବ ଆଦ୍ରାଳ ପକାନ୍ତି ॥
ଗୁରୁ କୃଷ୍ଣ ଯେ ବଳସ୍ତବ । ଯେବେ ନରୁଣୀ ନାଜି ଦେବ ॥
ନାବ ଲାଗିବ କଲେ ଯାଇ । କେବେ ଚୌରାଣୀ ନ ଲାଗଇ ॥
ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଏ ବେଳ । ନର ଯୋଡ଼ି କରି ଦକ୍ଷଇ ॥
କି ରୂପେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗ ନନ୍ଦ । ଫିରିବ ଭବବନ୍ଧ ମୋହ ॥ ୧୦ ॥
ଶୁଣ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଯେ । ଗୋପ ମହନ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ॥
କୋଳ କର୍ତ୍ତାଳ ଗୁରୁ ଦେଇ । ତୁମ୍ଭେ ସୁମର ଭର ପାଇଁ ॥
ଗୋଲେକ ଆଶୁଧ ତୁମ୍ଭର । ତୁମ୍ଭେ ରଖିଲେ ସିନା ପାର ॥
ମୁଦଙ୍ଗ ଶଙ୍ଖ ଯେ ଅଟଇ । କର୍ତ୍ତାଳ ଚକ୍ରରୂପ ହୋଇ ॥
ଏ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ତୁମ୍ଭେ ନରେ । ଯମ ଡରଇ ତୁମ୍ଭେ ସୁରେ ॥
ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ଭୟ ନାହିଁ । ନେବଳ କାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇ ॥
ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଯେ ଦେବତାୟେ । କାଳ ପଶିଲେ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଏ ॥

ଦେବତା ହୋଇଲେ ମଧ୍ୟରେ । ମରନ୍ତି ନରକ ସଙ୍ଗରେ ॥
 ବସୁଧୈ ମତେ କ୍ଷେମେ କାଳ । ଦେହ ଗୁଡ଼ନ୍ତି ମାୟାରେ କ ॥
 ଜୀବନମାନ ରହୁଥବ । ତୁମ୍ଭେହେଁ ଦେହ ତ ଗୁଡ଼ିବ । ୧୦ ।
 ଗୋପାଳ କୁଳ ଉଦ୍ଧାରଣ । ତୁମ୍ଭ ଆତ୍ମର ଜନ୍ମ ପୁଣ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ମୁଁ ଶୁଦ୍ର ଅଂଶେ ଜାତ । ନୀର ସ୍ତ୍ରୀର ସେ ଯେହଁ ମତ ॥
 ନୀର ସ୍ତ୍ରୀର ସେ ସତ କର । ମିଶିଲେ ନୀର ହୋୟେ ବାରି ॥
 ଅଧ୍ୟୁକ୍ତ ଅନ୍ଧେ ଶୁଦ୍ରେ ଜାତ । ଶୁଦ୍ର କୁଳରେ ଗୋପପୁତ୍ର ॥
 ସନ୍ଧ୍ୟା ବସନ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ନାଶ । ପରୁର ଗୁରୁ କଥା ପୁଣ ॥
 ମଳିନ ପ୍ରୀତି ଗୁରୁମାନ । ଜାଣନ୍ତି ସକଳ ଯେ ଜନ । ୧୧ ।
 ନିର୍ଗୁଣ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗ ପୁଣ । ଜାଣନ୍ତି ଯେତେ ସୁରଗଣ ॥
 ଜନମେ ଜନମେ ଯେ ତୁମ୍ଭେ । ଏକ ଆତ୍ମା ଯେ ତୁମ୍ଭେ ଅନ୍ଧେ ॥
 ସତ୍ୟରେ ରୁଷି ଅଙ୍ଗେ ଜାତ । ଚେତାରେ ବାନରେ ସମୁତ୍ତ ॥
 ଦ୍ଵାପରେ ଗୋପାଳେ ଜନମ । କଳରେ ଶୁଦ୍ରୀ ଶୁଦ୍ରସମ । ୧୨ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଶୁଦ୍ରକୁ ନିସ୍ତାରଣେ । ଜନମ ହେଲ ଗୋପଗଣେ ॥
 ନିସ୍ତାର ପଥ ହେତୁ କର । ନିର୍ଗୁଣ ଗୁରୁ ମନେ ଧର ॥
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ମହାଶୂନ୍ୟ କହ । ତତ୍ତ୍ଵ ବ୍ରହ୍ମ ଯେ ତହଁ ହୋଇ ॥
 ତୃତୀୟେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ହେଲେ । ଚତୁର୍ଥେ ବ୍ରହ୍ମ ଯେ ହୋଇଲେ ॥
 ପଞ୍ଚମେ ଗାଳ ଘାଣା ପାଇ । ଓଁ ନାର ତହଁ ପୁଣ ହୋଇ । ୧୩ ।
 ଚନ୍ଦନେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଶିଷ୍ୟ । ଆଦିମୂଳ ଯେ ପରକାଶ ॥
 ପୁଣ ପ୍ରକୃତ ଘାଣା ପାଇ । ତହଁ ଶକ୍ତି ଯେ ଶେଷ ହୋଇ ॥
 ପୁଣ ଯେ ବ୍ୟୋମ ଶିଷ୍ୟ ହେଲେ । ପ୍ରଣବ ପୁଣ ସଞ୍ଚଳେ ॥ ୧୪ ।
 ପୁଣ ଯେ ମହାତତ୍ତ୍ଵ ଶିଷ୍ୟ । ଆଦି ନାରାୟଣ ପ୍ରକାଶ ॥
 ଏମନ୍ତେ ନାରାୟଣ ଅଂଶେ । ସନକାଦି ଯେ ହେଲେ ଦାସେ । ୧୫ ।
 ମାରନ୍ତି ଯେ ମାର୍ଗ ବହୁ । ନାରଦ କୃପାଳଳ କହୁ ।

ସେ ଗୁଣମଠ ଯେ ବୋଲଇ । ଏମନ୍ତେ ସକଳଯୁଗ ଯାଇ ॥
 ତେଜା ଯୁଗରେ ମଠ ଗୁଣ । ଦଶ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ସେ ଅବୋଗ ॥
 ଜଳର କିଛି ଭେଗ ନଲ୍ଲ । ସନ୍ନ୍ୟାସ ଧର୍ମ ଅବଗଲ୍ଲ । ୪୦ ।
 ରାମାନନ୍ଦ ସେ ନିମାଦତ୍ୟ । ବିଷ୍ଣୁ ଭରଣ ମାଧବ ଲ । ୪୧ ।
 ଏ ଗୁଣ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବୈଷ୍ଣବ । ଗୁଣ ସଂପ୍ରଦା ନରେ ଶ୍ରବ ॥
 ରାମାନନ୍ଦ ସେ ନିମାଦତ୍ୟ । ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ସେ ମାଧବନ୍ଦ ॥
 ଏ ଗୁଣ ସଂପ୍ରଦା ଅଟନ୍ତି । ବୈଷ୍ଣବ ଲଳ ଏହା ଚନ୍ତି ॥
 ସଂସାରେ ଗୁରୁପଣ କଲେ । ନିସ୍ତାର ଗୁରୁ ସମର୍ପିଲେ । ୪୨ ।
 ଯାଆନ୍ତି ନାଗଧୂଶ ଯାସେ । ମହାଶୂନ୍ୟକୁ ଭେଟ ନୋବେ ॥
 ଏ ମହାଶୂନ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ନାହିଁ । ଗୁରୁ ଦର୍ଶନ ତାର କାହିଁ । ୪୩ ।
 ମହାଶୂନ୍ୟକୁ ନ ଚିହ୍ନିଲେ । ଅଣଗୁରୁଆ ବୋଲି ଭଲେ ॥
 ଗୁରୁ ଚିହ୍ନାନ୍ତି ମହାଶୂନ୍ୟ । ତେବେ ବୋଲିବା ଗୁରୁ ଧନ୍ୟ ॥
 ସେ ଶିଷ୍ୟ ମହାଶୂନ୍ୟ ଚିହ୍ନେ । ଶିଷ୍ୟ ବୋଲିବା ସେହୁ ଲନେ ॥
 ସେ ମହାଶୂନ୍ୟ ଚିହ୍ନ ନାହିଁ । ସେ ନାବ ନିସ୍ତାର କାହିଁ ॥
 ମହାଶୂନ୍ୟରେ ଗୁରୁ ସ୍ଥାନ । ମହାଶୂନ୍ୟଟି ତତ୍ତ୍ୱ ଧନ ॥
 ମହାଶୂନ୍ୟଟି ଯାହା କହ । ଅକାର ବିନ୍ଦୁ ସେ ଅଟଇ ॥
 ବ୍ରହ୍ମ ବୋଲିଣ ଯାହା କହ । ଉକାର ମାନା ସେ ଅଟଇ ।
 ଗଳ ବୋଲିଣ ଯାହା କହ । ଏକାର ମାନା ସେ ଅଟଇ ॥
 ଏକାର ବୋଲି ଯାହା କହ । ଆକାର ଗାର ସେ ଅଟଇ ॥
 ଆଉ ବ୍ରହ୍ମ ସେ ଯାହା କହ । ଇକାର ମାନା ସେ ଅଟଇ ॥
 ଆଦିମୂଳ ସେ ଯାହା କହ । ସେ ଅଣମଣ୍ଡଳା ବୋଲଇ ॥
 ପ୍ରକୃତି ବୋଲି ଯାହା କହ । ସେ ଅକ୍ଷମାନା ସେ ଅଟଇ ॥
 ବହୁ ବିଦ୍ୟା ସେ ଯାହା କହ । ଉକାର ଅଂଶ ସେ ଅଟଇ । ୪୪ ।

୪୦-୧—ଅନ ହେଲୁ—ଖ, ଗ । ୪୧-୧—ରାମାଦତ ସେ ନିମାଦତ—
 ଖ, ଗ । ୪୨-୧—ନିସ୍ତାର ଗୁରୁ ସମର୍ପିଲେ—ଗ । ୪୩-୧—ବନ୍ଦି ନାହିଁ—
 କ । ୪୪-୧—ଓଁକାର—ଗ, ଉକାର—ଖ । ୪୪-୧—ବନ୍ଦି—କ, ଗ ।

ହୃଦ ବୋଲଣ ଯାହା କହୁ । ମନାର ଅଂଶ ସେ ଅଟଇ ॥
 ମନ୍ତ୍ରତନ୍ତ୍ର ଯେ ଯାହା କହୁ । ପ୍ରଳୟ ଅନ୍ୟ ଅଂଶ ସେହୁ ॥
 ପ୍ରଳୟ ବୋଲି ଯାହା କହୁ । ଅକାର ଅଂଶ ସେ ଅଟଇ ॥
 ଏମନ୍ତ ଆଦି ନାଶୟଣ । ଗୁରୁରୂପରେ ଛନ୍ତି ପୁଣି ॥
 ସନକାଦି ସେ ଯାହା କହୁ । ଏ ଗୁଣ ଅକ୍ଷର ଅଟଇ ॥
 ଆବର ଅଂଶ ଯେତେ କହୁ । ସ୍ୱେ ଶକ୍ତିତତ୍ତ୍ୱ ସେ ଅଟଇ ॥
 ଗୁରୁ ପୀଠ ସେ ନାମମାନ । ଶୋଳ ଅକ୍ଷରେ ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନ ॥
 ଆବର ଦ୍ଵାଦଶ ଦଶରେ । ଛତ୍ର ଗୁଣ ସେ ଅଂଶ ଧରେ ॥
 ଆବର ବେଦକ୍ଷର କହୁ । ହରି କ୍ଷରି ସେ ଦୁଇ ରହୁ ॥
 ଅ ଆ ଠାବୁ ଅଂଶଯୋଗ । ନ ଅ ଠାବୁ ଠ ଅ ହୋସ୍ତେ ॥
 ତ ଅ ଠାବୁ ଫ ଅ ଗଣ । ବ ଲ ମେଲିଲେ ବଡ଼ ପୁଣି ॥
 ବ ଶ ଗୁଣ ମିଶିଲେ ତହିଁ । ପଞ୍ଚାଶ ଅକ୍ଷର ବୋଲଇ ॥
 ସ୍ୱେହୁଟି ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗ ଲାଶ । ଏଥିରୁ ନାମମାନେ ପୁଣି ॥
 କେତେ ଗୁରୁ ସେ ମାନେ ଗଲେ । ଯୁଗାଦି ସ୍ଥାନ ଶ୍ରେୟଗଲେ ॥
 ମହାଶୂନ୍ୟକୁ ସେ ଗୁହ୍ୟଣ । ସେ ଗୁରୁ ଲଭନ୍ତି ମରଣ ॥
 ସେ ପୁଣି କାତୟରେ ଜାତି । ପାପରେ ନୁହନ୍ତି ସଙ୍ଗତ । ୮୦ ।
 ମହାଶୂନ୍ୟରେ ସଙ୍ଗ ଯହିଁ । ସେ ସଙ୍ଗ ହେଦନ କରଇ ॥
 ପାପାଶ ନାବରେ ବସିଲେ । ବୁଝି ମରନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ ଭଲେ ॥
 ଅଛନ୍ତି ଅତି ନୁହେଁ ସଙ୍ଗ । ବଧୂର ଜାଣେ କି ପ୍ରସଙ୍ଗ ॥
 ଜଡ଼ କି ପ୍ରସଙ୍ଗ କହୁବ । ସେ ଗୁରୁ ଏହି ଅଙ୍ଗ ଶ୍ରବ ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ସେ ତତ୍ତ୍ୱ ପୁଣି । ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର ରସଗୁଣ । ୮୧ ।
 କେଶାଦି ଗୁଣ ସେ ଅବଦାହିଁ । ସମାଧି ମିଶି ଅଠ ହୋଇଁ ॥
 ଏ ଅଷ୍ଟ ପୁଣି ସେ ଲାଶନ୍ତି । ଜାହାକୁ ବୋଲି ଗୁରୁ ଶକ୍ତି ॥
 ଅସ୍ତେ ନ ଜାଣେ, କରେ ଶିଷ୍ୟ । ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ସେ ଯାନ୍ତି ନାଶ ॥ ୮୨ ॥

୮୦—୧-ତାପରେ ନୁହନ୍ତି ସଙ୍ଗୀତ-ନ

୮୧—ତାହା କି ପ୍ରସଙ୍ଗ କହୁବ । ସେ ଗୁରୁ ଯହିଁ ଅଙ୍ଗଶ୍ରବ-କ ।

୮୨—ଏହା ନ ଜାଣି କରେ ଶିଷ୍ୟ—ଖ, ଗ ।

ଅତାପତ୍ରମ୍ଭ ପ୍ରାୟ ହୋଇ । ସେ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ନାଶ ହାଇ ॥
 ଶିଷ୍ୟକୁ ନାମ ଦେଲେ ପୁଣି । ବସିବ ପୁରୁଷ ମୁଦେଶ ॥
 ନିର୍ଗୁଣ ବାର ପାଠ ପୁଣି । କବିର ଯନ୍ତେ ପୁମରଣ ॥
 ଶିଷ୍ୟକୁ ମନ୍ତେ ଶୁଦ୍ଧ କର । ଘଷା ନହୁବ ନର୍ତ୍ତେ ଧର ॥
 ପୁବର୍ଣ୍ଣ ଲେଖନରେ ପୁଣି । ଅଶାସ୍ତ୍ରର ନିନ୍ଦା ଲେଖିଣ ॥
 ବେନ ବସନ ନବଜନ । ପିନ୍ଧିବ ଶିଷ୍ୟ ଯେ ଯଜନ ॥
 ଭୂମି ପିନ୍ଧା ଯେ ପାଶ୍ରେଡ଼ା । ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗରେ ଦେବ ବେଡ଼ା ॥
 ଛେନା ଜଦଳୀ ଯେ ଶ୍ରୀଫଳ । ନବାତ ସର ଦୟା ଜଳ ॥
 ଭଣ୍ଡା ଭା ଛଡ଼ା ଲାଆ । କଦମ୍ବଲ ଯେ ପାନ ଗୁଆ ।
 ମିଠାଇ ଖଳା ଯେ ପାପତ୍ର । ସର ତେଣି ଯେ ନୁଡ଼ା ଗୁଡ଼ ॥
 ନାମ ଦେଇଣ ଭୋଗ ଦେବ । ଭଦ୍ରଯୋଗରେ ଯେ ମିଳିବ ॥
 ବୈଶାଖ ଫଗୁଣ ମାସରେ । ଶ୍ରାବଣ ଶୁକ୍ଳ ମାସରେ । ୧୦୦ ।
 ଶୁକଳ ପକ୍ଷରେ ପୁରୁଷ । କୃଷ୍ଣ ପକ୍ଷରେ ପ୍ରୀତି ଅଂଶ ॥
 ଗୁରୁ ଶୁଦ୍ଧ ଯେ ସୋମବାରେ । ନାମ ଯେ ଦେବ ସେ ଯୋଗରେ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳ ଭଞ୍ଜରଣ । ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଦ ଜଣ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳ ଭଞ୍ଜରଣ । କହଲୁ ଗୁରୁ ଚନ୍ଦ୍ରମାନ ॥
 ଗୋପ ବଣରେ ଯେତେ ଜନ । ଦାନ ଅନୁକ କଥା ଦେନ ॥

କହ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଭୃଗୁଘୋଷେ, ଶିଷ୍ୟ ଭଞ୍ଜରଣ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ
 ସମ୍ପାଦେ ନାମ ପ୍ରଥମ ପଞ୍ଚଳ ।

ଦ୍ରବ୍ୟ ପଟଳ

ମହାନଦୀର ଯେ ଉତ୍ତରେ । ଗ୍ରାମ ଶିରିଲେ ନାମ ଧରେ ॥
ବାରଟି ଗୋପାଳ ମଧ୍ୟରେ । ଅନୁକ ମିଳି ସେ ଠାବରେ ॥
ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ବାର ପଟା । ପାଞ୍ଚଶ ବୈଷ୍ଣବଙ୍କ ଅଟା ॥
ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଲେଖି । ପଞ୍ଚାଶ ଜନ ହୋଇ ସୁଖୀ ॥
ଶ୍ରେଣୀ ନମନ୍ତେ ବସୁନ୍ଧର । ମୁକୁନ୍ଦ ପିତା ସେ ପରୁଷ ॥
ବିଜୟ କର ପାଧୁକନ । ନିବିଡ଼େ ରେଷେଇ ବଧାନ ॥
ଅନୁକ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦୁଇ । ମୁକୁନ୍ଦ ପିତାକୁ ସେ କହୁ ॥
ଅନ୍ନ ସେ ଦେଲେ ଜୟ ଫଳ । ଏ କଥା ଜାଣ କି ଗୋପାଳ ॥
ଭଗବାନ ସେ ଗୋପ କହେ । ମୋ ଗୁରେ କିବା କହୁ ହୋୟେ ॥
ଅନନ୍ତ ପିତା ପାଦତଳେ । ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ ନିଶ୍ଚଳେ । ୧୦ ।
ଏଥର ଫଳ ଗୁରୁ କହ । ମନରୁ ଫିଟିବ ସନ୍ଦେହ ॥
ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ହେ ଦୁଇ । ଭୂମିର ପିତା ସା ପୁରୁଷ ॥
କହବା ସର୍ବ ଗୋପ ଶୁଣ । ଜଳେ ଯେତେ ଗୋପଗଣ ॥
ଗୁରୁକ ଗୋବିନ୍ଦ ସେ ପୁଣ । ପୁନା ନିଉଡ଼ି ଗୁଣପଣ ॥
ସେରେ ଲେଖିଲେ ଯେତେ ଯେବ । ନିଜ ତାମା ଗଣିଣ ପାରିବ ॥
କୁଶର ଅଗ୍ରେ ଦେଖୁ ଯେତେ । ମୁକୁନ୍ଦା ଫଳ ହୋୟେ ତେତେ ॥
ଦଧିର ଫଳ ସେ ମୁକୁନ୍ଦା । ଶ୍ରେଣୀ କରାଇ ସେହି ଦାତା ॥
ବାଟୁଳ ସମାନେ ସେ ଯଥା । ଶ୍ରୀ ଫଳର ସମ ଦଥ ॥
ପତର ଖଣି କି ସେ ପୁଣ । ମୁସାର ଦୁଇ ତାକୁ ଜାଣ ॥
ମୁକୁନ୍ଦା ସର୍ବ ଯେତେ ହୋଇ । ଭୂମିର ଫଳ ତେତେ ହୋଇ ॥
ତମ୍ବୁର ଅସୁଅ ପ୍ରମାଣେ । ଜାଲର ଫଳ ହୋୟେ ତେଣେ ॥
ରୂପାର ନିଉଡ଼ି ଯେତେକ । ଯାଣିର ଫଳ ଯେତେ ତକ ॥
ସେ ଭୂମି ଖଣିରେ ବସାଇ । ଅସ୍ତରତନ ଫଳ ସେହି ॥
ଗନ୍ଧେ ବସାଇ ଅନ୍ନ ଦେଇ । ଏତେକ ଫଳ ସେ ଲଭଇ ॥
ସେ ଜନ ପୃଥ୍ବୀ ମଧ୍ୟେ ଧନୀ । ଶୁଣ ଗୋପାଳ ଦୁଇଜଣ । ୧୫ ।

ଶ୍ରୀମେ ଗୋପାଳ ଯେତେ ଥିଲେ । ସମସ୍ତେ ଦଣ୍ଡବତ କଲେ ॥
 ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ସେ ଶୁଣ । ଶ୍ରୀମୁରେ ପରୁରୁଛୁ ପୁଣ ॥
 ଦେଲି ଲୋକ ତ ଗଢ଼ ପାଇ । ଶ୍ରେୟତା କରୁପେ ଭବିଷ୍ୟ ॥
 ଶୁଣ ଦେ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ । କହବା ତହିଁର ତଦନ୍ତ ॥
 ଅଶ୍ରୁଧର ପୁମଣିଲେ । ଅନ୍ତର ଦୋଷ ହରେ ଭଲେ । ୩୦ ।
 ଏକ ଅଶ୍ରୁ ପୁମଣିଲେ । ଦୁଧର ଦୋଷ ହରେ ଭଲେ ॥
 ତାରକ ମନ୍ତ୍ର ପୁମଣି । ଦୃଢ଼ର ଦୋଷ ହରେ ପୁଣ ॥
 ଶ୍ୟାମ ସେ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଗୁଣି । ଲବଣ ଦୋଷ ହରେ ପୁଣି ॥
 ଶୂନ୍ୟ ଭଜନ ମନ୍ତ୍ର ଧାଇ । ଦ୍ଵାଦ୍ଵି ଲାଲ ଦୋଷ ହରେ ॥
 ହରେ ରାମ ସେ ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣ । ପଞ୍ଚର ଦୋଷ ଦିବ ପୁଣ ॥
 ପଦ୍ମର ଜଳର ସେ ଫଳ । ଦେଲେ ଲଭଇ ତେତେ ଫଳ ॥
 ପଞ୍ଚଅକ୍ଷର ପୁମଣିଲେ । ତୁମ୍ଭର ଦୋଷ ହରେ ଭଲେ ॥
 ମରେକ୍ୟୁଷ୍ଠ ସେ ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣି । ଜଳର ଦୋଷ ହରେ ପୁଣି ॥
 ପଦ୍ମର ଜଳର ସେ ଫଳ । ଦେଲେ ଲଭଇ ତେତେ ଜଳ ॥
 ଶୁଆର ଫଳ ସେ ପ୍ରବାଳ । ଦେଲେ ଲଭଇ ତେତେ ଫଳ ॥
 କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରକୁ ପୁମଣିଲେ । ଶୁଆର ଦୋଷ ତେବେ ହରେ ॥
 ପାନର ଫଳ ସେତେ ହୋଇ । ଲାଲା ଦେଖିଲେ ତେତେ ହୋଇ ॥
 ରାଧା ମନ୍ତ୍ର ପୁମଣି । ତାମ୍ବୁଲ ଦୋଷ ସେ ହରେବ ।
 ନୂନର ଫଳ ସେତେ ଗୁଣ । ବଜ୍ରଦୁର୍ଯ୍ୟାସ ପରମାଣ ॥
 କାମ ଗାୟତ୍ରୀ ପୁମଣି । ନୂନର ପାପ ସେ ହରେବ ॥
 ଝଙ୍କର ଫଳ ଏବେ ଶୁଣ । ପୁରୁଷ ସେତେନ ଚୁଲେଣ ॥
 ନାରାୟଣ ସେ ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣି । ଝଙ୍କର ଦୋଷ ହରେ ପୁଣି ॥
 ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଫଳ ଶୁଣ ଶୁଣ । ତମ୍ବା ସେତେନ ଲେଖି ପୁଣ ॥
 ବ୍ରହ୍ମ ଗାୟତ୍ରୀକୁ ଭଜିଲେ । ଏଥର ଦୋଷ ହରେ ଭଲେ ॥
 ତାଳର ଫଳ ଗୁଣ ଶୁଣ । ପିଣ୍ଡଳ ସେତେନ ଚୁଲେଣ । ୩୧ ।
 ଗାୟତ୍ରୀ ଛନ୍ଦକୁ ପୁମଣି । ଶ୍ରେୟ ତା ଜନ ପାପ ହରେ ॥

ଶାକର ଫଳ ଗୁଣ ଶୁଣ । କଂସାର ଭୁଲେ ଯେତେ ଜାଣ ॥
 ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମର । ଶକ୍ତିର ଦୋଷମାନ ଦୂର ॥
 ସକଳ ମନ୍ତ୍ର ମାନ ଶୁଣ । ଇହା ଗୋଟିଏ ବୋଲୁ ଜାଣ ॥
 ଭୋଜନ ତନ୍ତ୍ର ଯେ ଅଟଇ । ଭୁଞ୍ଜିଲେ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଡିଟଇ ॥
 ବସି ଯେ ଅନ୍ନ ଦେଉଥାଇ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୈଷ୍ଣବ ରଖଇ ॥
 କୁଟୁମ୍ବ ବନ୍ଧୁ ଯେ ବିଦେଶୀ । ଯେ ଅନ୍ନଦାନ ଦିଏ ହସି ।
 ଗଙ୍ଗା ଗୟା ଯେ ବାରାଣସୀ । ତା ହସ୍ତେ ସର୍ବ ଖର୍ଚ୍ଚ ବସି ॥
 ଚଳିଗୋଟି ଯେ ଅର୍ଦ୍ଧ ଖର୍ଚ୍ଚ । ଅଛନ୍ତି ତନୁ ପୁରେ ଯେ ତ ॥
 ସ୍ବର୍ଗରେ ଛନ୍ତି ଦେଉ ଗୋଟି । ମଞ୍ଚରେ ଅଛି ଏକ ଗୋଟି ॥
 ପାତାଲେ ଗୋଟିଏ ଅଟଇ । ଏତେକ ଖର୍ଚ୍ଚ ଫଳ ପାଇ ॥
 ଏଣୁଟି ଅନ୍ନ ଶରଧାରେ । ନ ଦିଅନ୍ତେ ପ୍ରାଣୀ ସୁଖଭରେ ॥
 ସୁଖିଅନ୍ତେ ଅନ୍ନ ଯେବେ ଦେବ । ଏତେକ ଫଳ ସେ ଲଭିବ ॥
 ସେ ଜନ୍ମ ମଲେ ପୁଣି ଯାଇ । ଗୋଲେକ ପୁର ସେ ଲଭଇ ॥
 ଶ୍ରୀରାଧା କୃଷ୍ଣର ସେବାରେ । ରହନ୍ତି ଗୋଲେକ ଯେ ପୁରେ ॥
 ବୈଷ୍ଣବ ଭୋଜନ କରଣ । ଏ ମନ୍ତ୍ରମାନ ସୁମରଣ ॥
 ଦାତା ଲଭଇ ଅନ୍ନ ଫଳ । ଭୋକତା ପାପରୁ ନିର୍ମଳ ॥
 ପବିତ୍ର ପ୍ରାୟ ପାପ ଭୁଳା । ଯେସନେ କରୁଥାଇ ଭୁଳା ॥
 ମନ୍ତ୍ରର ବଳେ ପୋଡ଼ିଯାଇ । ଆପଣେ ଜଣଣ ତାରଇ ॥
 ଶୁଣ ମୁକ୍ତ୍ୟୁ ମେ ଅନନ୍ତ । ପବନ ଉଡ଼ିଆନ ଆଦତ । ୭୦ ।
 ବସୁ ବାଳନ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ । ସୁଦାମ ବୃନ୍ଦାବନ ବନ୍ଦ ॥
 ମଥୁରା ଯାଦବ ଭୃମ୍ଭେ ତ । ଖୋଲ ନିର୍ଦ୍ଦଳ ଭୃମ୍ଭେ ଦୟ ।
 ଏ ଧନୁମାନଙ୍କରେ ପୁଣ । ସକଳ ପାପ ସ୍ବେ ନରଣ ॥
 ସେ ସ୍ଥାନେ ବିଜୟ ନରବ । ଏତେକ ମନ୍ତ୍ର ସୁମରବ ।
 ଦାତାକୁ ଏ ମନ୍ତ୍ର ଉଦ୍ଧାର । ଆପଣେ ପାପୁଁ ହେବ ପାର ॥
 ଏ ଧନୁ ପାନ କଲେ ପୁଣ । ସକଳ ପାପ ଯେ ନରଣ ॥
 ଯେ ସ୍ଥାନେ ଜାଣିନି ନରବ । ଏତେକ ମନ୍ତ୍ର ସୁମରବ । ୭୧ ।

ସେ ଅନ୍ନ ଦଅନ୍ତି ସେ ଦାନ । ଦେବେ କରନ୍ତି ତାକୁ ମାନ ॥
 ସେ ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ର ଦେଉ ଥାଇ । ତା ପୁଣ୍ୟ ମୁଖେ ଜେବା ନହୁ ॥
 ସେ କୋଟି ଗାବ ଦାନ ଦେଇ । ଅନ୍ନ ଦାନକୁ ପଣ ନୋହୁ ॥
 ଦୁଧରେ ପ୍ରାଣ ପୋଷା ହୋଇ । ଅନ୍ନକୁ ଦୁଧ ସମ ନୋହୁ ॥
 ଶୁଣ ରେ ମୁକୁନ୍ଦର ବାପ । ଅନନ୍ତ ପୁଣ୍ୟ ତ ପ୍ରାପତ ॥
 ଭୂମ୍ଭର ଦୁଇ ଜନ ଘର । ଗୋରୁ ମଇଷ ତ ଅପାର ॥
 କୃଷି ତ ବହୁତ ଅଛଇ । ଦୁଜେଣ ରାଜ ପାଞ୍ଚ ଦୁଇ ॥
 ଭୂମ୍ଭର ପୁତ୍ରମାନେ ପୁଣ । ଭେଜିଲେ ଏନ୍ତୁ ଧନ ଜନ ॥
 ହରି ବଣିଜ ସମ୍ଭାଳିଲେ । ସଫାର ବଣିଜ ଭେଜିଲେ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳ ଉଦ୍ଧାରକ । ଭୂମ୍ଭର ବଣକୁ ଭାରିବ ॥
 ସେନ୍ତୁ କୁଳରେ ହୋନ୍ତି ଦାସ । ଉଦ୍ଧାର ନୋଟି ସେ ପୁରୁଷ ॥
 କେତେ ବା ଗ୍ରାମ ଜନମାନେ । ଉଦ୍ଧାର କବେ ଏମାନେ ॥
 ଗୋଲେଇ ଆୟୁଧ ଏ ବହୁ । ଭୂମ୍ଭିବେ ସଫାର ଏ ମହୁ । ୧୦ ।
 ଖୋଳ ଜର୍ଜାଳ ଯାସ ନୁଲ । ବାଣା ଶ୍ରେଣୀ ସେ ମର୍ଦ୍ଦଳ ॥
 ମୟୂର ମୁଠା ପଞ୍ଜା ଯାସ । ସେ ଗୁହେ ରଖିଥାନ୍ତି ପାଣ ॥
 ତା ଗୁହ ଯମ ସେ ଡରଇ । ଅନାଳମାନ ନ ପଶଇ ॥
 କାଳ ସେ ଢିନ ପୁରେ ଥାଇ । କାଳରେ ହବନାଶ ହାଇ ॥
 କାଳରେ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଦେବ । ସେ ଅବା ତାର ଧୁଗ ଭବ ॥
 ଅବଶ୍ୟ କାଳେ ନାଶ ହାଇ । କେବଳ ନଥା ମାନ ଥାଇ ॥
 ଏ ବେନି ପୁମ୍ପଙ୍କର ଗୁଣ । ନଳର ନଥା ବଡ଼ ଜାଣ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳେ ଏ ମହନ୍ତ । ଅତ୍ତ ସେତେବ ଦେବେ ଭୃତ୍ୟ ॥
 ଭୂରୁ ତ ଅରୂପ ଅମ୍ଭେ ତ । ଅଧିକାର ସ୍ବେ ରାମ ଏ ତ ॥
 ମହନ୍ତ ଏନ୍ତୁ ବାରକଣ । ସକଳ ଦେବେ ଏ ପ୍ରମାଣ । ୧୦୦ ।
 ଅଜାରଠାରୁ ସେ ନୋଛଇ । ଆତ୍ମର ଶୁଭୁ ପଣ ହେଲା ॥
 ଏଥିରେ ରାମ ଅଧିକାର । ଗୋପାଳେ ଆତ୍ମକୁ ସେ ବଞ୍ଚ ॥
 ଏମାନେ ଖୋଳ କରଇଲେ । ଭୂମ୍ଭି ସେ ପ୍ରଥମ ନିଶ୍ଚଳେ ॥
 ଧନ ପଣକୁ ଆଶା ନାହିଁ । ଯିତା ମାନକୁ ସ୍ବେଦ ନାହିଁ ॥

ସୁରୁଷୋତ୍ତମ ସେହୁ ବନ୍ଧୁ । ବଦନି ବୃନ୍ଦାବନ କନ୍ଦ ॥
 ନନ୍ଦିଆ ସମଲଗତରେ । ଭ୍ରମିଲେ ଅନେକ ଦୁଃଖରେ ॥
 ଅନନ୍ତପୁର ଯାଇ ଦେଶେ । ଅନେକ ବୁଲି ପରବାସେ ॥
 ଏବେ ମିଳିଲେ ଆନ୍ତଃଠାରେ । ଗୁରୁ ପରମ ଗୁରୁ ଘରେ ॥
 ଉତ୍ତାନ ପବନ ମଥୁରି । ମଧୁ ମାଧୁରୀ ନରହରି ॥ ୧୦୧ ॥
 ସ୍ବେ ଛଡ଼ ନୟନ ଦେହ । ସ୍ବେ ଗଣ ବୈରାଗ ସେନେହ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ବାଳକ ଅନନ୍ତ । ଯା ଦବ ବସ୍ତ୍ର ଅନନ୍ତ ॥
 ସ୍ବେ ଛଡ଼ ସଂସାର ଅବୋଧ । ସ୍ବେ ଅଂଶେ ରହୁବେ ସଂସାର ॥
 ସ୍ବେ ଅଂଶେ ଗୋପାଳେ ଭବିବେ । ଖୋଳ ଯେ କର୍ତ୍ତାଳ ଶିଖିବେ ॥
 ସ୍ବେତେନ ମନ୍ତ୍ର ଏ ସଙ୍ଗରେ । ଘୋଷଣ କରିବେ ମୁଖରେ ॥
 ଦକ୍ଷିଣ ପଶ୍ଚିମ ଗୋପାଳ । ମନ୍ତ୍ର ଅଂଶରେ ଏ ମେଳ ॥
 ପୁଷ୍ପ ଉଦରେ ଗୋପ ସୁତ । ଅନନ୍ତ ଅଂଶେ ଏ ଭକ୍ତ ॥
 ଆନନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ ପବନ । ଉତ୍ତାନ ମଧୁ ପଞ୍ଚଜନ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ମିଶି ଶତ ଭାଜ । ଏ ଗଡ଼ କୁହୁମ୍ କୁଳିହୁଁ ॥
 ଅନନ୍ତ ଯାଦବ ବାଳକ । ମଥୁରା ବୃନ୍ଦାବନ ନିଜ ॥
 ଏ ଶତ ଅନନ୍ତର ଭାଜ । ମାଉସୀ ପିଉସୀ ଲୋକାଞ୍ଜ ॥ ୧୦୨ ॥
 ଏ ପଞ୍ଚ ଯୁଗରେ ଅମର । ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସେ ଜାତେ ସାର ॥
 ଅନନ୍ତ ଯୁଗରେ ଏ ପୁଣ । ରହଲେ ଅନନ୍ତ ସଙ୍ଗେଣ ॥
 ସତ୍ୟରେ ନାରାୟଣ ମିଶି । ରହଲେ ପୁଣ ହୋଇ ରଖି ॥
 ସେତାରେ ବାନର ହୋଇଲେ । ଶ୍ରୀରାମ ସଙ୍ଗେ ଲୀଳା କଲେ ॥
 ଦ୍ଵାପର ଗୋପରେ ଗୋପାଳ । ହୋଇଣ ରାମକୃଷ୍ଣ ମେଳ ॥
 ଓଡ଼ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଜାତ ହୋଇ । ଚୈତନ୍ୟ ସୁପକ୍ଷ ଯେ ଯାଇ ॥
 ବଉଦ ରୂପକୁ ଅବୋଧ । ଏ ଖୋଳ କରତାଳ ଧରି ॥
 ଉଦାର କର୍ତ୍ତା ନମନ୍ତେ । ଆଜ୍ଞା ଯେ କଲେ ଜଗଜ୍ଜୁତେ ॥
 ଚୈତନ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ନାଳାଚଳେ । ରହଲେ ଚୈତନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ॥
 ଆବର ସେ କଲେ କରୁଣା । ଓଡ଼ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ବଡ଼ ଜଣା ॥

ବହୁତ କଲେ ପରଶଂସା । ଧନୀ ଭୁକ୍ତର ଗୋପ ଅଂଶା ॥
 ସେ ଖୋଳ କରତାଳ ଦେଇ । ଅନ୍ତର ହୋଇଲେ ଗୋସାଇଁ ॥
 ଭଜନ କୁଟୀରେ ବସିଲେ । ଏ ପୁଣେ ଗୁମ୍ଫାକୁ ଅଛଲେ ॥
 ଗୋପ ପୁତକୁ ଏତେ କହ । ଭୋଜନ କଲେ ପଞ୍ଚସାୟ ॥
 ଯେତେ ଗୋପାଳେ ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ । ସମସ୍ତେ ଭୋଜନ ଯେ କଲେ ॥
 ବୈଶାଖ ଦ୍ଵିତୀୟାର ଦିନ । ମୁକୁନ୍ଦ ଉତ୍ସବ ଭୋଜନ ॥
 ଅନୁତ ପରୁଣେଲେ ଯେତେ । ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତେ ॥
 ଦୁମ୍ଭେ ଯେ ଗୁହ କରୁଥିବ । ଅତ୍ୟ ଅଛଲେ ଧୂଳିବ ॥
 ଛନ୍ଦିଦାସରେ ପରମାଣ । ରାମାୟଣ ଭାବବତେଣ ॥
 ବେଦରେ ପରମାଣ ଜାଣ । ଅନ୍ଧରୁ ନାହିଁ ବଡ଼ ଜଣ । ୧୪୦ ।
 ଅଗରେ ଶ୍ରୀର ଅନ୍ଧ ଥୋଇ । ଜବକୁ ଦେହରେ ବାନ୍ଧଇ ॥
 ଅନନ୍ତ ଧୁଗରେ ଅନନ୍ତ । ଶ୍ରୀର ରଖିଣ ଦେହବନ୍ଧ ॥
 ସତ୍ୟ ଧୁଗରେ ମୁନିମାନେ । ପୁଣି ସାଗରେ ବସି ଦିନେ ॥
 ଶେତପା ଧୁଗେ ରଘୁନାଥ । ଫଳ ମୂଳରେ ବସିଲେ ତ ॥
 ଦ୍ଵାପରେ ଅମୃତ ଶ୍ରୀରରେ । ବସିଲେ ଗୋପପୁର ନରେ ॥
 କଳରେ ଅନ୍ଧ ଶ୍ରୀର ସାର । ମିଳଇ ପୁରୁଣା ଯେ ନର ॥
 ଆପଣେ ଭାଷି ଭାଷାକବ । ଯମ ପାଞ୍ଜିରେ ଲେଖା ହେବ ॥
 ଅତ୍ୟ ନରାଜି କରଇ । ପୋତିଣ ବିଧି ରଖିଥାଇ ॥
 ମୂର୍ଖ ପଶୁ ଯେ ଦାସ ନରେ । ରଖିଣ ଥାଇ ଯେନି ଘରେ ॥
 ଅଗ୍ନି ଯେ ଫୁରି ରାଜାଠାରେ । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ନିର୍ମଳପାନରେ ॥
 ଅବଶ୍ୟ ଧନ ନାଶ ହାଇ । ଧର୍ମ ପଥ ତ ଛାଡ଼ି ଯାଇ ॥
 ଗଲେଣ ଯମର ଡଗରେ । କୃପଣ ଲୋକଙ୍କୁ ଚାହୁଁପରେ ॥
 ନରକେ କରନ୍ତି ଯେ ବାସ । ଅନେକ କରନ୍ତି କଂଦାସ ॥
 ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳେ ଜାତ ହୋଇ । ହସ୍ତରେ ଦୟା କଲେ ନାହିଁ ॥
 ନାସିକା ପଥେ ଜାମ ଭୁକ୍ତ । କିପ ନିଲୁ ଧୁ ଯେ ବାଜ ॥
 ନୟନେ ରୁପ ନ ଦେଖିଲୁ । ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣ ନ ଶୁଣିଲୁ ॥

ମନ୍ତ୍ର ନ କପିଲୁ ମୁଖରେ । ନାମ ନ ଧରିଲୁ ମନରେ ॥
 ବିଅର୍ଥେ ଜୀବନ ହାରିଲୁ । ଧନ ମୋହର ନଶିଥିଲୁ ॥
 ଧନ ଜନ ଏ ପଣମାନ । ଗୋବିନ୍ଦ କୋଠ ବୋଲି ଜାଣ ॥
 ହେଉ ଯେ ଥାନ୍ତି ନାଶ ଯାନ୍ତି । ଥିଲ ବେଳରେ ଯେ ଦିଅନ୍ତି ॥
 ସେ ପୁଣି ଦିଅନ୍ତି ସଂସାର । ଅନ୍ୟତ କହେ ଏହୁ ସାର । ୧୭୧ ॥

କବି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ତୃତୀୟାଂଶେ ଅନ୍ତଃସଳ
 କଥନେ ନାମ ଦ୍ଵିତୀୟ ପଟଳ ।

ତୃତୀୟ ପଟଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଗୋପାଳ । ନମସ୍ତେ ଗୁରୁ ପାଦତଳ ॥
 ମନ୍ତ୍ରମାନଙ୍କ ବାକ କହ । ଅମ୍ଭର ଫିଟିବ ସନ୍ଦେହ ॥
 ଶୁଣ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଗୋପ ପୁତ୍ର । ମୁକୁନ୍ଦ ଉତ୍ତାନ ଅନନ୍ତ ॥
 ଯାଦବ ପବନ ବାଳକ । ମଧୁର ବସ ଅନନ୍ତନ ॥
 ଗୋପକୁଳର ଦେ ମନ୍ତ୍ରନ୍ତ । ପରୁଷ ପାର ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ॥
 ଯନ୍ତ୍ରରେ ମନ୍ତ୍ର ଚାରିଲେଖ । ମନ୍ତ୍ରକୁ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଭେଦଣ ॥
 ତେବେ ଶିଷ୍ୟର ଚିତ୍ତ ବୋଧ । ଯେ ଗୁରୁ ଜାଣେ ତତ୍ତ୍ଵବୋଧ ॥
 ବୋଧ ଗୁରୁ ଯେବେ ମିଳଇ । ଶିଷ୍ୟ ଯେ ତେବେ ବୋଧ ପାଇ ॥
 ନିଧନେ ନିଧନେ ସଙ୍ଗାତ । ମୂର୍ଖ ମୁରୁଖ ଶାସ୍ତ୍ରମତ ॥
 ଜଡ଼କୁ ଜଡ଼ ଯେହ୍ନେ ଗ୍ରଣୀ । ଅହେ ଅନ୍ତେଶ ପଞ୍ଚ ମିଶ୍ରା ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଯେ ତନ୍ତ୍ର ଭେଦ । ଅସ୍ତ୍ରପ୍ରହର ରସ ବିନ । ୧୮ ॥
 ବ୍ରହ୍ମା ଅବାଡ଼ ଜ୍ୟୋତି ଯାନ । ସମାଧି ଲଭେ ଅସ୍ତ୍ର ଘେନ ॥
 ଏ ଅସ୍ତ୍ରରସ ନ ଜାଣିଲେ । ଶିଷ୍ୟ ନ ତରଇ ଯେ ଭଲେ ॥
 ଏ ଅସ୍ତ୍ରରସ ନ ଜାଣିଣ । ଶିଷ୍ୟ ନରଇ ମୁଁ କାରେଣ ॥

ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଯେ ନଦା ଜଳେ । ବସନ୍ତ ପାଷାଣ ଯେ ସ୍ଥଳେ ॥
 କେବଳ ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ର ଖାଇ । ଶିଷ୍ୟର ଗୃହେ ଗୁଲୁଥାଇ ॥
 ଅତୀତ ହିମ୍ବ ପ୍ରାୟେ ଶିଷ୍ୟ । ସେ ଶିଷ୍ୟ କନ୍ଦ ଦ୍ରବ୍ୟ ନାଶ ॥
 ଏଣୁ ଏ ଅଷ୍ଟଶ୍ରୀ ଗୋଷ୍ଠ । ଉତ୍ତମ ଗୁରୁ ପାଦେ ରସ ॥
 ଅନ୍ନ ବସନ ଅସ୍ତରଣ । ଗୁରୁଙ୍କଠାବେ ଦେବ ଯନ୍ତ୍ର ॥
 ଅମାତ୍ୟା ସଙ୍କରଣ ନିଅ । ପୌର୍ଣ୍ଣମୀ ଏକାଦଶୀ ତଥା । ୧୦ ।
 ଏ ଦିନମାନଙ୍କରେ ପୁଣି । ଗୁରୁ ଦୃଷ୍ଟନ୍ତି ଯା ଗୃହେଣ ॥
 ଏ ନିଅମାନଙ୍କେ ବୈଷ୍ଣବ । ଅଥବା ବ୍ରାହ୍ମଣେ ପୂଜିବ ॥
 କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ଭାର ଗତି । ଶ୍ରୀକାୟେ ଅନିଅ ପୂଜନ୍ତି ॥
 ଏ ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଖୁ ବଚନ । ଶୁଣିବ ପୁଣ୍ୟ କଥାମାନ ॥
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ପୂଜା ଯଦି କର । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପୂଜା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସର ॥
 ବୈଷ୍ଣବ ଭୋଜନ ପୂଜାର । ମନ୍ଦେଶ ପୂଜାକୁ ଏ ସାର ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୂଜା ଯେ କରଇ । ବ୍ରହ୍ମପୂଜାକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇ ॥
 ଶୁଣ ଯୋ ଗୋପପୁତ୍ରମାନେ । ମନ୍ତ୍ର ବସନ ଯେତେ ସ୍ଥାନେ ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରର ସ୍ଥାନ ଚନ୍ଦ୍ର । ଗୁରୁ ବଚନ ମନେ ଘେନ ॥
 ଅବାର ଅଶକ୍ତ ମୂଳ । ଦନାର ଏକାକ୍ଷର ସ୍ଥଳ । ୧୧ ।
 ଅକାର ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର । ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ଭାରକ ମନ୍ତ୍ରର ॥
 ଅକାର ହରେ ରାମ ମନ୍ତ୍ର । ଏହିପେ ବସନ ଯେ ଯନ୍ତ୍ର ॥
 ଏଥରେ ପଞ୍ଚ ମାତା ଦେବ । ସମସ୍ତ ନାମ ଉଚ୍ଚାରିବ ॥
 ଯାହା ଭାବରେ କହି ମିଶେ । ସ୍ଥାବର ଆଦି ଗୁଣାଙ୍ଗେ ॥
 ପୁଣି ମଞ୍ଚ ଯେ ପାତାଳରେ । ଯେତେକ ନାମ ଏ ସଂସାରେ ॥
 ଏ ପଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ରେଣ ମିଶିବ । ଏ ପଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ରଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ॥
 ଅଶ ଅକ୍ଷର ଏକାକ୍ଷର । ଭାରକ ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ॥
 ନରେ ରାମ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ପଞ୍ଚ । ଏ ମନ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରେ ଉଚ୍ଚ ॥
 ଅଶ ଅକ୍ଷର ମୂଳ ହୋଇ । ଏକା ଅକ୍ଷର ଅକ୍ଷର ॥
 ଶ୍ୟାମ ଯେ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଭାଳ । ଭାରକ ମନ୍ତ୍ରମାନେ ଠାଳ ॥

ନରେ ରାମ ଯେ ଫଳ ହୋଇ । ଏ ବୃକ୍ଷ ଯେ ଜନ ଚନ୍ଦ୍ରକାଳ ॥
 ସେହୁ ଜନକୁ ବୋଲି ଦାସ । ବହନ ସେହୁ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ॥
 ଏହାକୁ ବଳଷ୍ଟବ କହ । ଏ ଜନ ବୈରାଗ୍ୟ ଅଟଇ ॥
 ଏହା ଜାଣନ୍ତି ଯେଉଁ ନର । ମନୁକୁ କୁଳରେ ସେ ସାର ॥
 ଜାଣିଲେ ଯହୁ ପାଧୁ ବୋଲି । ସୁଜନ ସଙ୍ଗରେ ଏ ସରି ॥
 ମହତ ଜନ ସେ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ନ ଜାଣି ଦାସ ହୋନ୍ତି ॥
 ଧାନରେ ଅଗାଧ ଯେସନ । ଗାବରେ ବାଣ୍ଟା ଗାବମାନ ॥
 ମନୁଷ୍ୟେ ନିପୁଣିକ ଅଂଶ । ଜନରେ ଦରିଦ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ॥
 ନିଷ୍ଠାଳେ ଜନ୍ମ ତାର ଯାଇ । ଯେ ତତ୍ତ୍ୱ ଗୁରୁ ନ ସେବଇ ॥
 ଶ୍ରୀ ଭଗବତେ ଏ ପ୍ରମାଣ । ଶ୍ରୀ ଭଗବତ ଗୀତା ଜାଣ ॥ ୫୦ ॥
 ଜ୍ଞାନ ସେବିଲେ ଜ୍ଞାନ ପାଇ । ଭଗତ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୟନ୍ତି କହ ॥
 ଭୃକ୍ଷମ ଗୁରୁ ପାଦେ ସେବା । ଭଗତ ପଥ ବତାଇବା ॥
 ବେଦରେ ଏ କଥା ପ୍ରମାଣ । ଯେ କର୍ମ କରେ ସେ ଫଳେଣ ॥
 ଯେ ବଳ ଯେ ପୁଣ ବୁଣଇ । ସେହୁ ବଳ ଯେ ପୁଣ ଜାଣି ॥
 ଏଣୁ ପୁଣ୍ୟମ ଗୁରୁ ଗୋଳ । ଅଗାଧ ଧାନେ କସ ଜାଣି ॥
 ଗୁରୁଟି ଗତର ପୁରୁଷ । ଗୁରୁ କଳାଶେ ଧନ ବଣ ॥
 ଗୁରୁ କଳାଶେ ରାଜ୍ୟ ଶିଖା । ଗୁରୁ ଦର୍ଶନେ ପାପ ହର ॥
 ଗୁରୁକୁ କସ ଦେବା ଭୁଲ । କୃଷ୍ଣର ପରେ ଗୁରୁ ଭଲ ॥
 ଆଉ କି ଦ୍ରବ୍ୟ ସଂସାରରେ । ଭୁଲ ଅଛଇ ଚନ୍ଦ୍ରପୁରେ ॥
 ଜ୍ୟୋତିର ଗୁରୁ ବୋଲି ଜାଣ । କୃଷ୍ଣର ଏଥୁ ଲକ୍ଷ ପୁଣ । ୫୧ ॥
 ଗୁରୁ ଦେଖାନ୍ତି ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାନ । ଜ୍ୟୋତିରୁ କେତେ ରୂପମାନ ॥
 ସେ ଅଂଶୁ ଜନମ ମୁଖନ୍ତି । ସେ କଥା ଚିହ୍ନି ନ ପାରନ୍ତି ॥
 ଯେବେ ସେ ତତ୍ତ୍ୱ ଗୁରୁ ପାଇ । ସେ ସ୍ଥାନ ଦିଅନ୍ତି ଚିହ୍ନାଇ ॥
 ଯେ ଗୁରୁ ସେ ସ୍ଥାନ ଚିହ୍ନାଇ । ତାହାକୁ ତତ୍ତ୍ୱ ଗୁରୁ କହ ॥
 ଏ ପଥ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଜାଣଇ । ଏହାକୁ ସଦଗୁରୁ କହ ॥
 ଏହା ଗୋଳଣ ହେବ ଶିଷ୍ୟ । ଚିହ୍ନିବ ଭବ ବଳ ଆଶ ॥

ମଣିବ କେଶବ ଲୟ କରି । ଭବ ସଂସାରୁ ଯିବ ତରି ॥
 ଭବ ସାଗରେ କେଶବ ନାବ । ମନ୍ତ୍ର ଯେ କେରୁଆଳ ଭବ ॥
 ଧୀବର କେଶବ ମଧ୍ୟେ ରୂପ । ସମାଧି ଲୟର ସ୍ବରୂପ ॥
 ଗ୍ରୀସା ଯେ ପଟା ବୋଲି ନାଶ । ଅବାହ ପାଣିବୁହା ଜଳ ॥
 ରସ ଗୁଣ ଯେ ନୟା ହୋଇ । ତନ୍ତ୍ର ଯେ ପଟା ଖମ୍ବ କହ ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ଯେ ନାବରେ ସମ୍ପନ୍ନ । ଭକ୍ତି ନାବ ଯେ ଅକ୍ଷବଳ ॥
 ଏ ନାବ ଖୋଜି ଭକ୍ତ ତର । ଭବରେ ବୁଝିଣ ନମର ॥
 ବହୁତ ଜନ୍ମ ଭାଗ୍ୟ ଥାଇ । ଏ ଗୁରୁ ତାହାକୁ ମିଳଇ ॥
 ସଦୃଶ ଗ୍ରାମେ ସଦୃ ଦେଶେ । ଥାନ୍ତି ସେ ଏକା ବା ପୁରୁଷେ ॥
 ଦୁର୍ଗା ଛନ୍ଦୀ ଯେ ବାଦା ଜନ । ଭେଷ ବହୁଣ ଦାସମାନ ॥
 ପଦେ ଅଧେ ବା ଶିକ୍ଷା କରି । ଗୁରୁ ହୁଅନ୍ତି ବର୍ଣ୍ଣେ ଧରି ॥
 ସଂସାରେ ବହୁତ ଯେ ଅଂଶ । ଏଥିରେ ପ୍ରୟୋଜନ କିସ ॥
 ନାବରେ ବସାଇ କୁଳରେ । ଲଗାଇ ନ ପାରେ ଧୀବରେ ॥
 ଧୀବର ଜନ ନଦୀ ମଧ୍ୟେ । ବୁଝି ମରନ୍ତି କଳ ମଧ୍ୟେ । ୮୦ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଭାଗ୍ୟ କରୁଥିଲ । ତୁମ୍ଭେ ଗୁରୁକୁ ଯେ ଭେଟିଲ ॥
 ରାମ ବରଜ ଦାସ ମୋର । ସେହିଲ ଅନ୍ତର ପୟର ॥
 ଦାରା ପୁତ୍ର ଯେ ଧନ ପୁଣ । ତେଜିଣ ରହିଲ ପାଦେଶ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ତାହାକୁ ସେବା କଲ । ପରମ ଗୁରୁକୁ ଭେଟିଲ ॥
 ଏ ଗୁରୁ ତୁମ୍ଭର ଭାଗ୍ୟକୁ । ଲେଖିଲ କୃଷ୍ଣ କରୁଣାରୁ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣିଲ ଗଦା ଯେଲ । ତୁମ୍ଭର ଅଂଶେ ଥିବେ ଭଲ ॥
 ଏକ ଏକ ବା ଶ୍ରଦ୍ଧା କରି । ଭବ ସଂସାରୁ ଯିବେ ତରି ॥
 ଯେ ପର ପ୍ରିୟାକ ହରିବ । ଏ ଗୁରୁ ତାକୁ ନ କହବ ॥
 ଯେ ମସ୍ତ ଧ୍ୟାନ ଯେ ଖାଇବ । ଏ ପାଠ ତାକୁ ନ କହବ ॥
 ଗଣ୍ଡା ବଦରଭାଙ୍ଗ ଖାଇ । ଅପୁଆ ଯେ ଜନ ଭୁଲାଇ । ୮୧ ।

ବୈରାଗ୍ୟ ପଥ ଯେ କେମନ୍ତ । ଏ କଥା କହୁବା ଆମ୍ଭେ ତ ॥
 ଶୁଣ ହୋ ବାରଟିଆ ପୋଏ । ବୈରାଗ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରଣ ଯେ ହୋଷ୍ଟେ ॥
 ବୈରାଗ୍ୟ ଗୁଣ ପରଜାର । ମନ୍ତ୍ରଣ ମନ୍ତ୍ରଣ ସେ ତ ସାର ॥ ୧ ॥
 ଯଥାକ୍ତ ବୈରାଗୀ ଏ କହ । ସଯୋଗୀ ବୈରାଗୀ ଯେ ଦୁଇ ॥
 ଭକ୍ତବାହୁ ବୈରାଗୀ ଚନ୍ଦ୍ର । ମନ ବୈରାଗୀ ଗୁଣ ଘେନ ॥
 ଏ ଗୁଣ ପଥେ ଯେ ଗମନ୍ତ । ତାହାକୁ ନାହିଁ ଦୁଃଖ ଭ୍ରାନ୍ତ ॥
 ଶୀତ ଲଗିଲେ ଅଗ୍ନି ତରେ । ଶୀତ ପଳାଇ ଯେ ହୃଦରେ ॥
 ଶ୍ରେଣ୍ଢରେ ଅନୁକୁ ଭସିଲେ । ସୁଧା ପଳାଇ ଯେହ୍ନେ ଭଲେ ॥
 ଏଣୁ ବୈରାଗ୍ୟ ପଥ ସାର । କରନ୍ତୁ ପୁରୁଷ ନର ॥
 ନରୁଁ କି କୁପୁରୁଷମାନେ । ବୈରାଗ୍ୟ ନ ଦେନନ୍ତୁ ମନେ ॥
 ଏ ଗୁଣ ପଥ ଯେନି ଶୁଦ୍ଧ । ଏ କଥା କହ ଗୁରୁଦେବ ॥
 ଶୁଣ ହେ ମୁକୁନ୍ଦ ପୁରୁଷ । କହୁରୁ ତହିଁର ଯେ ବିଧି ॥
 ଶୁଣ ହେ ଅନନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରଣ । କହୁବା ତହିଁର ଯେ ମତ ॥ ୨ ॥
 ଯଥାକ୍ତ ବୈରାଗ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ । ଦଶ ବା ବାର ବରପେଣ ॥
 ଗୁହ ଡେଇଣ ସେ ଗମନ । ରହୁବ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଭବନ ॥
 ବାରବରଷ ଗୁରୁ ସେବା । ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ଶିଖିବା ॥
 ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର ସେବାମାନ । ଶୁଧା କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ॥
 ଶୁଦ୍ଧ ଦବସ ସେବାଦଣ୍ଡ । ଜୋଡ଼ି ପ୍ରଭା ସମାଧି ପିଣ୍ଡ ॥
 ଅବାଡ଼ ଅଷ୍ଟଗୁଣ ସାଧୁ । ଗୁରୁ ସେବାରେ ଯେତେ ବିଧି ॥
 ସାଧନେ ପଳା ଯେବେ ଦେବ । ଗୁରୁଙ୍କୁ ମେଲଣି ମାଗିବ ॥
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗେ ଚଳିଯିବ । ଶ୍ରୀନୀଳକନ୍ଥରେ ରହୁବ ॥
 ସେହୁ ବନ୍ଧୁ ଚଳିଯାଇ । ଦକ୍ଷିଣ ପଶ୍ଚିମେ ଫେରଇ ॥
 ବଦନ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁବନରେ । ଅଯୋଧ୍ୟା ଗଙ୍ଗା ନଦୀତୀରେ ॥
 ନଦିଆ ଯାଜକେନ୍ଦ୍ର ଦେବ । ସମଲପୁରୁ ପୁଣେ ଆଶ ॥ ୩ ॥
 ସ୍ୱେନାମୁର ବନ ଦର୍ଶନ । ମିଳିବ ଜଳ ଅଳ୍ପ ସ୍ଥାନ ॥
 ବାର ବରଷ ବୁଲି ମୁହିଁ । ଗୁରୁ ଭୁବନେ ଆସି ରହୁ ॥

ଶେଷା ପୁନଃ ଯେବ ମିଳିବ । ଦେଇଣ ପାଦେ ଓଲଟିବ ॥
 ଗୁରୁକୁ ମେଲଣି ମାଗିଣ । ରହୁବ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନେଣ ॥
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁଣ୍ୟ ସ୍ଥାନ କରି । ଶ୍ରୀମୁଖି ରୂପ ସ୍ଥାପିକରି ॥
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥଳ ପୁଷ୍ପମାନ । ବୃକ୍ଷ ରୋପିବ ସେ ଯତନ ॥
 ରଜନ କରିଣ ଯତନ । ରଖିବ ଶ୍ରୀମୁଖି ସ୍ଥାନେଣ ॥
 ପ୍ରସାଦ ଉପନୀର ଯେତେ । ଖନୋଇ ଦେବ ସେ ସୁଚିତ୍ତେ ॥
 ବୈଷ୍ଣବ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅତ୍ୟୁତ । ସଂସାରେ ଦୁଃଖୀ ଯେବା ଥାନ୍ତି ॥
 ସ୍ୱେଦାକୁ ଅନ୍ନ ଦାନ ଦେବ । ସଂସାର ସୁଖ ସେ ପାଇବ ॥
 ଶୋକରେ ଲଭୁ, ସଙ୍ଗ ନାହିଁ । ଯଶନ୍ତୁ, ବେଦଗୀତି ଏହି ॥
 ସମାଧି ଯେ ଜନ ସାଧକ । ଷଷ୍ଠେ ଦଣ୍ଡେ ବା ନ ମିଶଇ ।
 ଆତ୍ମାରୁ ଯେ ଜନ ସାଧକ । ସାଧୁ ସଙ୍ଗମ ତାର ହୋଇ ॥
 ଶ୍ରୀବତ୍ସବତେ ଏ ପ୍ରମାଣ । ଶ୍ରୀଗଜବତ ଗୀତାସ୍ତୋତ୍ର ॥
 ଏହା କହନ୍ତୁ ଯେଉଁ ପାଣୀ । ସଂସାର ସୁଖ ଭୁଞ୍ଜେ ପୁଣି ॥
 କୁରୁକ୍ଷି ପୁରୁଷ ହେନାନେ । ଦ୍ୱି-ଶକ୍ତି ଆବୋଗି ଯତନେ ॥
 ଲଭୁ ପ୍ରବଳେ ଦ୍ୱି-ଶକ୍ତି ସଙ୍ଗ । ଶୁଦ୍ଧ ଦିବସ ରତନରଙ୍ଗ ॥
 ରତନୁ ପୁଣି ଜାତ ହୋଇ । ପୁଣି ଦେଖିଣ ମୋହଯାଇ ॥
 ଶୁଦ୍ଧ ଦିବସେ ଛଟପଟ । ଅରଜି ପୋଶୁଥାଇ ପେଟ । ୨୩
 ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବମାନ କରେ । ଧନ ହରାଇ ଦେଇ ପାରେ ॥
 ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ ନ ସେବଇ । ଧନ ହରାଇ ଶତ୍ରୁଥଇ ॥
 କାଳେ ସେ ପୁଣି ନାଶ ହାଲ । ଦାରା ଦୁର୍ଦ୍ଦା ଯେ ମରଇ ॥
 ଦାସ ଦାସୀ ଯେ ଶୁଦ୍ଧିଯାନ୍ତି । ଗ୍ରାମ ପଣତେ ନ ରହନ୍ତି ॥
 ବିଅର୍ଥେ ଲଢ଼ଇ ମରଣେ । କୁରୁକ୍ଷି ଜନ ଏ କହଣ ॥
 ପୁରୁକ୍ଷି ଯେଉଁ ଜନମଣି । ଯଶନ୍ତୁ ବୈଦଗୀ ଦୁଃଖନ୍ତି ॥
 ସ୍ୱେଦୁ ଲଢ଼ଣ ଯେ ଧର । ଶୁଦ୍ଧ ଧୂ ନୟ ଧ୍ୟାନ ଶବ୍ଦର ॥
 ଜାମ ଲଳିତା ଧୂମୁ ନାହିଁ । କନ୍ଦିଛ ଲୋପୀ ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ॥
 ଉଦ୍ଧାନ ପବନ ମଧୁ । ବଳ ବଦାବନ ମାଧୁ ॥

ଏ ଛଡ଼ ଜାତି ବଇରାଣ । ଜନ୍ମରେ ଅଣି ଅଛୁ ଶ୍ରୀ ୧୦ ।
 ଶୁଣ ସନ୍ତୋଷ ସବ ଗୋପ । କହୁବା ସନ୍ତୋଷୀ ହୁଅ ॥
 ସନ୍ତୋଷୀ ବୈରାଣୀ ଲକ୍ଷଣ । ସେ ଅବା କରନ୍ତି ଧରଣ ॥
 ଦାରା ପୁଅକୁ ଆସନ୍ତି । ଧନ ପଣନ୍ତି ଆବରନ୍ତି ॥
 ହେ ଅବଂ ଅନ୍ନ କମାକଣ । ଗୃହରେ ରନ୍ଧନ କରଣ ॥
 ଆପଣା କୁଟୁମ୍ବ ଲେଖିଣ । ତଣ୍ଡୁଳ ଦେବ ସେ ଗଣିଣ ॥
 କୁଣିଆ ଅଟେ ତାର ସାର । ଯତନେ ଦିଏ ତା ମୁଖର ॥
 ବନ୍ଧୁକୁ ସେହୁ ଶ୍ରବେ ଦେଇ । ଆପଣେ ସେବୁପେ ଲୁଚାଇ ॥
 ସେବୁପେ ଅତିଥ ବୈଷ୍ଣବ । ସେବ' ପୂଜାରେ ଦୟାକର ॥
 ବୈଷ୍ଣବ ଅତିଥ ମୁଖରେ । କୁଣିଆ ବନ୍ଧୁ ସହୋଦରେ ॥
 ବସିଣ ଆନନ୍ଦ ନିଶିରେ । ମଙ୍ଗଳ କରବ ଶୁଦ୍ଧରେ ॥ ୧୧ ॥
 ଗାଉଣ ବାଜେଣା କରବ । ସୁଖରେ ଦିନ ହରୁଣବ ॥
 ମନ୍ଦକୁ ଶୁମରଣ କରି । ଅଳ୍ପ ପ୍ରହର ଶେଷେ ଧରି ॥
 ଜ୍ୟୋତିକୁ କରୁଥବ ଧ୍ୟାନ । ଅବାଡ଼ ଶୁଭା ଦରଶନ ॥
 ସନ୍ତୋଷୀ ବଇରାଣୀମାନେ । ଏହୁ ଲକ୍ଷଣ ଧରି ମନେ ॥
 ଶତ ଗୋପାଳ ଗୁମ୍ଫା ପୁଣ । ଧର ହେ ଏହୁ ଲକ୍ଷଣ ॥
 ଯତନେ ବୈରାଣୀ ସନ୍ତୋଷୀ । ବାର ଗୋପାଳ ହୋଇ ସଙ୍ଗୀ ॥
 ପୃଥକ ଭୂମି କରି ଆସ । ରହୁବ ଆସି ନିଜ ବାସ ॥
 ବସି ତ ହୋଇଛି ଭୁମ୍ଭର । ନୋହୁଛି ପ୍ରାୟ ସଙ୍ଗ ଆର ॥
 ପ୍ରାୟର ଭୁମ୍ଭ ହେଉ ହେଉ । ଯୋବନ ଅଙ୍ଗେ ଶୋଭାପାଉ ॥
 ଭୁମ୍ଭର ରତି ଚିତ୍ତ ହେଲେ । ସନ୍ତୋଷେ ଗୃହ କର ଭଲେ ॥
 ଶୁଣି ରହସ୍ୟ ନାତିମାନେ । ଏ କଥା ଧର୍ମେ ମନେ । ୧୨ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଗୋବିନ୍ଦ । ବସି ଯାଦବ ନେ ଆନନ୍ଦ ॥
 ସନ୍ତୋଷୀ ବଇରାଣୀ ଛଡ଼ । ସନ୍ତୋଷେ ଗୃହର ଝଗଡ଼ ॥
 ଏ ଛଡ଼ ଅଂଶେ ବଂଶମାନେ । ସନ୍ତୋଷ ବୈରାଣୀ ବଧାନେ ॥
 ରହୁବ କିଛି ଦିନ ଅଂଶ । ଭୁମ୍ଭର ବଂଶିକ ସେ ବଂଶ ॥

ରୁମ୍ଭକୁ କ୍ଳେଶ ଦୁଃଖ ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭ ପୁତ୍ରକୁ ପୁଣି ହୋଇ ॥
 ରୁମ୍ଭର ନାତିମାନେ ପୁଣି । କିନ୍ତୁ ଭୁକ୍ତିବେ ପୁଣି ପୁଣି ॥
 ପଣ ଅଣନାତି ରୁମ୍ଭର । ପତ୍ରବେ ଦୁଃଖଭର ଠାର ॥୧୮॥
 ସଯୋଗୀ ବୈରାଗ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ । ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଦ ଜଣ ॥
 ସଯୋଗୀ ବୈରାଗ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ । ସଯୋଗେ ଗୁହ୍ୟ ଯେ କଣ ॥
 ପୁନିମାନେ ପାରିଲେ ପୁଣି । ଗୁହ୍ୟ ପୁତ୍ରକୁ ସମର୍ପଣ ॥
 ଯତନେ କୁଟୀରେନ କରି । ରହୁବ କୁହୁମ୍ଭ ଆବୋର ॥
 ସମାଧି କରିବ ସାଧନ । ନିଷ୍ଠା ନ ଦେବ ସେ ଦନେଣ ॥
 ସେବା ପୂଜା ପୁଣି କରିବ । ଅପଣେ ତାହା ଦେଖୁଥିବ ॥
 ପୁତ୍ର କୁହୁମ୍ଭମାନେ ମିଳି । ସେବା କରିବ ଘେନି କେଳି ॥
 ଶୁଣି ସଯୋଗ ବରାଗୀ । ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ପୁରାଣୀ ॥
 ରୁମ୍ଭେ ପୁରାଣୀ ହେ ପୁରୁଷ । ଶୁଣ ବୈରାଗୀ ପୁଣି ରସ ॥
 ରୁମ୍ଭର ମାତା ପିତା ଧନ୍ୟ । ତୁମ୍ଭର ଜୀବନ ତ ଧନ୍ୟ ॥
 କେତେ କେତେ ବା ଗୋପନୁଲ । ଉଦ୍ଧାର ହେବେ ଗୋପକାଳ ॥
 ଶିଖିବେ ଖୋଲ କରିତାଳ । ତୁମ୍ଭର ବାଣ ଯେ ଉଦ୍ଧାଳ ॥
 ସଯୋଗୀ ନୋହୁଲେ ତୁମ୍ଭେ ତ । ମୃତ ହୁଅନ୍ତେ ଗୋପପୁତ୍ର ॥
 କାହୁଁ ଶିଖନ୍ତେ ଖୋଲତାଳ । କା ସଙ୍ଗେ ହୁଅନ୍ତେ ଏ ମେଳ ॥
 ଶୁଣି ସନ୍ତୋଷ ଗୋପପୁତ୍ର । କହୁବା ଉଚ୍ଚ ବାହୁ ମତ ॥
 ଶୁଣ ହେ ମୁକୁନ୍ଦ ମହନ୍ତ । କହୁବା ଉଚ୍ଚ ବାହୁ ମତ ॥ ୧୯॥
 ଦାସ ଦୁହତା ପୁଣି ଧନ । ଆବୋଧେବ ଯେ ଯତନ ॥
 ଗୁଲିଣ ବାର ବରଷରେ । ଗୁହ୍ୟ ପ୍ରତ୍ନବ ତତପରେ ॥
 ଉତ୍ତମ ପୁଣ୍ୟ ନଦୀ ସ୍ଥାନ । ସେଠାରେ କରି ଗୁହ୍ୟମାନ ॥
 ବିବିଧ ଫଳ ପୁଷ୍ପମାନ । ଶ୍ରୀମତ୍ସି ରଖିବ ଯତନ ॥
 ସେ ଅବା ଉପୁଜିବ ମହା । ସକଳ ଦେବ ସବୁକୁହିଁ ॥
 ବ୍ରହ୍ମ ଚଣ୍ଡାଳ ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର । ବେଷ୍ଟବ ଅତିସ୍ଥ ଦରିଦ୍ର ॥
 ଏହାକୁ ଦେବ ଅନ୍ନ ପାଣି । ସକଳ ଆତ୍ମା ଏକ ଜାଣି ॥

ଯେବେ ଏତେକ ନ ପାରିବ । ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ମଠରେ ରହିବ ॥
 ଗୁରୁକୁ କୃଷ୍ଣ ସରି କରି । ସେବା କରିବ ମନେ ଧରି ॥
 ଗୁରୁଙ୍କ ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଥିବ । ଯତନ କରି ତା ରଖିବ ॥
 ଉଦ୍ଧବ ବଇରାଗୀ ମତ । ଧଇଲ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସୁତ । ୧୨୫ ॥
 ଗୋରୁ ମଇଁଷୀ ଚାଷପଣ । ଗୁଡ଼ିଶ ଯତନ ମନେଣ ॥
 ଆମ୍ଭ ସେବାରେ ତତପର । ରହିଲ ଆମ୍ଭର ସେବାର ॥
 ଉଦ୍ଧବ ବଇରାଗ ଗୁଣ । ଧଇଲ ରାମ ଗୋପ ପୁଣ ॥
 ଭ୍ରଷକୁ ଧନ ପଣ ତେଲ । ଅମ୍ଭର ସେବାରେ ରହିଲ ॥
 ପୁଣ ପରୁରୁଅଛୁ ଆମ୍ଭେ । ମନୁ ବୈରାଗ୍ୟ କହୁ ତୁମ୍ଭେ ॥
 ଶୁଣ ହେ ଚବିଶ ଗୋପାଳ । ନନ୍ଦରୁ ତହିଁର ସେ ଫଳ ॥
 ପୁତ୍ର କୁଟୁମ୍ବ ଅବା ଲେଳି । ମନ ସଙ୍ଗତେ ଥାନ୍ତି ମଜ୍ଜି ॥
 ପୁତ୍ରକୁ ଗୃହ ସମର୍ପଣ । ମନେ ଦ୍ରୁମିଣ ଥାନ୍ତି ପୁଣ ॥
 କେବେ ବା ଶୀର୍ଷସ୍ଥାନେ ଥାନ୍ତି । କେହି ବା ଗୃହରେ ରହନ୍ତି ॥
 ମନର ସୁଖ ଯେଉଁସ୍ଥାନେ । ରହନ୍ତି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ସେ ମନେ ॥
 ଧନକୁ ଅମନେ ରଖନ୍ତି । ନିମନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ରୂପ ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ଗୃହ ସ୍ଥାନରେ ନ ରହଣ । ବନସ୍ତେ କରନ୍ତି ଭ୍ରମଣ ॥
 ଶାଗ କନ୍ଦମୂଳ ଦୁଧରେ । ଉଦର ପୋଷି ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ॥
 କେବେ ବା ଅନ୍ନ ଜଳ ଖାଇ । ମେଳା ମୌସବେ ଖେଳୁଥାଇ ॥
 କେବେ ବା ସୁଜନ ଗୃହରେ । ରହନ୍ତେ ମନର ସୁଖରେ ॥
 ମନ ଭ୍ରମାଇ ଭ୍ରମୁଥାନ୍ତି । ମନ ସଙ୍ଗତେ ତାଙ୍କ ପ୍ରୀତି ॥
 ମନରେ ବୈରାଗ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ । ଧଇଲ ବିଷ୍ଣୁ ସୁତ ପୁଣ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଭାରି ପରଳାର । ଶୁଣ ହେ ତୁମ୍ଭେ ଗୋପବାର ॥
 ଉତ୍ଥାନ ପବନ ସେ ଦୁଇ । ଜାତି ବୈରାଗ୍ୟ ସାର ଏହି ॥
 ସଂଯୋଗୀ ବଇରାଗୀ ସାର । ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ କୁମର ॥
 ଉଦ୍ଧବ ବଇରାଗ୍ୟ ଭଲ । ରାମ ସେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୁତ ତୁଲ ॥
 ମନ ସେ ବଇରାଗ୍ୟ ସୁଖୀ । ବିଷ୍ଣୁସୁତକୁ ପୁଣ ଲେଖି ॥

ଆଦର ଅଧି ଏକ ବିଧି । ଗୁପ୍ତ ବୈରାଗ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ॥
 ଗୁହର ଝରଡ଼େ ଥାଆନ୍ତି । ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବେ ପୁଲେ ନିତି ॥
 ବୁଣ୍ଡିଆ ବନ୍ଧୁ ସହୋଦର । ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ଅନ୍ନ ଗୃତ ସାର । ୧୫୦ ।
 ଗୁପ୍ତ ବରାଣ୍ଡାମାନେ । ଏ ଗୁଣ ଫଳ ଲଭେ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଗୁହେ ଦଅନ୍ତି ଅନ୍ନ ଦାନ । ତେଣୁ ଲଭନ୍ତି ଗୁଣ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଭରଥ ଧର ମୁଁ ଯାଦବ । ଗୁପ୍ତ ବରାଣ୍ଡା ଶ୍ରବ ॥
 କମାର ରାମ ଦୁଇ ଜାଣ । ରାମ କୁମର ଏକ ଜାଣ ॥
 ଦକ୍ଷିଣ ତନ୍ତେ ନରଞ୍ଜନେ । ଗୁପ୍ତ ବୈରାଗ୍ୟ ଏମାନେ ॥
 ଏମନ୍ତେ ପଞ୍ଚ ପରକାର । ମନେ ଧରନ୍ତି ଯେଉଁ ନର ॥
 ସଂସାର ମଧ୍ୟେ ସେହୁ ପୁଣି । ଏହା ନ କଲେ ହୋନ୍ତି ଦୁଃଖୀ ॥
 ଚକ୍ରଣ ଗୋପାଳେ ହେ ଶୁଣ । ଏ ପଥ କର ହେ ଧାରଣ ॥
 ଅଶେଷର ଏକାକର । ତାରକ ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ॥
 ହରେରାମ ଯେ ପାଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ର । ଜପ କଲେ ଦୃଢ଼େ ତନ୍ତ୍ର ॥
 ଗୋଲ୍ଲେକ ମନ୍ତ୍ର ଅଶେଷର । ସତ୍ୟରେ ଏକାକର ସାର ॥
 ସତ୍ୟରେ ତାରକ ମନ୍ତ୍ରର । ଦ୍ଵାପରେ ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ॥
 ହରେରାମ ଯେ ମନ୍ତ୍ର କହ । କଳିଯୁଗରେ ସାର ଏହ ॥
 ହରେରାମରୁ ତନୁ ଆଣି । କଲେକ ମନ୍ତ୍ର ଏକ ପୁଣି ॥
 ହରେରାମ ଯେ ମନ୍ତ୍ର କଲେ । ନଦିଆ ନଗ୍ରେ ବୁଝାଇଲେ ॥
 ପ୍ରାଣୀ ତ ଧରି ନ ପାରିବେ । ଅଳପ କହଲେ ବୁଝିବେ ॥
 ଭୁକ୍ତ କଲେ ନାମ ପୁଣି । ହରେକୃଷ୍ଣ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଶଣ ॥
 ଛଡ଼ ଅକ୍ଷର ବୁଝାଇଲେ । ତେର ନାମକୁ ଗୋପ୍ୟ କଲେ ॥
 ଏରୂପେ ବୈରାଗ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ । ଅରୂପ କଥା ମନେ ଘେନ ॥

ଭତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କୃତାୟୁଷ୍ଟେ ବୈରାଗ୍ୟ
 ଲକ୍ଷଣେ ନାମ ତତ୍ପର୍ୟ୍ୟ ମିଟଳ ।

ଶ୍ରୀମୁରେ ପରୁରୁକୁ ଦୁଇ । ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଦ୍ଵିଭୁଜ ॥
 ଗୁରୁ ଦର୍ଶନେ କବା ଫଳ । କହୁବା ଏସର ମଙ୍ଗଳ ॥
 ବୈଷ୍ଣବ ସେବାରେ ଯେ ଗତ । ଅତିଥେ କବା ପୁଣ୍ୟ ହୋଇ ॥
 ସୋଦରେ କବା ହୋସ୍ତେ ନାଶ । କୁଣିଆ କବା ପରାସେଷ ॥
 ବନ୍ଧୁକୁ ଦେଲେ କସ ହୋଇ । ମାତା ସେବିଲେ କସ ପାଇ ॥
 ପିତା ସେବିଲେ କସ ଫଳ । ଏସର କହୁବା ସୁଫଳ ॥
 ଶୁଣ ସୁମନେ ଗୋପସୁତ । କହୁବା ତହିଁର ଯେ ମତ ॥
 ଏକାଦଶୀ ଦିନରେ ଶିଷ୍ୟ । ଗୁରୁ ଦର୍ଶନେ ପାପ ନାଶ ॥
 ଅମାସ୍ୟା ଦିନ ଦରଶନ । ପୂଜିଲେ ହୋସ୍ତେ ଧନ ଜନ ॥
 ସଂକରାନ୍ତରେ ସେବ ଗୁରୁ । ବ୍ୟାଧି ରୋଗର ଶିଷ୍ୟ ତରୁ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣିମୀ ଦିନ ଗୁରୁ ସେବା । ପୂଜିଲେ ରାଜ୍ୟ ଯଶ ଦେବା ॥
 ଦ୍ଵାଦଶୀ ଦିନ ଗୁରୁ ଅନ୍ନ । ଦେଲେ ଗୋଲ୍ଲେନେ ହୋଏ ସ୍ଥାନ ॥
 ବରଷ ଲେଖି ଅନ୍ନ ଦେଲେ । ଯମ ତରଇ ତାକୁ ଭଲେ ॥
 ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ସେବା ଯେ କରଇ । କୋଟି ଶୀର୍ଷର ଫଳ ପାଇ ॥
 ଗୁରୁ ଚରଣ ଯେ ଘଷଇ । ସ୍ଵରୂପ ପାପ ଛାଡ଼ିଯାଇ । ୧୪ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଅବଶେଷ ଖାଇ । ନିର୍ମାଳ ଠାରୁ ଅଧିକଇ ॥
 ଗୁରୁ ଚରଣ ଜଳ ଖାଇ । ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ ଫଳ ପାଇ ॥
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ପୁଆଦନ ଦେଇ । ବସନ ବହୁତ ମିଳଇ ॥
 ଗୁରୁ ମୁକତି ଗତ ଦାତା । ଗୁରୁଟି ଜବ ଉଦ୍ଧାରନ୍ତା ॥
 ବିବାହ ବେଳେ ବିପ୍ରମାନେ । ଗୁରୁ ସୁମରନ୍ତି ଯତନେ ॥
 ମରଣ କାଳେ ସାଧୁଜନ । ବୋଲନ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କର ଧ୍ୟାନ ॥
 ପିତୃ ପୁଜନ ଶ୍ରାଦ୍ଧକାଳେ । ଗୁରୁ ସୁମର ଦୃଢ଼ସ୍ଥଳେ ॥
 ଗମନେ କାର୍ଯ୍ୟ ପଥେ ଯାଇ । ଗୁରୁ ସୁମର ଫଳ ପାଇ ॥
 ଗୁହ ତୋଳ ରହୁବାବେଳେ । ଗୁରୁ ପୂଜିଲେ ଅନ୍ନ ମିଳେ ॥

ଏଣୁ ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ ଏକ । ସତ୍ତ୍ୱ କରନ୍ତି ଯେ ବିବେକ ॥
 ପ୍ରଥମେ ବୈଷ୍ଣବ ଯେ ହୋଇ । ଗୁଣର ଗୁହରେ ମିଳଇ ॥
 ପ୍ରତେ ହୋଇଲେ ଗୁରୁ ହୁଏ । ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ ଭିନ୍ନ ନୋହେ ॥
 ଗୁରୁ ପୁଜିଲେ ଯେତେ ଫଳ । ବୈଷ୍ଣବ ପୁଜା ଯେତେ ଭଲ ॥
 ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଗୁରୁ ବଇଷ୍ଣବ । ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ପୁଜା ଯେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ॥ ୩୦ ॥
 କିସ କହିବା ତାଙ୍କ ପୁଣ୍ୟ । ଦେବେ କରନ୍ତି ତାକୁ ଧନ୍ୟ ॥
 ଧନ ଅରଜି ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟ । ଗୁରୁ ସେବାକୁ ଯେ ବିରଥ ॥
 ଧନ ଯେ ତାହାଙ୍କ ଜୀବନ । ଶୁକର କୁକୁର ଯେସନ ॥
 କୁଟୁମ୍ବ ପୋଷି ଦିନ ନେଇ । ମଲେ ଶୁକର ଜନ୍ମ ପାଇ ॥
 ଚୌରାଣୀ କୋଟି ଯୋନି ଭ୍ରମି । ମନ୍ୟୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମେ ଥିଲ ଗମ୍ଭି ॥
 ପୁଣ ସେ କୃପଣ ହୋଇଲ । ଏଣୁ ସେ ଚୌରାଣୀ ଗମ୍ଭି ॥
 ପୁଣ୍ୟ ମାନବ ଦେହ ପାଇ । ଗୁରୁ ସେବିଲ ମନେ ନାହିଁ ॥
 ବୈଷ୍ଣବ ନ କଲ ପୂଜନ । ଜନ୍ମ ଲଭିଲ ସ୍ଥାନ ଜନ ॥
 ମାତା ପିତାର ସେବା କହ । ଫିଟିବ ଆତ୍ମର ସନ୍ଦେହ ॥
 ଶୁଣ ହେ ସୁଦାମ ଗୋବିନ୍ଦ । ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ॥ ୪୦ ॥
 ପ୍ରଥମେ ମାତା ଗୁରୁ ହୋଇ । ଉଦରେ ଧଲେ ଯେ ନେଇ ॥
 ପାଞ୍ଚ ଦିନ ଯେ ଗର୍ଭେ ରହୁ । କୁହାର ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟେ ହୋଇ ॥
 ଫେରନ୍ତେ ମାତା ଦୁଃଖ ହୋୟେ ! ଗୁଣ କି ଶୁଣି ପାରେ ପୋଏ ॥
 ବୁଲିଣ ଦଶମ ଯେ ଦିନ । ନିଶ୍ଚଳେ ରହେ ରଜ ସ୍ଥାନ ॥
 ପନ୍ଦର ଦିନେ ସାଞ୍ଚ ହୋଏ । ପକ୍ଷ ପକ୍ଷକେ ବଢ଼େ ନାୟେ ॥
 ବାଡ଼ନ୍ତେ ମାତା ଦୁଃଖ ପାଇ । ଅନ୍ନ ଭୁଞ୍ଜି ଶ ନ ପାରଇ ॥
 ଶୟନେ ସୁଖ ଆଉ ନାହିଁ । ଗମନେ ବହୁ ଦୁଃଖ ପାଇ ॥
 ଦଶମ ମାସରେ ଜନମ । ଯୋନି ଗମନେ ପାଏ ଶ୍ରମ ॥
 ପୁଣ ପାଞ୍ଚ ବରଷ ହୁଏ । ନରକ ସେବା କରୁଥାଏ ॥
 ବନ୍ଦୀର ପ୍ରାୟେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ । ଶରୀର ସୁଖ ଆଉ କାହିଁ ॥
 ମନରେ କଳପନା ଥାଇ । ଏହାକୁ ପାଳୁ ଅଛୁ ମୁହିଁ ॥ ୫୧ ॥

ମୋର ଅନେକ କାଳେ ପୁଣି । ମତେ ଏ ଦେବ ଅନ୍ନ ପାଣି ॥
 ଏହି କାରଣେ ପୁତ୍ର ଜାତ । ସେବା କରଇ ମାତ ପୁତ୍ର ॥
 ଏଣୁ ଏ ପୁତ୍ରମାନେ ଶୁଣ । ସେହିବ ମାତାଙ୍କ ତରଣ ॥
 ମାତାକୁ ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ର ଦେବ । ପୁଣ୍ୟାନେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ରହିବ ॥
 ବଚନ ତାଙ୍କ ପାଳୁ ଅବ । ବିମୁଖ କେବେ ନ କରେ ॥
 ସତ୍ୟରେ ଅନ୍ନ ଦାନ ଦେବ । ଏହାକୁ ପୁତ୍ରରେ ଲେଖିବ ॥
 ଏ ସେବା ଯେ ପୁତ୍ର ନ କଲ । ସେ ପୁତ୍ର ଜାତ ମଲ ॥
 ସେ ପୁତ୍ର ମୃତ୍ୟୁ ସମ ଭୁଲ । ଧନ ସେ ପୁତ୍ର ମଲେ ଭଲ ॥
 ମାତାର ରଣ ନ ଶୁଣିଲ । ରଣୀ ହୋଇଣ ନାଶ ଗଲ ॥
 ଦନକ ମାତାର କଷଣ । ଶୁଣିବ କାହିଁ ପୁତ୍ର ପୁଣ ॥ ୭୫ ॥
 ମାତାର ଗୁଣ ଅବା ଯେତେ । ମୁଖେ କେ କହୁପାରୁ କେତେ ॥
 ଏଣୁଟି ମାତା ମୂଳ ଗୁରୁ । ପୁତ୍ରୁ ସେବା ଏଣୁ କରୁ ॥
 ପିତାର ଗୁଣ ଏବେ କହ । ଫିଟିବ ମନର ଯେ ମୋହ ॥
 ଶୁଣ ବାଳକ ବୃନ୍ଦାବନ । ଉତ୍ପାଦନ ବସ୍ତ୍ର ହେ ପବନ ॥
 ପାଞ୍ଚ ବରଷ ଭୋଗ କଲେ । ଝଡ଼ି ଛୁଅଇ ପିତା ଭଲେ ॥
 ବିଦ୍ୟା ପଢ଼ାଇ କରେ ବଡ଼ । ବିଷ୍ଣୁ ସଂଯୋଗରେ ଝଗଡ଼ ॥
 ଧନ ଅରକ୍ଷି ଯେତେ ଥାଇ । ତାହାର ଅର୍ଥରେ ହରାଇ ॥
 ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ ନ ଦିଅଇ । ପୁତ୍ର ସ୍ନେହରେ ଧନ ବଇ ॥
 ଏ ପୁତ୍ର ହସିଥିଲେ ପୁଣି । ପ୍ରାନ୍ତେ ପୋଷିବ ଏ ପୁଞ୍ଜେଣ ॥
 ଏଣୁ ପିତାକୁ ସେବା କରି । ପୁଜିବ ଦେଇ ଅନ୍ନ ବାଣି ॥
 ଉତ୍ତମ ଗୃହେ ସ୍ଥାନ ଦେବ । ଉତ୍ତମ ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜାଇବ ॥
 ଉତ୍ତମ ବସନ ଅଙ୍ଗରେ । ବଚନ ପାଳିବ ନୃପରେ । ୭୬ ॥
 ମରଣ କାଳ ଯାଏ ପୁଣି । ପରୁଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଯେ କରେଣ ॥
 ମାତା ପିତାକୁ ଏଡ଼ି କରେ । ମନ ଗର୍ବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ॥
 ସଂସାରେ ପୁଣି ତାଙ୍କ ନାହିଁ । ଅନ୍ନ ବସନ ନ ମିଳଇ ॥
 ତାହାକୁ ବୃଦ୍ଧକାଳେ ପୁଣି । ଦୁଃଖ ପାଆନ୍ତି ସେ ଦୃଢ଼େଣ ॥

ସେ ପୁଣ୍ୟାଂଶ ନ ବଢ଼ଇ । ଗୁହରେ ଅନ୍ନ ନ ମିଳଇ ॥
 ଏଣୁଟି ମାତା ପିତା ଗୁରୁ । ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ ସମ କରୁ ॥
 ମାତା ପିତା ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ । ଏ ଗୁଣ ଅଙ୍ଗ ଏକ ଭାବ ॥
 ସୁପୁତ୍ର ସେମାନେ ହୁଅନ୍ତି । ଏ ଗୁଣ ଅଂଶକୁ ପୁଜନ୍ତି ॥
 କୁପୁତ୍ର ଯେଉଁ ଜନମାନେ । ବିମୁଖ କରି ଏହୁ ଜନେ ॥
 ଦାସକୁ ପୋଷିଣ ଅନନ୍ଦ । ଅନ୍ତେ ଲଭନ୍ତି ବଡ଼ ଧନ୍ଦ ॥
 ଅଳପ ଦିନେ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଏ । ଅଂଶ ନ ରହେ ତାର ଦେହେ ॥
 ଏଣୁ < ଗୁଣ ଅଙ୍ଗ ସାର । ଶୁଣ ହେ ମୁକୁନ୍ଦକୁମର ॥
 କଳରେ ଏ ଗୁଣ ଯେ ସାର । ଶୁଣ ହେ ଅନନ୍ତକୁମର ॥
 ନାମକୁ ଲକ୍ଷ କରୁଥିବ । ମନ୍ତ୍ରକୁ ମନରେ ଭଜିବ ॥
 ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ସେବାକର । ରହିବ କୁଟୁମ୍ବ ଆବର ॥
 ଏ ପୁଣ୍ୟ ଗୁହରେ ଭବିଷ୍ୟ । ପୁଣ୍ୟରେ ସାର ଅଟେ ଜନ୍ମ ॥
 ସୁପୁତ୍ର ଭୁଲେ ଶତ୍ରୁ ପୋଏ । ସେବକ ମାତା ପିତା ପାୟେ ॥
 ବାର ବରଷ ଫେରି ଆସ । ରହିବ ମାତା ପିତା ପାଶ ॥
 ସଂଯୋଗୀ ଲକ୍ଷଣ ଧରିବ । ଗୁହ ଆବର ରହିଥିବ ॥
 ଅତିଥ ହେଲେ କିସ ହୋଇ । ଏ କଥା କହିବା ବୁଝାଇ ॥
 ଗୁହରେ ଅତିଥ ମିଳିବ । ହରଷେ ତାହାକୁ ପୁଜିବ ॥
 ଅତିଥ ଉପବାସ କଲେ । ଧର୍ମ ନ ରହେ ତାର ଭଲେ ॥
 ଦୁଧ ଚଣ୍ଡୁଳ ଫଳ ଜଳ । ଯେ ଅବା ଥିବ ନିଜ ଆଳ ॥
 ତାହାକୁ ପୁଣ୍ୟରେ ଦେଇଣ । ସନ୍ତୋଷ କରିବ ଯେ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଅନ୍ନ ଶ୍ରେକ୍ଷଣ ଯେବା ଦେବ । ତହିଁର ପୁଣ୍ୟ କେ ଲେଖିବ ॥
 କୋଟି ଅଶ୍ୱମେଧର ଫଳ । କୋଟିଏ ଗାର୍ଥ କରି ଠୁଳ ॥
 ଅତିଥ ଉପାସ କରଇ । ଯେ ଗୁହେ ଅନ୍ନ ଭୁଞ୍ଜେ ଯାଇ ॥
 ଜଳ ଖାଇଲେ ମଦ୍ୟ ଭୁଲ । ଗୋମାଂସ ଖାଇଲେ ଯେ ଭଲ ॥
 ଗୁହରେ ଧର୍ମ ଯେତେ ଥାଇ । ଗୁଣ କରିଣ ଗୁହ ଯାଇ ॥
 ଏ ଦେଶ ଅତିଥ ସେବିବ । ଏ କଥା ଅନନ୍ତ ବିଦିବ ॥

କୁଟୁମ୍ବଜନ ଅନ୍ନ ଦେଲେ । ଗୁହ୍ୟକି ଫଳ ଲଭେ ଭଲେ ॥
 ଶୁଣ ହେ ପବନ ମକୁନ୍ଦ । କହବା ଚହଁ ଭଲ ମନ୍ଦ ॥
 ଦଗିତ୍ର କୁଟୁମ୍ବ ଆସିଣ । ପୁଣି କୁଟୁମ୍ବ ମିଳେ ପୁଣ ॥
 ଏହାକୁ ସନ୍ତୋଷେ ରଖିବ । ଏ ପୁଣ୍ୟ ମୁଖେ ନେ କହବ ॥
 ଶ୍ରୀ ଗୀତାସ୍ତୋତ୍ର ପରମାଶ । ସ୍ଵେତୁ ସେ ପୁଣ୍ୟ ନାହିଁ ପୁଣ ॥
 ଗୋହତ୍ୟା ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ଦୋଷ । ବଶୁଳୀ ମାତା ରତଦୋଷ ॥
 ସୁର ପାନର ଦୋଷ ପାଇ । କୁଟୁମ୍ବ ନିରାଶ କରଇ ॥
 ଯେବେ ଅରଜି ଧନ ଥିବ । ଦଗିତ୍ର କୁଟୁମ୍ବ ରଖିବ ॥
 ବନ୍ଧୁ କୁଣିଆ କଥା କହ । ଫିଟିବ ଅମ୍ଭର ସନ୍ଦେହ ॥
 ଭଲ ପରୁର ସନ୍ନିମାନ । ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଦି'କଣ ॥
 ଝିଅର ଘରୁ ବନ୍ଧୁମାନ । ପୁଅଟ ବନ୍ଧୁ ଯେ ଗମନ ॥
 ମାତାର ଅଂଶ ଯେ ଆସଇ । ପିତାର ବନ୍ଧୁ ଯେ ମିଳଇ ॥
 ଲେଖାଯୋଗାରେ ବନ୍ଧୁମାନ । ଯେ ଅବା ମିଳିବ ଭୁବନ ॥
 ହରଷ କର ପରୁଣିବ । ଅଶ୍ରୁପି ବଚନ କହବ ॥
 କିନ୍ତୁ ବା ଧନ ସେ ମାଗିଲେ । ମିଳିଲେ ଦେବ ତାକୁ ଭଲେ ॥
 ନ ଥିଲେ ପୁଣ ନାହିଁ ଦେବ । କିପାଇଁ ପାପ ଏ ଲାଗିବ ॥
 କୁଣିଆ ବନ୍ଧୁକୁ ନିରାଶ । କରନ୍ତି ଯେବଣ ମନୁଷ୍ୟ ॥
 ଅଗ୍ନିରେ ତାର ଧନ ନାଶ । ବହୁ ନିଅନ୍ତି ରାଜବଂଶ ॥
 ଚଉର୍ଥ ମୁଖେ ଧନ ପାଇ । ଉପାୟେ କଲେ ନ ପୂଜଇ ॥
 ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ ମାତା ପିତା । ଗୁହ୍ୟରେ ଅତ୍ୟୁ ମିଳନ୍ତା ॥
 ବନ୍ଧୁ ଦଗିତ୍ର ଯେ ସୋଦର । ଯେ ଦୟା କରନ୍ତି ହୃଦର ॥
 ଏହାଙ୍କ ଅଂଶମାନେ ପୁଣ । ଅକାଳେ ନୁହନ୍ତି ମରଣ ॥
 ଦୁର୍ଭିକ୍ଷମାନ ଯେ ପଡ଼ିଲେ । ମଣେ ନ ଯାନ୍ତି ସେକାଳେ ॥
 ସେ ଜନ ଅଂଶ ବଂଶ ଆନ୍ତି । ସଂସାରେ କ୍ରୀଡ଼ା ସେ କରନ୍ତି ॥
 କୃପଣ ନିରାଶ ଯେ ଜନ । ଅକାଳେ ନାଶ ଯାନ୍ତି ଜାଣ ॥
 ଶୁଣ ମୁକୁନ୍ଦ ହେ ଅନନ୍ତ । ଚୁମ୍ବର ପିତା ଶ୍ରୀକନ୍ତ ॥

ଭୁମ୍ଭର ପିତାମାନେ ପୁଣି । ନିରାଶ ନୁହନ୍ତି ଯେ ଜାଣି ॥
 ଏଣୁ ଭୁମ୍ଭର ଅଂଶମାନେ । ମଞ୍ଚରେ ଥିବେ ଏ ଯତନେ ॥
 ଥୋକାଏ ଦିନ ଯଶ ଥିବ । ଏ ପୁଣ୍ୟବଳେ ପାପ ଯିବ ॥
 ଏହି ବଚନ ମନେ ଧରି । ସଦାର ନୁହଇଟି ଚିର ॥
 ଭାରିଯା ପୁଅ ଝିଅ ବାପ । ମାତା ବନ୍ଧୁ ଆପଣ ରୁପ ॥
 ପାଣିଫୋଟକା ପ୍ରାୟେ ହୋଇ । ପବନେ ହୋଇ ନାଶଯାଇ ॥
 ବୃକ୍ଷର ଫଳ ପ୍ରାୟେ ହୋଇ । ପାଚିଲେ ଦେହ ଝିଡ଼ିଯାଇ ॥
 ପୁରୁଣା ବସନର ମତ । ଚିରିଲେ ଲୋଡ଼ା ନୁହେଁ ସେ ତ ॥
 ଏହା ବୁଝିଣ ସାଧୁଜନ । ମିଳିଲେ ଦ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ନ ଦାନ ॥
 ଚକ୍ଷୁ ଗୋପାଳ ହେ ଶୁଣ । ଗୋବନ୍ଦ ନାମକୁ ଶୁଣିଣ ॥
 ଏ ଖୋଳ କରତାଳ ଧରି । ଅନନ୍ଦେ ବୋଲି ହରି ହରି ॥
 ତେବେ ପାଇବ ସୁଖ ମନ । ଭୁମ୍ଭକୁ ଦୁଃଖ ଆଉ କାହିଁ ॥
 ଗୋବନ୍ଦ ବଣିଜ ଦେନଶ । ସଦାରେ କର ଯେ ଭ୍ରମଣ ॥
 ସୁଖ ସ୍ଥାନରେ ବସୁଥିବ । ଦୁଃଖ ସ୍ଥାନକୁ ତେଜି ଯିବ ॥
 ଏ ନବଦ୍ରୀପା ପୃଥ୍ବୀ ହୋଇ । ଗୋବନ୍ଦ ସ୍ଥାନ ଏ ଅଟଇ ॥
 ଭୁମ୍ଭେ ଏଥିରେ ଜୀଢ଼ା କର । ଏ ଗୁଣ ଦିଗରେ ଯେ ଫେର ॥
 ପୁଣ୍ୟ ପଣ୍ଡିତ ଏ ଉଦ୍ଧର । ଦକ୍ଷିଣ ଗୁଣ ପରକାର ॥
 ଭରତଜନର ଏ ଘର । ମହାର କୃଷି ତାହାଙ୍କର ॥
 ଭିକ୍ଷ ତାଙ୍କର ମୂଳଧନ । ଅଧିକ କିଛି ପ୍ରୟୋଜନ ॥
 ଅଧିକ ପ୍ରହରାଦେ ଦେଲେ । ଗରବେ କୃଷ୍ଣ ନ ଚିନ୍ତିଲେ ॥
 ଏଣୁ ସେ ବର ମାଗିଛନ୍ତି । ଅଳପେ ଦେବୁ ଭବଗ୍ରାସୀ ॥
 ଏ କଥା ଦୃଢ଼ ଯତ୍ୟ ଧର । ଅରୂପ ଆଜ୍ଞା ଶିରେ କର ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କୃଷ୍ଣସ୍ବର୍ଗେ ମାତୁ

ପିତୃ ଭକ୍ତଜନ ପୂଜନେ ନାମ ପଞ୍ଚମ ପଟଳ ।

ଷଷ୍ଠ ପାତଳ

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଦେବ ଆଜ୍ଞା ଦଥ । ପ୍ରହରାଦର ବର କହ ॥
 ଶୁଣ ହେ ସୁଜନ ମୁକୁନ୍ଦ । ସୁସାଧୁ ପବନ ଆନନ୍ଦ ॥
 ଉତ୍ଥାନ ବାଳକ ଗୋବିନ୍ଦ । ସୁଦାମ ଯାଦବ ହେ ବନ୍ଦ ॥
 ଗୁରୁ ବଚନ ପ୍ରତିପାଳ । ସେବକ ମନ ଚିତ୍ତେ ଶୁଳ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳକୁ ତାରଳ । କଳରେ କଥା ରୁହାଇଲ ॥
 ଭଗଦ ମୁକତ ବରୁଣ । ମନରେ ବିରୁଣ ପରୁଣ ।
 ମନର ସଶସ୍ତ୍ର ପିଟିଲ । ଭୁବର ଜନ୍ମ ଦୁଃଖ ଗଲ ॥
 ପ୍ରହରାଦର ଜନ୍ମ ଶୁଣ । କହବା ଠିକ ଶୁଣା ପୁଣ ॥
 ପ୍ରହରାଦକୁ ବର ଦେଲେ । ସର୍ବରେ ଲୋ ତାକୁ ନଲେ ॥
 ଦନେକ କୃଷ୍ଣ ବିରୁଣ । କହଲେ ଶ୍ରୀ ପରାଶର ।
 ପ୍ରହରାଦର ମନେ ଦୁଃଖ । ଲୋ ପଣରେ ନାହିଁ ସୁଖ ॥
 ଲୋ ପଣକୁ ତେଜ ଆସି । ଦ୍ଵାରକା ପୁରେ ସୁଖେ ବସି ॥
 କୃଷ୍ଣର ଗଣ ଯେତେ ସୁଲେ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରମୁରେ କହଲେ ॥
 ତକ୍ଷଣେ ପ୍ରଭୁ ଯେ ଉଠିଣ । ସକଳେ ଦେନ ସର୍ବ ଜନ ॥
 ପ୍ରହରାଦକୁ ଦଣ୍ଡବତ । ବହୁତ ନିଜାସିବ କ୍ରତ ॥
 ମନରେ ବିରୁଣ କରଣ । ଉତ୍ତୁ କରବ ଏହୁକ୍ଷଣ ॥
 ଜାଣିଣ ଭଗତର ମନ । କହନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ ମଧୁସୂଦନ ॥
 ଭୁବର ଲଳଟରେ ପୁଣ । ଶ୍ରୀହର ମନ୍ଦିର ଲକ୍ଷଣ ॥
 ଆତ୍ମକୁ ଆତ୍ମେ ଦଣ୍ଡବତ । ଭୁବେ ନ କର ଦୁଃଖ ଚିତ୍ତ ॥
 ଏପରେ ଆଉ ବର ମାଗ । ଦେବର୍ଷି ଉତ୍ତମ ଯେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ॥
 ସ୍ତୁତି କରିଣ ଭକ୍ତି କହ । ଏ ବର ମାଗୁଅଛୁ ମୁହିଁ ॥

ଗୁରୁ ଭଗତ ଯେତେ ଜନ । ଦୁଃଖୀ ହୋଇଣ ଥିବେ ସ୍ଥାନ ॥
 ଗୁରୁ ଚରଣେ ଚିତ୍ତ ଦେଇ । ତୋ ଗୁଣ ଗାଇ ଦିନ ନେଇ ॥
 ଦିନ ବଞ୍ଚିବେ ଦୁଃଖ ସୁଖେ । ନ ପଡ଼ି ମାୟା ମୋହ ଦୁଃଖେ ॥
 ଶୁଣିଣ ଭଗତ ବଚନ । କହନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ॥
 ଗୁରୁ ଆତ୍ମର କଥା ଥିବ । ଏହି ବରକୁ ମନେ ଭାବ ॥
 ଯେତେ ଭଗତ ଯେତେ ସ୍ଥାନେ । ଥିବେ ସେ ଆତ୍ମର ଭଜନେ ॥
 ଲେଖି କରଣ ପଢ଼ି ଦେବୁ । ସମ୍ପଦ ମୋହକୁ ଏଡ଼ିବୁ ॥
 ଆବର କଥା ଏକ ଶୁଣ । ମୋ ଭକ୍ତ ଯେତେ ଛନ୍ତି ଗଣ ॥
 ସଂସାର ଜନଙ୍କର ଘରେ । ଶ୍ରୀମାତ କରବେ ପୁଣରେ ॥
 ସେ ମୁଖେ ବର ଦେବେ ଯେତେ । ପ୍ରାପତ ହୋଇବ ଭୁତେ ॥
 ଧନ ଜନ ଯେ ପଣ ମାନ । ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରବେ ସେହି ଜନ ॥
 ମୋହର ସତ୍ୟ ଚିନ୍ତବାର । ଶୁଣ ହେ ଦୂରଗ୍ୟ କୁମର ॥
 ଯେ ଭକ୍ତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥିବେ । ସେହିଲ ଜନେ ପୁଣୀ ହେବେ ॥
 ଅମାୟା ସକରନ୍ତି ଦିନ । ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ପୌର୍ଣ୍ଣମୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠନ ॥
 ଭଗତ ମୁଖେ ଅନ୍ନ ଦେବ । ଏ ବର ତାହାକୁ ଫଳିବ ॥
 କାରଣ ଅକାର୍ଯ୍ୟ ଗ୍ରାହରେ । ଭକ୍ତ ଭୋଜନ ଯା ଘରେ ॥
 ସଂସାରେ ଧନେ ଯେବେ ପୁଣୀ । ଲେବେହେଁ ନୁହନ୍ତି ସେ ଦୁଃଖୀ ॥
 ଔର୍ଧ୍ବ ବ୍ରତକୁ ଭକ୍ତ ଯାଇ । ଅଥବା ବିଭାରେ ମିଳଇ ॥
 ଏକାଳେ ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ର ଦେଲେ । ପୁଣୀ ହୁଅନ୍ତି ସେହି ଭଲେ ॥
 ଶୁଧା ପିପାସା ବେଳେ ପୁଣ । ମୋ ଭକ୍ତ ସନ୍ତୋଷ କରଣ ॥
 ଶାନ୍ତି କରନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ । ପୁଣ ଲଭନ୍ତି ଧନ ଜନେ ॥
 ଭକ୍ତ ମୋତେ ସମର୍ପଣ । ପଞ୍ଚକ୍ଷଣ କରଇ ଗ୍ରହଣ ॥
 ଦୂରୁ ଅସିଣ ଭକ୍ତ ପାଶ । ମୁଁ ଲାଭା ଲଭଇ ଯେ ଗ୍ରାସ ॥
 ସବଜ୍ଞ ପ୍ରାୟେ ମୁଁ କାଶଇ । ଯେ ଭକ୍ତ ଯେ ଭାବେ ପୁଜଇ ॥
 କେ ଅବା ଏକ ଅଙ୍ଗେ ଥାଇ । କେ ଅମାତ୍ୟଙ୍ଗେ କରଇ ॥
 କେ ଅବା ପାଞ୍ଚ ପାତ ମିଳି । କେ ଅମାତ୍ୟଙ୍ଗେ ଦେଇ କେଲି ॥

ସେ ଭକ୍ତ ଯେତେ ସମ୍ଭାଳଇ । ଲେଖିଣ ପଡ଼ି ମୁଁ ଦିଅଇ ॥
 ଶୁଣ ହେ ପ୍ରହରାଦ ଦାସ । ସନ୍ଧ୍ୟା ବଚନ ଏ ପ୍ରକାଶ ॥
 ଭୁମ୍ଭକୁ ଏହି ବର ହେଉ । ସଦ ଭାବରେ ଧନ ରହୁ ॥ ୫୦ ॥
 ଭୁମ୍ଭ ଭଗବତ୍‌ମାନେ ପୁଣି । ରହୁବେ ସଦ ଭାବେ ଶୁଣ ॥
 ସଂସାରେ ପ୍ରାଣୀ ଧନ ଯେତେ । ଅମ୍ଭର କୋଠ ଏ ସମସ୍ତେ ॥
 କୋଠ ଧନରୁ ଭୁମ୍ଭେ ମାଗି । ଭୁଞ୍ଜିଣ ହେବ ସୁଖ ଶ୍ରେଣୀ ॥
 ଖୋଲ କର୍ତ୍ତାଳ ତୁଳ ମାଳ । ଏ ଭେଷ ଘେନିଣ ଗୋପାଳ ॥
 ଭଦର ଭଣ ମାଗି ପୋଷ । ପୁଣି ପଶ୍ଚିମ ଗୁଣ ଦେଖ ॥
 ସମ୍ପଦ ମଦେ ସୁଖ ନାହିଁ । ଧନରେ ପ୍ରାଣୀ ଭୁଲି ଯାଇ ॥
 ପଣରେ ପ୍ରାଣୀ ହୋସ୍ତେ ମତ । ଜନରେ ମତ ଗରବତ ॥
 ଏ ରସେ ଭୁମ୍ଭ ମନ ନାହିଁ । ବୈରାଗୀ ଅଟ ବାର ଭାବ ॥
 ସଂସାରେ ଭୁମ୍ଭେ ସୁଖେ ଖେଳ । ଶୁଣ ହେ ବାରଟି ଗୋପାଳ ॥
 ପ୍ରଭାତ ସ୍ବାହାନ କରିବ । ପ୍ରସାଦ ରୂପକୁ ସୁମରବ ॥ ୬୦ ॥
 ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରହର ସ୍ବାହାନ । ଜ୍ୟୋତି ରୂପକୁ କରି ଧ୍ୟାନ ॥
 ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସ୍ବାହାନ କରିଣ । ଅବାଡ଼ ରୂପକୁ ଗୁଣିଣ ॥
 ପ୍ରଥମ ପ୍ରହର ରାହେଣ । ଭଜନ କରି ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣ ॥
 ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରହର ରାହେଣ । ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଗୁଣିବ ମନ୍ତ୍ରେଣ ॥
 ତୃତୀୟ ପ୍ରହର ବସିବ । ସମାଦ ରୂପକୁ ଧ୍ୟାବ ॥
 ତୃତୀୟ ପାହାନ୍ତି ପ୍ରହରେ । ସୁମର ବସ ସେ ହୃଦରେ ॥
 କୃଷ୍ଣର ରସ କଥା ମାନ । କରବ ହୃଦରେ ଗାୟନ ॥
 ଶଙ୍ଖ ଶିଘ୍ରା ବେଶୁ ମୁରଲୀ । ଖୋଲ କର୍ତ୍ତାଳେ ସବେ ମିଳି ॥
 ମାଦଳ ତାଳ ତମ୍ବା ନାଶା । ଖଞ୍ଜଣି ସବୁ ମାଦଳଣା ॥
 ବନ୍ଧ୍ୟ ରସ ବାଦ୍ୟମାନ । କରିବ ରସରେ ଗାୟନ ॥ ୭୦ ॥
 ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର ଗୀତମାନ । କୃଷ୍ଣର ଯେତେ କୀର୍ତ୍ତାମାନ ॥
 ସେ ଅପସରମାନ ଜାଣି । ଗାୟନ କରୁଥୁବ ପୁଣି ॥
 ଶ୍ରୀରାଧା କୃଷ୍ଣ ପଦେ ଧ୍ୟାନ । ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନେ ଦେଇ ମନ ॥

ଦ୍ଵାଦଶ ବନକୁ ସୁମର । ଯମୁନା ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଗିରି ॥
 ଚୌରାଣୀ ସହ ପିଦୁସ୍ଥଳ । ଶୋଳ ସହସ୍ର ଗୋପମେଳ ॥
 ଚୌପଠି ଗୋପୀଙ୍କ ଚରଣ । ଅନଳ ଗୋପାଳ ଧାରଣ ॥
 ଏହାଙ୍କ ଲଳା ଗୁଣମାନ । କହୁଣୀଥର ଶୁଦ୍ଧନ ॥
 ତର୍କ ପାଶାଣ କଥା ଯେତେ । ଅଭ୍ୟାସ ନ କରିବ ଚିତ୍ତେ ॥
 ମସ୍ତ ମାଂସକୁ ଯେ ତେଜବ । ମାଦକ ଦ୍ରବ୍ୟ ନ ଭକ୍ଷିବ ॥
 ଧୂମ ନ ଭକ୍ଷିବ ମୁଖେଣ । ତେଜବ ଆୟୁ ଗଞ୍ଜା ପୁଣା ॥ ୮୦ ॥
 କଳରେ ହେବ ବିଡ଼ମ୍ବଣ । ସର୍ବେ ଭକ୍ଷିବ ଜଣେ ଜଣ ॥
 ସମସ୍ତେ ସୁରାପାନ କରି । ଗୁରୁ ଗୌରବକୁ ଯେ ଦୂର ॥
 ଦେବାର ପୁଜା ଯେ କରେବେ । ମାଉସୀ ପିଛୁସୀ ହରେବେ ॥
 ଏଥରେ ଯେଉଁ ଜନ ଥରେ । ବରଜା ଦାତେ ସେ ପଡ଼ିବେ ॥
 ଏହୁଟି ଦେବୀ ବୋଦା ଜାଣ । ଶପରେ ଏହୁ ହେବେ ହାଣ ॥
 ମିଛୁଆ ମାଛୁଆ ଯେତେକ । ବନ୍ଦର ଗଞ୍ଜାରେ ମାନ୍ଦକ ॥
 ବରଜା ଦେବୀ ଅଙ୍ଗ ଏହୁ । ବହୁତ ଚଢ଼ିବେ ଏ ମହୁ ॥
 ସଂସାରେ ତଳି ଯେ ଭାଗେଣ । ମଞ୍ଜିଣ ଥିବେ କୁଗ୍ରାସେଣ ॥
 ଶୁଣ ହେ ବାରଟିଆ ଦାସ । କହୁଲୁ ଭବିଷ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ॥
 ତୁମ୍ଭ ନିମନ୍ତେ ଗ୍ରହପାର । ରଖିଣୀଥର ତୁମ୍ଭେ ସର ॥ ୯୦ ॥
 ଏ ଗ୍ରହମାନ ଅବା ଶୁଣି । ଧରେବେ ଏକ ଏକ ପ୍ରାଣୀ ॥
 ଧରଲୁ ଜନ ଯେ ବିହନ । ନ ଧରେ ଅଗାଧ ସେ ଜନ ॥
 ଏ ଗ୍ରହ ଗୁପ୍ତେ ପଡ଼ିବ । ଅଶ୍ରୁକା ଜନେ ନ କହୁବ ॥
 ଅଶୁଣ ସ୍ଥାନେ ନ ରଖିବ । ଅଭ୍ୟାସେ ନିତ୍ୟେ ପଢ଼ୁଥୁବ ॥
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଚନ ପାଳିବ । ସଂସାର ସୁଖ ସେ ଲଭିବ ॥
 ଏ ଶ୍ରୀ ଯେହୁ ଏଡ଼ି ଦେବ । ଅଳପ ଆୟୁଷ ଲଭିବ ॥
 ସଂସାରେ ସୁଖ ଭୋଗ ନାହିଁ । ରୋଗ ବ୍ୟାଧିରେ ଶ୍ରୀଣ ହୋଇ ॥
 ଗୁରୁ ଭଗତ ଗୀତା ରସ । ଅତ୍ୟନ୍ତ କରଇ ପ୍ରକାଶ ॥ ୧୮ ॥
 ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ତତ୍ତ୍ଵସାମୁଦ୍ରାୟେ ଭକ୍ତବର କଥନେ
 ନାମ ଷଷ୍ଠ ପଞ୍ଚଳ ।

ସପ୍ତମ ପଟଳ

ଗୁରୁ ପରେ ପରମ ଗୁରୁ ଯେ ଅଟ ତୁମ୍ଭେ ।
ଅମ୍ଭ ଛୁଇଁ ଅଧମ ପରୁ ମନ ଦମ୍ଭେ ॥
ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସ ବାଳକ ଯେ ଶିଷ୍ୟ ।
ବସୁଦାନ କେମନ୍ତ କହୁବା ଏଥୁ ରସ ॥
ସନ୍ନ ଯେ ବସନ୍ନ କଥା ମନେ ରଖିଥାଅ ।
କଥାଏ କଥା ଏ କଣ ପରୁ ହେ ପୁଅ ॥
ବସୁର କେମନ୍ତ କଥା ତାହା ତ କହୁବା ।
ବରୁଣ ଗୁଣିଲେ ସିନା ଫଗସ୍ତ ଫେଡ଼ିବା ॥
ଅମ୍ଭେମାନେ ଖୋଲ ତାଳ ଗାୟନ କରୁ ।
ଯେଉଁ ଜନ ନ ଭଜିବ ତାଠାକୁ ନ ଯିବୁ ॥
ବିଷ୍ଣୁ ଯେ ମନ କଲ୍ଲନା ମହୋତ୍ସବମାନ ।
ଶୁଦ୍ଧ ଶ୍ରୀକ ବିଟାଳ ଯେ ରାଜାର ଭେଦନ ॥
ସ୍ବେ କଥାମାନେ ବସୁ ଯେହୁ ପୁଣ ଦେବ ।
ଏଥର ଯେ ପାପ ପୁଣ୍ୟ କେମନ୍ତ ଖଣିବ ॥
ଶୁଣ ହେ ଗୋପର ପୋଏ ବସୁ ଦାନ କଥା ।
ବସୁ ଦାନ ଦିଅନ୍ତୁ ଯେ ଯେହୁ ସାମରଥୀ ॥
ଶୁକଳ ବସୁ ଦେଲେଣ ଏକ ଫଳ ହୋଇ ।
ମଠା ବସୁ ଦେଲେ ପୁଣ ଦୁଇ ଫଳ ପାଇ ॥
ପାଟ ବସୁ ଦେଲେ ପୁଣ ତିନି ଫଳ ହୋସୁ ।
କମଳ ଲୋଥା ଯେ ଦେଲେ ଗୁଣି ଫଳ ପାଏ । ୧୦ ।
ଧର୍ମ ମୋକ୍ଷ ଅର୍ଥ କାମ ଗୁଣି ବସୁେ ସ୍ଥାନ ।
ଏ ବସୁ ଯେ ଦିଅନ୍ତୁ ସେ ଧନ୍ୟ ତା ଜୀବନ ॥
ଅନ୍ନ ବସୁ ଯିର ଦାନ ଯେ ଜନ ଦିଅଇ ।
ଦେବେ ତାକୁ ସ୍ତୁତି କରେ ସ୍ବର୍ଗପୁରେ ଥାଇ ॥

ଦେଲୁ ଲୋକ ଲଭଇ ତ ଏତେ ପୁଣ୍ୟ ଫଳ ।
 ଦେନିଲୁ ଲୋକ ବି ଗତି ଏଥିରେ ପୁଂଫଳ ॥
 ମହୋତ୍ସବଠାରୁ ବସ୍ତ୍ର ଯେମନ୍ତ ପାଇବ ।
 ନରେ କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ବସି ରାସରେ ଗୁଣିବ ॥
 ବିଜୟରଠାରୁ ବସ୍ତ୍ର ପାଇଲେକ ପୁଣ ।
 ମନ୍ତ୍ରରାଜ ଜପ ଯେ କରିବ ଦିବାସ୍ୟେଷ ॥
 ଶ୍ରୀକନ୍ଦର ଠାରେ ଯେବେ ବସ୍ତ୍ରମାନ ପାଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କଲେ ପାପ ନ ଲାଗଇ ॥
 ମନ କଲପଣ ଠାରେ ବସ୍ତ୍ର ଯେବେ ଦେବ ।
 ରାଧା କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ପ୍ରାତଃକାଳେ ପୁମରିବ ॥
 ବିଟାଳ ଘରେଣ ବସ୍ତ୍ର ଯେବେ ପୁଣ ଦେଇ ।
 ଅଶକ୍ତର ମନ୍ତ୍ର ଜପେ ପାପ ନାଶ ହାଇ ॥
 ଶୁଦ୍ଧଦରମାନଙ୍କରେ ବସ୍ତ୍ର ଯଦି ଦେବ ।
 ଶୂନ୍ୟ ଯେ ଭଜନ ମନ୍ତ୍ର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କରିବ ॥
 ଏତେଠାରୁ ବସ୍ତ୍ର ଯଦି ପାଇବ ହେ ଗୁମ୍ଫେ ।
 ଆଶାସ୍ଥୀଜନକୁ ଦେବ କହୁଅଛୁ ଆମ୍ଭେ । ୨୦ ।
 ଗୁରୁ ବେଷ୍ଟବ ଯେ ରଜ୍ଜୁ କ୍ରାନ୍ତୁଣ ଆସିବ ।
 ଏମାନେ ମାରିଲେ କିଛି ତାଙ୍କୁ ଯାଚିଦେବ ॥
 ଏମାନେ ନିରାଶ ହେଲେ ପଞ୍ଚ ପାପ ପାଇ ।
 ଗୋରୁହତ୍ୟା ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ବିଶୁଳି ଲାଗଇ ॥
 ପୁରାପାନ ମାତୃ ଯେ ହରଣ ପାଇ ଦୋଷ ।
 ଏ ପଞ୍ଚ ପାତକେ ସେ ହୁଅନ୍ତି ପରବେଶ ॥
 ଏହାକୁ ନିରାଶ କଲେ ନ ବଢ଼ଇ ଅଂଶ ।
 ଅକାଳ କାଳ ପଡ଼ିଲେ ବଂଶ ହାଇ ନାଶ ॥
 ଦରିଦ୍ର ହୋଇଣ ତାକୁ ବସ୍ତ୍ର ନ ମିଳଇ ।
 ଯେ ଯାହା ଦେଇଣଥାଇ ଆଗେ ଥାଇ ଧାଇଁ ॥

ପୁଣେ ଦେଇଥିଲେ ପୁଣି ଏ ଜନ୍ମେ ଭୁଞ୍ଜିଲ ।
 ଏ ଜନ୍ମେ ଦେଇଣଥିଲେ ଆଉ ଜନ୍ମେ ପାଇଁ ॥
 ପୁଣେ ତୁମ୍ଭେ ଦେଇଥିଲ ଏ ଜନ୍ମେ ଭୁଞ୍ଜିଲ ।
 ଆଉ ଜନମକୁ ତୁମ୍ଭେ ସମ୍ବଳ ବାନ୍ଧଲ ॥
 ତୁମ୍ଭ ଅମ୍ଭ ନଥା ଯେ କଳରେ ଥିବ ରହୁ ।
 ତୁମ୍ଭ ଅଂଶ ଅନ୍ଧାର ଫିଟିବ ଏହା ଗାଇ ॥
 ଦାନ ଅନ୍ୟତର କଥା କରୁଥିବ ସାର ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ପଢ଼ ପାପକୁ କୁଠାର ॥

କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କୃଷ୍ଣାବଳୀରେ ବସୁ ଦାନ
 କଥାରେ ନାମ ସପ୍ତମ ପଟଳ ।

ଅଷ୍ଟମ ପଟଳ

ମାୟା ଜଡ଼ ପାଶକୁ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ଗତି ।
 ବାରଟି ଗୋପାଳଙ୍କର ଦେନବାକ ସ୍ମୃତି ॥
 ପବନ ବସୁ ଯାଦବ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ।
 ବାଳକ ସୁଦାମ ଯେ ଅନନ୍ଦ ଯାଦବତ ॥
 ମଥୁରା ଯେ ବୃନ୍ଦାବନ ଗୋବିନ୍ଦ ଉତ୍ଥାନ ।
 ବିନୟ କରି କହୁଛୁ କହ ପୁଣ୍ୟଥାନ ॥
 ଜାତେସାର ଦାସମାନେ ଶୁଣ ଅମ୍ଭ ବାଣୀ ।
 ଅମ୍ଭର ଏ ପଞ୍ଚଶାଖା ତୁମ୍ଭେ ଥ ଅ ଶୁଣି ॥
 ରାମ ଭ୍ରମ ଧର୍ମ ବିଷ୍ଣୁ ଚକ୍ର ପାଞ୍ଚଜଣ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଚନ୍ଦ୍ରକୁମାର ରାମ ମନେ ଦେନ । ୫ ।
 କୁମାର ରାମ ଯେ ନିରଞ୍ଜନ ଯେ ବେହେରା ।
 ବିପ୍ର ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଚୂଣିକ ଶ୍ୟାମଦାସ ସାରା ॥
 ପାଞ୍ଚଦାସ ସାତଦାସ ବାରଦାସ ଶୁଣ ।
 ଅନ୍ୟତ ମିଶ୍ର ପକ୍ଷି ଗୁରୁ ଦାସା ଶୁଣ ॥

ପରଶୁ ପରଶୁ ହେ ପରଶୁ ଶହେ ହୁଏ ।
 ଶହେରୁ ଲେଖିଲେ ସହସ୍ରେ ଗୋପପୋଷ୍ଟେ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଶୋଳ ସହସ୍ର ଅତ୍ୟୁତର ଗୁଣ ।
 ଆନମାନଙ୍କରେ ଗୁମ୍ଫେ କରବ ଭ୍ରମଣ ॥
 ସହାରର ଜନମାନେ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଆନ ।
 କେ କହୁପାରିବ ମୁଖେ ତାହାଙ୍କର ପୁଣ୍ୟ । ୧୦ ।
 ବାହାରେ ଆସନ ଦେଲେ ଏକ ଫଳ ହୋଇ ।
 ବୃକ୍ଷତଳେ ବାସ କଲେ ଦୁଇ ଫଳ ପାଇ ॥
 ବାହାର ଘରରେ ଦେଲେ ତିନି ଫଳ ହୋୟେ ।
 ଭିତର ଗୃହେ ରଖିଲେ ଗୁଣ ଫଳ ହୋୟେ ॥
 ଏ ଗୁଣ ଆନର କଥା କହୁ ଗୁରୁଦେବ ।
 ଆନର ଯେ ଭଲ ମନ୍ତ୍ର ଆତ୍ମକୁ କହୁବ ॥
 ଭକ୍ତ ଜନ ଭକ୍ତ ରେଖୁ ବାହାରେ ରହିଲ ।
 ଅବଶେଷ ଭଜନ ତ ସେହୁଠାରେ ହେଲ ॥
 ସେ କୁଟୁମ୍ବ ଆଇ କର ନ କଲେ ଦର୍ଶନ ।
 ଶ୍ରଦ୍ଧା ମତେ କେବା ଦେଖେ ବାହାରେ ଆସନ । ୧୧ ।
 ପୁଣି ଦାର ବନ୍ଧୁଜନେ କଟେବେ ଦର୍ଶନ ।
 ଗୃହରେ କରଣ ଥିବ ଉତ୍ତମ ଯେ ସ୍ଥାନ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଭକ୍ତମାନେ ବସି କଟେବେ ଭଜନ ।
 ଗୃହ ଜନ ଦର୍ଶନରେ ପାପ ଯେ ମୋଚନ ॥
 ଏଣୁକରି ଗୁରୁକୁ ଉତ୍ତମ ସ୍ଥାନ ଦେବ ।
 ବେଷ୍ଟବ ଦେଖିଲେ ଗୁରୁ ପରାୟେ ପୁଜିବ ॥
 ଉତ୍ତମ ଆସନ ଦେବ କୃଷ୍ଣର ସମାନେ ।
 ଉତ୍ତମ ପାତ୍ରରେ ଜଳ ଆଣିବ ପୁମନେ ॥
 ସଂସାରେ ଯେମନ୍ତ ଗୁରୁ ରୂପ ଯେ ନ ଥାନ୍ତି ।
 ଅନ୍ଧକାର ହୋଇ ପ୍ରାଣୀ ଭ୍ରମିଣ ମରନ୍ତି । ୧୨ ।

କାହୁଁ ସେ ଜାଣନ୍ତେ ପ୍ରାଣୀ ନିନ୍ଦାରଣ ବାଟ ।
 ଅକାରଣେ ନାଶ ହାନ୍ତା ସେ ପ୍ରାଣୀର ଘଟ ॥
 ଅଳକାର ଘରେ ଯେହୁ କହୁ ନ ଦଶଇ ।
 ଘାପ ଗୋଟି ଜଳିଲେ ସେ ସବୁ ଦୃଶ୍ୟ ପାଇ ॥
 ସେ ଦେହ ଗୋଟି ଯେ ଅଟେ ଅନ୍ଧାରର ଘର ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି ଘାପ ଏଭବ ସଂସାର ॥
 ତାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣମାନ ଶୁଣି ହେବୁ ହେଲୁ ।
 ହେବୁ ପାଇବାରୁ କେତେ ଗୁଣ ଦୃଶ୍ୟ ହେଲୁ ॥
 ଜନମ ହୋଇଲେ ପ୍ରାଣୀ ଅକାରଣେ ନାଶ ।
 ଗୁରୁ ସେବା କଲ ପ୍ରାଣୀ କାରଣେ ପ୍ରବେଶ ॥
 ଗୁରୁ ସେବା କରିବାକୁ ସବେ ନ ପାରନ୍ତି ।
 କ୍ଷତ୍ରରେ କେତକ ଶିଷ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସେ ହୋନ୍ତି ॥
 ବାରଟିଆ କୀର୍ତ୍ତିନିଆ ରୁନେ ବାର ଦାସ ।
 ଗୁରୁ ସେବା କଲ ରୁନେ ଗୁଣ ଉପଦେଶ ॥
 ଯେଉଁ ଜନମାନେ ଗୁହ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ସେ ସ୍ଥାନ ।
 ସେ ଜନମାନେ ଲଭିଲେ ଉତ୍ତମ ତ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ସେ ଜନମାନେ କେମନ୍ତ ଗତି ଫଳ ପାଇ ।
 ଏଥର ସଂଶୟ ପୁଣ ଦେବ ଗୁରୁ କହୁ ॥୩୦॥
 ବାହାରେ ମନ କପଟେ ଦେଲେଣ ସେ ଥାନ ।
 ପଶୁ ଜନ୍ମ ଲଭିଣ ସେ ବୁଲନ୍ତି ସେ ବନ ॥
 ଗୁହ୍ୟରେ ଆସନ ଦେଲେ ଗୋଲେକରେ ବାସ ।
 ରାଧା କୃଷ୍ଣ ସେବା କରି ପାଏ ପଉରୁଷ ॥
 ଯାହାର ନ ଥିବ ଗୁହ୍ୟ ନାହିଁ ତାର ଦୋଷ ।
 ଥିବା ଲୋକ ନିରାଶରେ ପାପରେ ପ୍ରବେଶ ॥
 ଭଗତ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ନାମ ଗୁଣ ପାଇ ।
 କୋଟି କୋଟି ବଂଶ ତାର ଉଦ୍ଧାର ହୁଅଇ ॥

କେତେ ଜନ୍ମର ତ ପାପ ହୋଏ ତାର ଶୟେ ।
 ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଦର୍ଶନେ ପାପ ଦୁଷ୍ଟକରି ଯାଏ । ୩୫
 ଶୀତକୁ ଯେହନେ ଖରା ତୃଷାକୁ ସେ ଜଳ ।
 ବୈଷ୍ଣବ ଗୁରୁ ଦର୍ଶନେ ଖଣ୍ଡେ ଅମଙ୍ଗଳ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ହେ ଚରଣ ଦାସ ମଠମାନଙ୍କରେ ।
 ଉତ୍ତମ କରିଣ ଗୁହ ରଖିବ ଭିତରେ ॥
 ଏକ ବା ବଶୁରା ଦୁଇ ବଶୁରା ବା ତିନି ।
 ଯତନ କରିଣ ସ୍ବର ଗୁହର ପତନ ॥
 ପତି ପତ୍ନୀ ସ୍ଥଳେ ତ ସହନେ ସେବା କରି ।
 ପତି ଯେ ନ ସ୍ଥଳେ ସେବା କରିବ ସେ ଦ୍ରବିଷ ॥
 ଗୁହ ଧର୍ମମାନ ସିନା ଦ୍ରବିଷ ରକ୍ଷା କରେ ।
 ଦ୍ରବିଷ ଧର୍ମ ନ ରଖିଲେ ବଣ ନାଶ ତାରେ । ୪୦
 ପତି ପତ୍ନୀ ସୁବିଭେଷ ଗୁରୁସେବା କରି ।
 ସେ ଦ୍ରବିଷକ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁଣି ଥାଆନ୍ତି ଆବରଣ ॥
 ସେ ସ୍ଥାନରେ ବସିଣ ସେ ଚରଣ ଗୋପାଳ ।
 ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ତହିଁ ଖଣ୍ଡ ଅମଙ୍ଗଳ ॥
 ବାରଟିଆ ଦାସ ସାର ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ।
 ପଞ୍ଚଶାଖା ମଧ୍ୟେ ସାର ରାମ ଭ୍ରଥ ଭକ୍ତ ॥
 ସପ୍ତଶାଖା ମଧ୍ୟେ ନରଞ୍ଜନ ଦେଖିଣ ତ ।
 ଏହି ଛଡ଼ ଗୋପାଳେ ମନରେ ଧରି ତତ୍ତ୍ବ ॥
 ଗୋପାଳ ଘରମାନଙ୍କେ କରିବ ସେ ଥାନ ।
 ସୁଦର୍ଶନ ମନ୍ତ୍ର ଗୋଟି କରିବ ଭଜନ । ୪୫
 ଗୁରୁ ଗୁରୁ ଧଇଲେ ସେ ଆଠ ହେବ ତୁଲ ।
 ତଳରେ ବସିବ ପୁଣି ଯି ଗୁଣ ଅମୂଲ୍ୟ ॥
 ଉପରେ କପିକେତନ ବାନା ସେ ଉଡ଼ିବ ।
 ପରାଗଜ ରମାଗଜ କାମ ସେ ବସିବ ॥

ଗୋପୀଜନ ବସିଷ୍ଠସ୍ତ ମନ୍ତ୍ର ମୂଳ ନାମ ।
 ଏହି ଶର ବସିଲେ ସେ ମନ୍ତ୍ରଙ୍କ ଉତ୍ତମ ॥
 ଏହି ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରି ଆନ ଦୋଷ ହର ।
 ଗୋପାଳ କୁଳରେ ରୁଚେ ପୁଣ୍ୟରେ ବହର ॥
 ଗୋପାଳଙ୍କ ଘରେ ଯେତେ କାଳମାନ ଥୁବ ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପିଲେ ସେହି ଗୁଡ଼ ପଳାଇବ । ୩୦
 ବାରଟିଆ ଦାସମାନେ ସଂସାର ଗୁହରେ ।
 ଏହି ମନ୍ତ୍ର ଜପିବ ସେ ଦେଶ ବ୍ରାମ ପୁରେ ॥
 ଗୋପାଳ ପାଟଣା ପୁରେ ଏହି ଜପ କରି ।
 ଆବର ତ ଖୋଳ କରତାଳ ଅଛୁ ଧରି ॥
 ଭୁବନ ମଙ୍ଗଳ ଧୁନି ଅଛି ତୁମ୍ଭ କର ।
 ଯମ ଯେଉଁ ଧୁନି ତରେ ଆଉ କାହା ଗୁର ॥
 କାଳମାନେ ଯମର ସେ ଅଟନ୍ତି ତରର ।
 ଅକାଳମାନେ ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କ ପରିବାର ॥
 ଭୁତ ପ୍ରେତ ଡାଏଣୀ ସେ ଗୁର ପୁଣ୍ୟ ବାଦା ।
 ଯମରଗଣ ହୋଇଣ ସଂସାରରେ ଖେଦ । ୩୧
 ରଜା ଯାକୁ ତରଇ ପରଜା କେଉଁ ଗୁର ।
 ସୁଦର୍ଶନ ତଳକୁ ସେ ତରନ୍ତି ଅସୁର ॥
 ମହା ବଳବନ୍ତ ଅଟେ ସୁଦର୍ଶନ ରୂପ ।
 ସୁଦର୍ଶନ ଧରିଛନ୍ତି ସଂସାରୀ କୂପ ॥
 ବଳଭଦ୍ର ଅନନ୍ତ ବିରାଟ ସୁଦର୍ଶନ ।
 ସିଦ୍ଧାଶ୍ରମୀ ଶ୍ରୀନା ଶେଷଦେବ ଆଠ ସ୍ଥାନ ॥
 ଅତି ବଳେ ବଳବନ୍ତ ସେହି ରାମ ନାମ ।
 ସୁଦର୍ଶନ ନାମ ଧରି ଉଦାର ଅଧମ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ରାମ ଭୃଥ ନରଞ୍ଜନ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ତରୁ ସେ ଛଡ଼ଜଣ ମନେ ଦେନ । ୩୨

ବିଷ୍ଣୁ ଶୁଦ୍ଧ ଶ୍ରୀକ୍ଷେପେ ବିଟାଳ ସ୍ଥାନମାନ ।
 ଗୁହ୍ୟ ପରବେଶ ମନ କଳପନା ସ୍ଥାନ ॥
 ଏ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସ୍ଥାନମାନ ଦେବେ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ମନ୍ତ୍ର ଜପିବ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମେକ ସେ ଚଣି ॥
 ତତ୍ତ୍ୱ ମନ୍ତ୍ର ନ ଜପିଲେ ପାପ ନ ଛେଦିବ ।
 ଗୁହ୍ୟକ ନ ତାରିଣ ଯେ ଆପଣେ ନାଶିବ ॥
 ଅଭ୍ୟୁତ୍ତର ବଚନ ସେ ଧର ଗୋପସୁତ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ସେ ଗୁମୁକ୍ତ ହେବ ହୃତ ॥
 ଗୁମ୍ଫା ଅଂଶମାନ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ଯେ ପଢ଼ିବ ।
 ଆଲୁଅ ହୋଇବ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଦିଗିବ । ୭୫ ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ ବୋଲଣ ଯେ ରାଜନ ହୋଇବ ।
 ସେ ରାଜନ କାଳେ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ପ୍ରକାଶିବ ॥
 ନଅକ୍ଷରେ ନାମ ଥିବ ଗୋପସୁତ ହୋଇ ।
 କିନ୍ତୁଦନ ଗୁପ୍ତତେଣ ପଢ଼ିବ ଯେ ସେହି ॥
 ତାହାଙ୍କ ଠାବରୁ କିନ୍ତୁ ପାଇବେ ଗୋପାଳ ।
 ଗୁପ୍ତତେଣ ଥିବ ଗ୍ରନ୍ଥ ଚଣାକୀର କୂଳ ॥
 ଆପଣେଣ ଅବଧୂତ ରୂପରେ ପ୍ରବେଶ ।
 ପ୍ରବେଶ କରିବେ ପୁଣ୍ୟ କାଠୁରୀର ଦେଶ ॥
 ବ ଅକ୍ଷରେ ନାମ ହେବ ତାର ଅଂଶେ ରହୁ ।
 ତହିଁ ପୁଣ୍ୟ ହୋଇବ ଯେ କିନ୍ତୁ ଗୋପୀ ହୋଇ । ୭୬ ।
 ତହିଁ ଚଳିଯାଇ ଯେ ଶରଣା ତନ୍ତ୍ର ଦେଶେ ।
 ଗୁପ୍ତ ରହୁବ ଗ୍ରନ୍ଥ ସେ ଭୂମିର ପାଶେ ॥
 ଗୋପୀ ଗ୍ରନ୍ଥ ଭକ୍ତ ଯେ ନ କରିବ ପୁଣ୍ୟ ।
 ଏହା ଯେ କରିବ ଦୁଃଖ ପାଇବ ଆପଣ ॥
 ପ୍ରାଣୀମାନେ ମନ୍ତ୍ରଗୁଣ୍ୟ ତନ୍ତ୍ରଗୁଣ୍ୟ ଥିବେ ।
 ଯନ୍ତ୍ରଗୁଣ୍ୟ ଜ୍ୟୋତିର୍ଗୁଣ୍ୟ ଅବାଦେ ନଥିବେ ॥

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଥିବ ଘଟ ।
 ରଥ ଗୁଣ କିଛି ସାଧୁ ହୋଇବେ ମୁରୁଟ ॥
 ଏ ଗୁଣମାନ ନ ଧରି ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ନିନ୍ଦାବେ ।
 ଲାହୁ ଏହା ପାଇବେ ସେ ଗୁରୁ ନେବା ଦେବେ ॥
 ସେହି ଗୁରୁ କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ ଅବା ପାଇ ।
 ମନ୍ତ୍ରଣିଆ ଗୁରୁ ପୁଣି ବହୁତ ମିଳଇ ॥
 ଅଷ୍ଟଗୁଣ ଜାଣି କରି ଯେହୁ ଗୁରୁ ହେବ ।
 ସେହି ଜନମାନଙ୍କୁ ତ ଗୁରୁ ସେ ବୋଲିବ ॥
 ଅଷ୍ଟଗୁଣ ନ ଜାଣିଣ ଯେ କରନ୍ତି ଶିଷ୍ୟ ।
 ସେହି ଶିଷ୍ୟମାନେଟି ଅତ୍ୟାପତ୍ତିମୁ ଦୃଶ୍ୟ ॥
 ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ପଥର ଯେ ନାବରେ ବସନ୍ତି ।
 ଅଳ୍ପକୁ ଅଳ୍ପ ଯେସନେ ପଥ ବଢ଼ାବନ୍ତି ॥
 ଏଶୁନର ଅଷ୍ଟଗୁଣ କରିବ ସାଧନ ।
 ଉତ୍ତମ ଗୁରୁ ପୁଣିଶ ଦେବ ତାକୁ କର୍ଣ୍ଣ ॥
 ଦଦା ନାବେ ବସିଲେ ବୁଝି ମରେ ନର ।
 ବଡ଼ ନାବେ ବସିଲେ ଜଳରୁ ହୋଏ ପାର ॥
 ଗାନ ଅରୁଣର କଥା ଅଟଇ ଏ ସାର ।
 ଗୀତା ଶ୍ରବଣେ ବେଦ ଶ୍ରବଣେ ପରୁର । ୮୨ ।
 ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଭୃଗୁ ଶ୍ଳୋ ଗାନ ପୁଣ୍ୟ
 କଥନେ ମନ୍ତ୍ରପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଲ ନାମ ଅଷ୍ଟମ ପଟଳ ।

ନବମ ପଟଳ

ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଗୋସାଇଁ କହୁ କଥାଏ ପରୁର ।
 ପ୍ରାଣୀମାନେ ଧନ ପୁତ୍ର ଥାନ୍ତି ଯେ ଅବୋର ॥
 ମନରେ କଳପୁଥାନ୍ତି ଥିବ ମୋର ଅଂଶ ।
 ସର୍ବଦା କି ରହୁଥାନ୍ତି ତାହାଙ୍କର ବଂଶ ॥

ଏଥିରୁ ଥୋକାଏ ସନ୍ଧି ବିସନ୍ଧ ପରୁଣ ।
 ପ୍ରାଣୀମାନେ ଥୋକାୟେ ତ ଥାଆନ୍ତି ଅବୋରଣ ॥
 ମୋହର ବୋଲଣ ଧନ ନ ବଞ୍ଚନ୍ତି ପୁଣ ।
 ନ ଦିଅନ୍ତି ଗୁରୁ ଯେ ବୈଷ୍ଣବ ମୁଖରେଣ ॥
 ଆପଣେ ନ ଭକ୍ତି ସୁଖେ ଦୁଃଖେ ରୁଣା ଖାଇ ।
 ପ୍ରାଣୀକ ନିରାଶ କରି ନ ଦେଇ ନ ଖାଇ ॥
 ସବଦାନ ରହୁଥାଇ ଧନ ପୁଣ କୁଳ ।
 ଏଥକୁ କରୁଣା କର ଶୁଭ୍ର ମନମଳ ॥
 ଶୁଣ ହେ ଅନନ୍ତ ବସ ମୁକୁନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ।
 ପ୍ରାଣୀମାନେ ମିଛରେ ପଡ଼ିଣ ହୋନ୍ତି ଅନ୍ଧ ॥
 ଶୁଧା ନ ସହଣ ଯେବେ ପେଟର କାରଣେ ।
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ଧାଇଁ ଥାଇ ପେଟର ପୋଷଣେ ॥
 ପେଟର ପୋଷଣେ ପୁଣ କାମର ପ୍ରବଳ ।
 ହିଁ ରା ଅବୋରଣ ତ କରଇ ଗୁହ ସ୍ଥଳ ॥
 ପୁଣି ଜାତ ହୋଇଲେ ତ ମୋହ ମଦେ ମାତ ।
 ପୁଣିର ନିମନ୍ତେ ମୁହିଁ ସଞ୍ଚିବ ସମ୍ପତ୍ତି । ୧୦ ।
 ଏମନ୍ତେ ଟପର ପୋକ ପରାଏ ମରଇ ।
 ଗୁରୁପାଶେ ପଶିବ ଯେ ପଥ ନ ଶିଖଇ ॥
 ଅମଡ଼ା ପଥରେ ଗମି ପାଏ ବଡ଼ ଦୁଃଖ ।
 ବୃଦ୍ଧକାଳେ ଧନ ପୁଣି ନ ଦିଅନ୍ତି ପୁଣ ॥
 ଶ୍ରେୟର ପରାଏ କରି ଛଡ଼ାଇ ନିଅନ୍ତି ।
 ତରୁଣ କାଳେ ତ ପଥ ରଖିଣ ନ ଥାନ୍ତି ॥
 ବୃଦ୍ଧକାଳେ ବଳ ବୁଦ୍ଧି ନାଶଯାଇ ତାର ।
 କି ସେବା କରି ପାରିବ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପଦ୍ମର ॥
 ତରୁଣ କାଳରେ ଧନ ଅରଜୁଣ ଥିବ ।
 ଏହି କାଳେ ଗୁରୁ ସେବି ପଥ ପରୁଣିବ ॥

ବୁଝୁମୁ ନ ଥିବା କାଳେ ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ରମାନ ।
 ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ ମୁଖେ ଦେବ ସେ ଶ୍ରେୟନ ॥
 ଏହାକୁ ନ ସେବି ଯେବେ ମୁତ୍ତ ପଣେ ଥାଇ ।
 ଧନ ପଣ ନାଶ କରି ନରକେ ଗମଇ ॥
 ଅକାଳେ ଅକାଳ ପଡ଼ି ବଂଶ ଯାଏ ନାଶ ।
 ମିଛକୁ ଚିର କରିଣ ପ୍ରାଣୀ ଯାନ୍ତି ନାଶ ॥
 କାହାର ନ ଥାଇ ଅଂଶ ଆପଣେ ମରଇ ।
 ଯାହାର ଯେ ଏକଅଂଶ ବଢ଼ି କରି ଥାଇ ॥
 କାହାର ତଳ ପୀଡ଼ରେ ଯସ୍ତ ଯାଇ କୁଳ ।
 ପାଞ୍ଚ ସାତ ପୀଡ଼ରେ ଯେ ନାଶଯାଏ ମୂଳ । ୧୦ ।

ଧନ କୁଳ ନଷ୍ଟଲ ଯେ ନୁହଇଟି ସତ ।
 ମିଛରେ ଯେ ମରୁଥାନ୍ତି ମୁତ୍ତ ଅପଣ୍ଡିତ ॥
 ଯୁଗମାନଙ୍କରେ ଯେ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷମାନ ପଡ଼ି ।
 କେତେ କେତେ ବଂଶମାନ ତହିଁ ଯାନ୍ତି ମରି ॥
 ଯୁଗମାନଙ୍କରେ ଯୁଦ୍ଧ ହାଣ ଶୋଳେ ମରେ ।
 ଏହା ନ ଜାଣିଣ ପ୍ରାଣୀ ସେ ଧନ ଜନରେ ॥
 ଚିର ଯେ ନୁହଇ ଧନ ଆବର ଜୀବନ ।
 ଚିର ଯେ ନୁହଇ ପୁଣି ପୁଣି ବନ୍ଧୁ ଜନ ॥
 ଚିର ଏକା ଅଟଇ ଯେ ଗୁରୁ ସେବାମାନ ।
 ଚିର ଏକା ଅଟଇ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଜନ । ୧୧ ।

ଚିର ଏକା ଅଟଇ ବୈଷ୍ଣବ ସେବାନୀତ ।
 ଚିର ଏକା ଅଟଇ ହୃଦରେ ଯା ଦିଅନ୍ତି ॥
 ଜପାମୁର ହରଣୀ ରାବଣ କଂସବର ।
 ଏମାନଙ୍କ ଧନ ଅଂଶ କାହିଁଛୁ ସଂସାର ॥
 ବଳି ବେଣୁ ମାନଧାତା ଏମାନଙ୍କ ପଣ ।
 ସଂସାରେ କି ରହୁଛନ୍ତି ଯୁଗର ଶେଷେଣ ॥

ଶୁଣ ହେ ଅନନ୍ତ ଦାସ ମନେ ହେଗୁକର ।
 ବାଳକଙ୍କ ଖେଳଘର ପ୍ରାୟ ମନେଧର ॥
 ଦେହ ବହୁଥିଲେ ବାଳ ଖେଳ କରୁଥିବ ।
 ଚର ବୋଲି ଏହା ମନେ କେତେ ନ ଧରିବ ॥
 ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ ଯେ ସେବ ଗୃହ କରୁଥିବ ।
 ଚର ବୋଲି ଧନ ଜନ ମନେ ନ ଘେନିବ ॥
 ଥିଲେ ଭଲ ଗଲେ ଭଲ ଦେହ ସମର୍ପିବ ।
 ହରି ଯାହା ବହୁଥିବେ ଅବଶ୍ୟ ହୋଇବ ॥
 ଧନ ଥିଲେ ପଣ ଥିଲେ ଗୁରୁକୁ ପୁଜିବ ।
 ସୁନ୍ଦ ବନ୍ଧୁ ପତ୍ନୀ ଆଦି ଦୋହତା ଯେ ଥିବ ॥
 ସମର୍ପିବ ଗୁରୁ ପାଦେ ମନର ହରଷେ ।
 ତାଙ୍କ କଳାଶରୁ ଥିବ ଯେତେ କାଳ ଅଂଶେ ॥
 ଗୁରୁ ବଇଷ୍ଣବ ଯେଉଁ ବର ଦେଇ ଯାଏ ।
 ସେ ବର ପାଶାଣ ଗାର ପରାଏ ଅକ୍ଷୟେ । ୩୫ ।
 ଗୁଣେ ବର ପାଇଲ ଯେ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ମୁଖରେ ।
 କିନ୍ତୁ ଦିନ ଗୁଣ ଅଂଶ ଥିବ ଏ ସଂସାରେ ॥
 ସତ୍ୟ ଯୁଗେ ଯୁଗୁ ମଧୁ ପଡ଼ି ନାଶ ଗଲେ ।
 ଜପାସୁର ଆଦି କର କେତେ ପ୍ରାଣୀ ମଲେ ॥
 ତେହସ୍ତା ଯୁଗରେ ଯୁଗୁ ମଧୁ ଯେ ପଡ଼ିଲା ।
 ଚଉଦ ଦିନ ଚଉଦ ବରଷ ହୋଇଲା ॥
 ରଘୁନାଥ ବନବାସ କଲେ ସେ ଦିନରେ ।
 ବାଳୀ ଆଦି ରାବଣ ଯେ ମଲେଟି ଅସୁରେ ॥
 ଦୁର୍ଲ୍ଲକ୍ଷରେ କେତେ କେତେ ଅଂଶ ଗଲେ ନାଶ ।
 ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର କେତେ ନାଶ ଗଲେ ବଶ । ୪୦ ।
 ଦ୍ରାପର ଯୁଗରେ ଯୁଗୁ ମଧୁ ଯେ ପଡ଼ିଲା ।
 ଗୋପରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଠ ବରଷ ବଢ଼ିଲା ॥

ଆଠ ବରଷରେ ପ୍ରାଣୀ କେତେକ ହେ ମଲେ ।
 କଂସ ଆଦି କରି ଅଷ୍ଟ ମନ୍ତ୍ର ନାଶ ଗଲେ ॥
 ସଦୃଶ ନାଶ ଗଲେ ସେ ଯୁଗରେ ପୁଣି ।
 କାହିଁ ତାଙ୍କ ଦେଖୁଅଛୁ ଧନ ଜନ ପଣ ॥
 ଏହି ରୂପେ ଧନ ଜନ ଚର ହେ ନୁହଇ ।
 ଜନ୍ମ ଦିନ ବଢ଼ିକରି ପୁଣି ନାଶ ହାଇ ॥
 ବାର ହେ ବରଷ ତେର ଦିନ ହେ ଓଳିଏ ।
 ଯୁଦ୍ଧମଧୁ ପଡ଼ିଲ ହେ ସେ କାଳ ସମୟେ । ୪୫ ।
 ଶ୍ରୀରାମ ଚଳାଇ ସହସ୍ର ରଜା ଲଢ଼ିଲେ ମରଣ ।
 ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ବାର ବରଷ ହେଲେ ରଣଭଣ ॥
 ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ କାଳରେ ପ୍ରାଣୀ ହେତେ ଗଲେ ମରି ।
 କାହିଁ ତାଙ୍କ ରହୁଅଛୁ ଧନଜନ ଶିଶୁ ॥
 ଏହା ନ ଜାଣିଣ ପ୍ରାଣୀ ସତ ମଣି ଥାଇ ।
 ଦଇବ ସଂଯୋଗେ ପୁଣି ସବୁ ନାଶ ହାଇ ॥
 ମାୟା ଅଛୁ ଜଡ଼େ ପଡ଼ି ପ୍ରାଣୀ ମଣେ ସତ ।
 ନିରନ୍ତରେ ବୋଲୁଥାଇ ମୋର ଧନ ସୁତ ॥
 ଧନ ମଦ ଜନ ମଦ ପଣ ମଦ ପାଇ ।
 ବିଦ୍ୟା ମଦ କୁଳା ମଦ କାମ ମଦେ ବାଇ । ୫୦ ।
 ଏହି ମଦେ ମାଦକର ଗୁରୁକୁ ନ ସେବେ ।
 ଗୁରୁ ପାଶେ ନ ବସଇ ବୈଷ୍ଣବ ନ ସେବେ ॥
 ଏ ମଦ ଏଡ଼ିଣ ଚୁନେ ତବଣି ମହନ୍ତ ।
 ଗୁରୁପାଦେ ସେବି ହେଲ ବୈଷ୍ଣବଙ୍କ ମତ ॥
 ଗୁରୁ ସେବା କରିବାରୁ ମନ ନିଶିମଳ ।
 ଗୋଲେକ ଆୟୁଧ ହେଲ ଚୁନୁ କରସ୍ଥଳ ॥
 ଓଡ଼ିରଞ୍ଜେ ଚୁନୁର ହେ କଥା ରହୁଥିବ ।
 ଚୁନୁର ସକାଶୁ ଗୋପକୁଳ ଉଦ୍ଧରିବ ॥

କଳି ମଧ୍ୟେ ଯୁଗ୍ମସଧୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ପୁଣି ।
 ବୀରକିଶୋର ରାଜା ଯେ ହୋଇଥିବ ଜାଣ ॥
 କଳଙ୍କି ଜନମ ହେବେ ସେ କାଳେ ଗୋସାଇଁ ।
 ମକୁନ୍ଦ ରାଜନ ଦେବ ଏକ ଗୁଳିଶହଁ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ବନ୍ଧୁ ମିଶ୍ର ଅପୁତ୍ର କ ଥିବ ।
 ଆପଣେ ଜନମ ସେହୁ ଅଟେ ବସୁଦେବ ॥
 ବାପୁ ଯେ ପଲେଇ ବୋଲି ଗୋପାଳ ତା ସଙ୍ଗ ।
 ବନ୍ଧୁ ମିଶ୍ର ସଙ୍ଗେ ହୋଇଥିବ ଅଙ୍ଗସଙ୍ଗ ॥
 ଦେଇ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବୋଲି ବନ୍ଧୁ ମିଶ୍ର ନାଶ ।
 ଯଶୋଦା ବୋଲିଣ ବାପୁ ପଲେଇ କୁମାରୀ ॥
 ଦୁଇ ସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଅଟନ୍ତି ଯେ ସଙ୍ଗାତ ସେ ଜାଣ ।
 ବସୁ ଦର ଗୋପ ଦର ନାହିଁ ଭିନ୍ନାଭିନ୍ନ ॥
 ଦେଇର ଗର୍ଭରେ ପ୍ରଭୁ ଜନମ ହୋଇବେ ।
 ବରଷ ଦିନରେ ମାତା ପରାଣ ଗୁଡ଼ିବେ ॥
 ଦୁଇ ଯେ ବରଷ ଗୋପାଳୁଣୀ ଯେ ପାଳିବ ।
 ବନ୍ଧୁ ମିଶ୍ର ପୁଣି ଯେ ପରାଣ ଗୁଡ଼ିବେ ॥
 ଛଡ଼ ବରଷକଠାରେ ଗୋପାଳୁଣୀ ହୁଅ ।
 ସପତ ବରଷକଠାରେ ପଲ୍ଲବ ପଞ୍ଚଦୁ ॥
 ସପତ ବରଷେ ନଇରୁତକୁ ଗମନ ।
 ତଥା ନଦୀକୂଳରୁ ବିଜୟେ ଭଗବାନ ॥
 ସମଲ ଗ୍ରାମ ଯେ ପୁଣି ତେଜି କରି ହରି ।
 ଆତ୍ମା ତପ କରିବେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ କୁଟ ଗିରି ॥
 ଶ୍ରୀ ନୀଳ କନ୍ଦରେ ଶ୍ରେଣ ଭୂଜିଣ ଗୋସାଇଁ ।
 ତପସ୍ୟା କରୁଣ ଥିବେ ଅନନ୍ତ ଯେ ଭୂଇଁ ॥
 ଚରକାଳ ତହିଁରେ ଯେ କରି ଆତ୍ମା ଧ୍ୟାନ ।
 କଳଙ୍କି ରୂପକୁ ପୁଣି ଲାଗିବ ଯତନ ॥

ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ କୃଷ୍ଣ ଲୁଚକର ଥିବେ ।
 ପ୍ରାଣୀମାନେ ଅତି କଷ୍ଟେ ଦିନ ସେ ବଞ୍ଚିବେ ॥
 ରଦ୍ଧନାଥ ବନେବାସ କୃଷ୍ଣ ଗୋପେ ଜାତ ।
 କଳଙ୍କି ରୂପ କଳରେ ହୋଇବ ଗୁପ୍ତ ॥
 ଯୁଗକୁ ଯୁଗ ଏ ଲୀଳା କରନ୍ତି ଗୋସାଇଁ ।
 ନଟ ପ୍ରାୟେ ଲୀଳା କରି ଭାଙ୍ଗି ଗଢ଼ୁଥାଇ ॥
 ହଟିଆ ନାଗର ହଟା ଜାଣଇ ଅପାର ।
 ଗଢ଼ି ନ ଭାଙ୍ଗିଲେ ସମ୍ଭାଳନ୍ତା କେ ସଂସାର ॥
 କଳି ଶହେ ବରଷ ସେ ପ୍ରାଣୀମାନେ ରହୁ ।
 ମୁଁ କାର ଗରବେ ପ୍ରାଣୀ କିନ୍ତୁ ନ ଚିହ୍ନଇ ॥
 ଗଢ଼ି ନ ଭାଙ୍ଗିଲେ ପୃଥ୍ବୀ କାହିଁ ଠାବ ହୋନ୍ତା ।
 ଏଶୁକର ନାଶ କଲେ କରମ କରତା ॥
 ଖର କିଶୋରର କାଳେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ସେ ଦେଶ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ଘୋଡ଼ା ହୋଇବ ପ୍ରବେଶ ॥
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗୁଁ ଅସିବେ ତେଲଙ୍ଗା ସେ ଜାଣ ।
 ଉତ୍ତର ଦିଗରେ ଜଗି ଥିବେ ସେ ପଠାଣ । ୭୫ ।
 ସେ କାଳେ ଦଶ ବରଷ ଦେହମାସ ଲେଖି ।
 ପ୍ରାଣୀମାନେ ହୋଇବେ ଅନେକ ଚିହ୍ନ ଦୁଃଖୀ ॥
 ଦୁର୍ଭିକ୍ଷରେ ଥୋକେ ଜନ ହୋଇବେ ସେ ନାଶ ।
 ହାଣ କାଟରେ ମରବେ ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟ ॥
 କାଞ୍ଚୁ ସେ ମାଣ୍ଡିଆ ସୁଆଁ କୋଦୁଅ ବାଳୁଙ୍ଗା ।
 ଗଡ଼ିଆ ପଥୁଆ କଢ଼ିଥିବେ ଘର ଭଙ୍ଗା ॥
 ଶୁଦ୍ଧ ଶ୍ରାବ ମାନ କେହି ନ କରି ପାରିବେ ।
 ଥିଲା ପ୍ରଜାଧନ ରାଜା ବହୁକରି ନେବେ ॥
 ଦେହ କାହାଣ ହୋଇବ ଧାନ ସେ ଗଉଣୀ ।
 ବିକଣ ରଖିଣ ଥିବେ କୃପଣ ସେ ପ୍ରାଣୀ । ୭୬ ।

ତାହାଙ୍କର ଧନ ପୁଣି ଟସକର ନେବ ।
 ଦୁଃଖୀ ସୁଖୀ ଦରଦ୍ର ଯେ ହୋଇବେଟି ସବ ॥
 ଏକା ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିଥିବେ ଦୋଷରା ଆଉ ନାହିଁ ।
 ମଲ୍ଲଣ ପିନ୍ଧିଥିବେ କ୍ଷୀଣ ତନୁ ବହୁ ॥
 କୋଡ଼ିଏ କାହାଣ ହେବ ଭୂମି ମାଣ କର ।
 ଡରେ ଗ୍ରାମ ଛାଡ଼ି ଯିବେ ଶୁଦ୍ର ଯେତେ ନର ॥
 ସେହି ଦଳଠାରୁ ଜାଣ ରୁଟିବ ସଂସାର ।
 ଗ୍ରାମକେ ଗ୍ରାମକେ ଥିବ ଏକ ଏକ ନର ॥
 କୃପଣ ଲୋକ ସେ କାଳେ ମରିବେ ଅପାର ।
 ମିଛୁଆ ଜନମାନେ ଯେ ହେବେ ନାରଖାର । ୮୫ ।
 ଅନ୍ଧାର ନରାଣ ଗୁରୁ ଦକ୍ଷିଣା ବୃତ୍ତିବ ।
 ଏହି ପ୍ରାଣୀମାନେ ଯେ ସେ କାଳେ ନାଶିଯିବ ॥
 ମାତା ପିତା ଛାଡ଼ି କର ଗୃହ କରୁଥିବେ ।
 ସେହି ଜନ ଅକାଳରେ ନିଶ୍ଚୟ ମରିବେ ॥
 ପଣେ କଳନ୍ତର କର ଗୃହ କରୁଥିବ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମାଣେ ଢିକା ନର ଅଂଶ ନ ରହୁବ ॥
 ଗୋଦଣ୍ଡା ହରଣ ବଟା କୃଷିରେ ନରାଣ ।
 ସେହି ଜନମାନଙ୍କର କୃଷି ଯିବ ନାଶ ॥
 ପରସ୍ତ୍ରୀୟ ହରୁଥିବେ ଯେତେଜ ଯେ ପ୍ରାଣୀ ।
 ଅଂଶମାନ ତାହାଙ୍କର ନ ରହୁବ ପୁଣି । ୯୦ ।
 ବହୁତ ଆହାରମାନେ ମରିବେ ସେ କାଳେ ॥
 ଚିତ୍ତ ଦୃଢ଼କଲ୍ଲ ଜନ ତରିବେ ସେ କାଳେ ॥
 କଳେ ତଳେ ଫଳେ ଜଳେ କରବେ ଆହାର ।
 କଳିଯୁଗେ ଦୁଃଖେ ସୁଖେ ପୋଷିବେ ଉଦର ॥
 ଅକ୍ଷର ଉକ୍ଷର ଯେ ରକ୍ଷର ନକ୍ଷରେ ।
 ଏତେ ଅଂଶ ରହୁବେ ତ ସେ କଳିଯୁଗରେ ॥

ମ ଅକ୍ଷର ଉ ଅକ୍ଷର ନକ୍ଷର ପଥରେ ।
 ଏତେ ପୀଡ଼ ରହୁବ ତ ଏ କଳିଯୁଗରେ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଦୁହେଁ ସନ୍ତୋଷ ଧାରଣ ।
 ଯାହା ପରୁଷିଲ ତାହା ହେତୁ ମନେ ଶୁଣ ॥
 ବଇରାଗୀ ଜଗି ଯଦି ଯତ ସତ ଧରେ ।
 ସେହି ଜନ ସୁଖ ପାନ୍ତି ଏ କଳିଯୁଗରେ ॥
 ଗୁହସ୍ଥା କରିଣ ଯଦି ବିଷୟ ଅବର ।
 ବିଷୟା ଧନରୁ କିଛି ପରମାର୍ଥ କର ॥
 ସେହି ଜନମାନେ ଯେ ଜଳରେ ପାନ୍ତି ସୁଖ ।
 ଏ ହେତୁ ନ ଜଳେ ପ୍ରାଣୀ ପଛେ ପାନ୍ତି ଦୁଃଖ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବସ୍ତୁ ଗୋବିନ୍ଦ ଅନନ୍ଦ ।
 ସୁଦାମ ବାଳକ ଛଡ଼ ଗୁରୁ ପଦେ ବନ୍ଦ ॥
 କିନ୍ତୁଦିନ ତୁମ୍ଭ ଛଡ଼ ଅଂଶ ରହୁଥିବ ।
 ଖୋଲି କରତାଳ ଜଗି ମ ଗଣ ଖାଇବ । ୧୦୦ ।
 ଯେତେଦୂର ଗମିବ ତୁମ୍ଭର ତେତେ ଘର ।
 ସଂସାରଜନ ତୁମ୍ଭକୁ ଜଗିବେ ଆଦର ॥
 ଗୋପାଳ ପୁଅ ଯେ ତୁମ୍ଭ ନାମ ସେ ଅଟଇ ।
 ପୁଅଠାରେ ପିତା ମାତା ଆନ କି କରଇ ॥
 ସଂସାରେ ଯେତେକ ଦ୍ରବ୍ୟ ସବେ ତୁମ୍ଭ ମାତା ।
 ସଂସାରେ ଯେତେ ପୁରୁଷ ଜ୍ଞାନ କର ପିତା ॥
 ମାତା ପିତା ପ୍ରାୟେ ଅଳି କରିଣ ଖାଇବ ।
 ଅକାଳ ଦୁର୍ଗତି ତୁମ୍ଭଠାବକୁ ନ ଯିବ ॥
 ବଣିଜକୁ ରୁପି ତୁମ୍ଭ ଖୋଲି କରତାଳ ।
 ହେତୁ ମନେ ଧର ତୁମ୍ଭେ ବାରଟି ଗୋପାଳ ॥

ଉତ୍ଥାନ ପବନ ବୃନ୍ଦାବନ ଯେ ମାଥୁରା ।
 ଯାଦବ ମଧୁ ଯେ ଥିବ ମନେ ହେତୁ ନରି ॥
 ଅନୁତ ବଚନ ପାଳି ସଂସାରେ ବିହର ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଗ୍ରନ୍ଥ ଭଗତ ବିହର ॥
 ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ତୃତୀୟୋଽଶ୍ରେ ଯୁକ୍ତ ମଧ୍ୟ
 ଲଳି ଅଗମ ନାମ ନବମ ପଟ୍ଟଳ ।

ଦଶମ ପଟ୍ଟଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବେନି ପରୁରୁତ୍ତ ସନ୍ଧ ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ଗୁରୁ କହିଲ ଯେ ତନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଭେଦ ॥
 ଦେହାଦିର ଗୁରୁ କହ ସଂସାରେ ବଖାଣ ।-
 ସଂସାରଜନ ଜାଣିବେ ଯେଉଁ ପରିମାଣ ॥
 ତୁମ୍ଭର କେ ଦେହ ଗୁରୁ କେଉଁ ମନ୍ତ୍ର ଦେଲେ ॥
 ଏ କଥା ଜାଣିଣ ଥିବୁ ତୁମ୍ଭ ମୁଣ୍ଡ ଭଲେ ॥
 ଧରମୁ ଭରଥ ତୁମ୍ଭେ ବ୍ରହ୍ମ ଦେବ ଶୁଣ ।
 ବନ୍ଧ ନିରଞ୍ଜନ ଯେ ଦକ୍ଷିଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପୁଣ ॥
 ଜମାର କୁମ୍ଭାର ଯେ ବଣିକ ହେତୁ କର ।
 ବିପ୍ର ଆଦି କରି ଆତ୍ମ ପୁତ ବାର ସାର ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ସେହୁ ପବନ ଉତ୍ଥାନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ବସ୍ତ୍ର ଶୁଣ ବୃନ୍ଦାବନ ॥
 ଯାଦବ ସୁଦାମ ମଧୁ ମଥୁରା ଯେ ବାର ।
 ତ୍ରୁଥ ରାମ ବେନିର ଯେ ଅଟେ ତୁମ୍ଭେ ସାର ॥
 ଶୁଣ ଯାହା ପରୁରୁଲ ହେତୁ କର ମନ ।
 ଆତ୍ମର ବିହାର ତିଳିଣୀ ନନ୍ଦ ସ୍ଥାନ ॥

ଚନ୍ଦ୍ରଦେବୀ ନଦୀରୁ ଲବଣ ଧାର କୁଳ ।
 ଦାନବନ୍ଧୁ ପିତାଙ୍କର ଚକ୍ଷୁରେ ଯେ ଆଳ ॥
 ପଦ୍ମ ନାମେ ମାତା ମୋର ସେ ସ୍ଥାନରେ ଘର ।
 ବନ୍ଧ୍ୟା ପତ୍ନୀର ଥିଲେ ବିପ୍ର ସୁଜୀବର ॥
 ଗ୍ରାମର ପଶ୍ଚିମ ଭାଗ ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ମୂଳରେ ।
 ପାଞ୍ଚଗୋଟି ଗୁଚ୍ଚ ବସିଥିଲୁ ସେହୁଠାରେ ॥
 ଅପୂର୍ବ ମୁରଦ ଶୋଭା ଗଉର ସୁନ୍ଦର ।
 ବିଶ୍ରାମ କଲେକ ଆସି ସେହୁ ଯେ ସ୍ଥାନର ॥
 ପରୁଷଲେ ଚୁମ୍ବର ଯେ ମାତା ପିତା କେନ୍ଦ୍ର ।
 ତାଙ୍କଆଶ ଆମ୍ଭର ଯେ କଥା ରହୁଥାଉ ॥
 ଆଜ୍ଞା ପାଇ ଗଲୁ ମୁହିଁ ପିତାଙ୍କର ପାଶ ।
 ଦାନବନ୍ଧୁ ପିତା ମୋର ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ॥
 ପିତାକୁ ବୋଇଲେ ଏହୁ ବାଳକ ଆମ୍ଭର ।
 ହରି ନାମ ଦେବୁ ଆମ୍ଭେ ଶରଧା ମନର ॥
 ସନମତ କରି ପିତା ଗୁହକୁ ଚଳିଲେ ।
 ହରି ଦାସୀ ପୁଜା ବିଧିମାନ ସଜାଡ଼ିଲେ ॥
 ବୈଶାଖ ଶୁକଳପକ୍ଷ ଏକାଦଶୀ ତିଥି ।
 ସୋମବାର ମାହେନ୍ଦ୍ର ଯେ ଯୋଗ ବାର ସ୍ଥ ତ ॥
 ହରିନାମ ଦେଲେ ମୋତେ ସେ ଦିନରେ ପୁଣି ।
 ମିତା ପରୁଷଲେ ପ୍ରଭୁ କିସ ଚୁମ୍ବ ନାମ ॥
 କାହିଁ ଚୁମ୍ବ ଘର ବୃତ୍ତି କାହିଁ ଚୁମ୍ବ ସ୍ଥାନ ।
 କେଉଁଠାରେ ଏ ବାଳକ କଟକ ଦର୍ଶନ ॥
 ନୀଳଗିରି ଦକ୍ଷିଣ ଯେ ସମୁଦ୍ର ତଟରେ ।
 ତୈଳନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳ ବୋଲି ପରୁଷ ସେଠାରେ ॥
 ଆମ୍ଭ ଦରଶନ ହେବ ସେହୁଠାରେ ପୁଣି ।
 ଆମ୍ଭ ଜନ ବୋଲି ଆମ୍ଭେ ଆଦରକୁ ଜାଣ ॥

ଅମ୍ଭେ ଅଟୁ ଶକୀ ପୁତ ଚୈତନ୍ୟ ଠାକୁର
 ଶରଧା ବଳିଲୁ ଆମ୍ଭ ପୁଣ୍ୟରେ ତୋର ॥
 ଅନ୍ତରାକ୍ଷେ ମାଳତୀର ଠାବରୁ ଅଇଲୁ ।
 ଓଡ଼ିଶାକୁ ଉଦ୍ଧାରଣେ ଏ ପୁଣ୍ୟ କଲୁ ॥
 ଗଉର ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିଶ କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ ।
 ହିତଜି ହୋଇଣ ବଂଶୀ ହସ୍ତରେ ଧଇଲେ ॥
 ବେନି ଭୁଲେ ଧଇଲେ ସେ ଦଣ୍ଡକମଣ୍ଡଳ ।
 ଆଉ ବେନି ଭୁଲେ ଅଛୁ ବାସୁଣୀର ହୃଦଳ । ୨୫ ।
 ଅପୂର୍ବ ରୂପ ଦେଖିଣ ପଡ଼ି ପାଦତଳ ।
 ସ୍ବୟଂ କୃଷ୍ଣ ବିଜେ ଜଳେ ପୁଷ୍ପାବ୍ୟ କର୍ମର ।
 ଅପୂର୍ବ ମଣୋହ ପଞ୍ଚା କଲେକ ଶ୍ରେୟନ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଆମ୍ଭ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ॥
 ହରେକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର କହି କାମଦାକ ଦେଲେ ।
 ଶିରଂ ବାଜରେ ରାଧା ମନ ବୁଝାଇଲେ ॥
 ଆଦି ନାମ ଭୁମ୍ଭର ଅଟଇ ପୁଣ୍ୟ କଥ ।
 ଏ କଥା କହିବା ହେଉ ଶୁଣିଥାନ୍ତୁ ଶିଷ ॥
 ଆତ୍ମନାମ ଗୌରହରି ସଂସାରେ ବିହରି ।
 କଳିକାଳ ଦେଖିଣ ସେ ଧଇଲୁ ଏ ଶୁଣି । ୩୦ ।
 ବଇରାଗ ବେଶ ଧରି ତୋର କରପୁନ ।
 ଆମ୍ଭ ଭେକ ଧରି ସର୍ବେ ବିହରି ମେଦନା ॥
 ଆବର ଅରୁଣ ଭୁମ୍ଭେ ରାହାସ ରହିବ ।
 ଓଡ଼ିଶାକୁ ଭୁମ୍ଭର ସେ କଥା ରହିଥବ ॥
 ଅଜ୍ଞା ଦେଇ ବିଜେକଲେ ଶ୍ରୀ ମାଳକନ୍ଦର ।
 ତାଙ୍କ କରୁଣାରେ ପଦ ଛୁଲେ ଅପାର ॥
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ମୋ ଚରଣେ କରୁଣା ଅମୃତ ।
 ହେଉ ମନେ ଧର ଭୁମ୍ଭେ ବାର ଗୋପପୁତ ॥

ଆମ୍ଭ ଗୁରୁ ଗୋରା ଶୁଦ୍ଧ ରାମ ଆମ୍ଭ ଶିଷ୍ୟ ।
 ରାମ ଶିଷ୍ୟ ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ଦୁଇ ଦାସ । ୩୫ ।
 ଦୋହାଦ ଗୁରୁ ବିରୁଦ ମନେ ଧରିଥିବ ।
 ଉତ୍ତମ ଜନ ଦେଖିଲେ ଏହା ବଖାଣିବ ॥
 ଥୋକେ ଲୋକ ଶୁଣିଲେ କରିବେ ଉପହାସ ।
 ଏଶୁକର ମୂଢ଼ ଜନେ ନକରି ପ୍ରକାଶ ।
 ଚଇତନ ଆଜ୍ଞା ଧର ଆମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା ସାର ।
 ରାମ ଆଜ୍ଞା ଶିରେ ଧରି ସଂସାରେ ବହର ॥
 ଖୋଲ କରତାଳ ଧରି ରାହାସ ସୁମର ।
 ରାହାସେ ପଶିବ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ନାମ ସୁର ॥
 ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ଧରିଣ ଗୋରା ଭୂପ ଧ୍ୟାନ ।
 ରାହାସ ରହିବ ଲଘେ କରି ବୃନ୍ଦାବନ । ୪୦ ।
 ତାଳ ଯେ କୁମୁଦ ବେଲ ଖଦିର କାମୋଦ ।
 ଶୁଦ୍ରବ ଶୁଣି ର ଲୋହ ଫଣି ମଧୁଭେଦ ॥
 ଶ୍ରୀ ଗୋପାଳ ଲୀଳାକୁ ଭୁଲେ ଧ୍ୟାନ ପଥେ ଧର ।
 ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ପୁଷ୍ପ ପଶ୍ଚିମ ବିହର ॥
 ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ଶିରେ ଧରି ମୁକୁନ୍ଦ ସନ୍ତୋଷ ।
 ଆଜ୍ଞା ଶିରେ ଧରି ତୋଷ ହେଲେ ସର୍ବ ଶିଷ୍ୟ ॥
 ଅରୁଣ ବଚନ ହେତୁ ଧର ଗୋପ ପୋଷେ ।
 ସଂସାରରେ ଯଶ ରହିଥିବ ହେ ଥୋକାୟେ ॥
 କହି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ତୃତୀୟାଂଶେ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ
 ପ୍ରଣାଳୀ କଥନେ ନାମ ଦଶମ ପଟଳ ।

ଏକାଦଶ ପଠନ

ନମସ୍ତେ ଗୁରୁଦେବ ଜନ । ସନ୍ନି ସାଧୁ ସେ ଧରେ ଦେବ ॥
 ସୁଜନ ସାଧୁ ବୈଷ୍ଣବନ୍ତ । ବୈରାଗ୍ୟ ମହନ୍ତ ମହନ୍ତ ॥
 ଏ ଆଦି ଲକ୍ଷଣ କହ । ଫିଟିବ ମନ ମାୟା ମୋହ ॥
 ସତ୍ୟ କହୁବ ନିତ୍ୟେ ତୁଣ୍ଡେ । ଶାନ୍ତିରେ ଥିବ ହୃଦୟିଣ୍ଡେ ।
 ଦୟା ସେ କରିବ ନିୟତେ । କ୍ଷମା କରିବ ଦୋଷୀଠାରେ ॥
 ଧର୍ମ କରିବ ଅନ୍ତ ଦେଇ । ଦୁଃଖୀ ଦରିଦ୍ରକୁ ଭୁଞ୍ଜାଇ ॥
 ଏ ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷଣ ଯାହାର । ସନ୍ନି ବୋଲିବା ସେହି ନର ॥
 ଏ ପାଞ୍ଚ ଗୁଣ ହୃଦେ ଧରି । ସଂସାରେ ସୁଖେଶ ବିହରି ॥
 ସନ୍ନି ଲକ୍ଷଣ ରୂପଠାରେ । ଅନନ୍ତ ଧର ହେ ହୃଦରେ ॥
 ଗୀନ ଅବ୍ୟକ୍ତ କହେ ସାର । ମାୟା ମୋହରୁ ହୁଅ ପାର ॥
 ଏ ଖୋଲି କରତାଳି ଧରି । ଆନନ୍ଦେ କୃଷ୍ଣ ନାମ ସୁରି ॥
 କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଜପକରି । ଶାନ୍ତି କରିବ ଚିତ୍ତେ ସୁରି ॥
 ହରେକୃଷ୍ଣ ସେ ମନ୍ତ୍ର ଜପି । ସତ୍ୟ କହୁବ ମୁଖେ ଆସି ॥
 ଠାକୁରାଣୀ ସେ ମନ୍ତ୍ର ଧରି । କାହିଁ ରଖିବ ଧର୍ମ କରେ ॥
 ଗୋପାଳ ରାହାସେ ମିଶିବ । ଏ ଧର୍ମ କହୁ ଦନ ଥିବ ॥
 ଭାରକ ମନ୍ତ୍ର ସୁମରଣ । ଅନ୍ତ ଶ୍ରେୟନ ଦେଇ ପୁଣ ॥
 ଦୟାରେ ଅଟଇ ଏ ସାର । ଏ ଗୁଣ ବହୁ ଗୁହ୍ୟ କର ॥
 ଯୁକ୍ତେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଗୁଣିମ । ଦୋଷୀର ଦୋଷ କର କ୍ଷମ ॥
 ଅନନ୍ତ କହୁଲୁ ହୋ ତୋରେ । ଏ ବର ଦେଲୁ ନରପତିରେ ॥
 ବୃଦ୍ଧ ଗଙ୍ଗାର ତଟେ ଘର । ବାଲିସ୍ଥ ନଗରେ ବିହର । ୧୦ ।
 ଶୁଦ୍ଧି ପିତ୍ତ ତ ସୁଖେ ଯିବ । ପାଞ୍ଚ ପିତ୍ତରେ ଦୁଃଖ ହେବ ॥
 ସଂସାରେ ସବ ଜନ ଦୁଃଖ । ସେଠାରୁ ଅଛ ନାହିଁ ସୁଖ ॥
 ଭଜରେ କେହି ନ ରହିବେ । ପିତାକୁ ପୁତ୍ର ସେ ଭେଜିବେ ॥

ଗୁରୁସ୍ଥ ଭାରିଆ ଗୁଡ଼ିବେ । ପେଟ ନ ପୁରୁ ଗୁଲୁଥିବେ ।
 ପୁଟକୁ ବଳବ ଯେ ବାପ । କଳି କାଳରେ ବଡ଼ ତାପ । ୨୫ ।
 ପରଳା ଧନ ରାଜା ନେବ । ନିର୍ଦ୍ଦୟା ଦୃଢ଼ଦଶ ମାରିବ ॥
 ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଅବଶ୍ଯାସ । ପିତା ପୁଟକୁ ଦେବ ବନ୍ଧ ॥
 ଭାବ ଭାବଣୀ ରତରଜ । ମଦରା ପାନରେ ତରଜ ॥
 କେତେ କହୁବା କଳି କଥା । ଶୁଣି ଶୁଣିଲେ ବଡ଼ ବ୍ୟଥା ॥
 ରାମଚନ୍ଦ୍ରର ଅଂଶ ଯିବ । ମରହଟ୍ଟାର ରାଜ୍ୟ ହେବ । ୩୦ ।
 ମଲିକା ହେବ କହୁ ଦନ । ରୁହାଣ ନେବ ସ୍ବେଦ ସ୍ଥାନ ॥
 ଏ ଅନ୍ତେ ଦ୍ବିଜ ରାଜା ହେବ । କଳିଙ୍କି ତେବେ ପ୍ରକାଶିବ ॥
 ବାରକେଶରୀ ରାଜା ଠାରୁ । କଳିଙ୍କି ସଂସାର ବିହରୁ ॥
 ଏତେ ଦିନରେ ନାହିଁ ଯୁଗ । ଅନ୍ଧ ବସ୍ତ୍ରରେ ପ୍ରାଣୀ ଦୁଃଖ ॥
 ଅନନ୍ତ ଦାସ ଗୋପ୍ୟ କର । ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ଗୁପ୍ତେ ସୁମର । ୩୫ ।
 ପ୍ରକାଶେ ପୁଣି ନାଶ ଯିବ । ଦଶଦ୍ରୁ କଷ୍ଟ ବ୍ୟାଧି ହେବ ॥
 ଧାନ ଛୁଷ୍ଟ ଯେ ଘର ପୋଡ଼ା । ଗୁପ୍ତେ ପଡ଼େ ବଶ ବଡ଼ା ॥
 ଗୁପ୍ତେ ନିତି ପଡ଼ୁଥିବ । ଭୋଗ ମଣୋହ କହୁ ଦେବ ॥
 ଅରୁଣ ବଚନ ଏ ସାର । ଗୁରୁ ଭଗବତ ଗୀତା ଧର ॥

ଭାବ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ବୃଷାୟଶାନ୍ତେ ସଜ୍ଜ ଲକ୍ଷଣ
 ନାମ କଥନେ ଏକାଦଶ ପଟଳ ॥

ଦ୍ଵାଦଶ ପଠନ

ଏ ଭବ ସମୁଦ୍ର ଅଟଇ । ଗୁରୁ ତହିଁକି ନାବ ହୋଇ ॥
ଉତ୍ତମ ଧର୍ମ ନାମ କହୁ । ଉତ୍ତମ ଜନ୍ମ ଦ୍ୟନ୍ତ ନେଇ ॥
ଏଣୁ ସେ ପ୍ରାଣୀ କୁଳେ ଲଗେ । ନ ପଡ଼େ ଏ ଭବ ତରଙ୍ଗେ ॥
କହ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ନିସ୍ତାରଣ । ସାଧୁଙ୍କ କେମନ୍ତ ଲକ୍ଷଣ ॥
ଶୁଣ ପବନ ହେତୁକରି । ସାଧୁ ଲକ୍ଷଣ ତୁମ୍ଭେ ଧରି ॥
ସୁମନ ସଙ୍ଗେ ଖେଳାକରେ । ବିଷମ ମନରେ ନ ଧରେ ॥
ସୁଜ୍ଞାନେ ସଦା ହେତୁ ଥାଇ । କୁଜ୍ଞାନେ କେତେ ନ ଗମଇ ॥
ସଦା ସୁସ୍ଥ ଅଙ୍ଗି କାରେ । ମଳିନ ଅଙ୍ଗ ସେ ନ ଧରେ ॥
ସୁବୁଦ୍ଧି ଭାବେ ସଦା ଥାଇ । କୁବୁଦ୍ଧି କେତେ ନ କରଇ ॥
ସତ୍ୟ ବଚନ ପ୍ରତିପାଳେ । ମିଛ ସେ ନ କହଇ ତାଳେ । ୧୦ ।

ସବୁ କଥାକୁ ସନମତ । ଶମ ଶାନ୍ତିରେ ଧରେ ଚିତ୍ତ ॥
ଭଗନ୍ତ ଜ୍ଞାନେ ଧ୍ୟାନ କରେ । ସମାଧି ବସି ଜ୍ୟୋତି ଧରେ ॥
ଅଶୟନ ମନ୍ତ୍ର ଧର । ସୁକ୍ଷମ ରୂପ ଧ୍ୟାନ କର ॥
ସୁକ୍ଷମ ରୂପ ଯେ ଧରଇ । ସାଧୁ ବୋଲଣ ତାକୁ କହୁ ।
ପବନ ସାଧୁ ହେତୁ କର । ପବନ ସଙ୍ଗରେ ବିହର ॥
ସୁମନ ସଙ୍ଗେ ବିହରିବ । ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଜପିବ ।
ସୁକ୍ଷମ ଅଙ୍ଗ କରିଥିବ । ହରେକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଜପିବ ॥
ସୁବୁଦ୍ଧି ଚିତ୍ତ କରିଥିବ । ଶୂନ୍ୟ ଭଜନ ମନ୍ତ୍ର ଶ୍ରବ ॥
ସତ୍ୟ ବଚନ କହୁଥିବ । ହରେକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଜପିବ ॥
ଶାନ୍ତି ସଦା ମନେ ଥିବ । ଯେବା ମିଳିବ ତା ଖାଇବ ।
ସାଧୁ ଲକ୍ଷଣ ତୁମ୍ଭେ ତହିଁ । ପୁଣି କଲହେ ଆଶା ନାହିଁ ॥
ଶୁଣ ଲକ୍ଷଣ ସାଧୁଙ୍କର । ଅମ୍ଭା ସାଧନେ ତତପର ॥

କାଶ୍ମୀର ନଦୀକୂଳେ ରହ । ଜଟକ କୂଳେ ରଖ ଦେହ ॥
 ଭୂମ୍ଭର ବଣ ନାହିଁ ଅଂଶ । ଭୂମ୍ଭେ ତ ନୟନ ବଣ ॥
 ମୁଦତ କରତାଳ ବହୁ । ହରିନାମ ଗାଇବ ଚହୁଁ । ୧୫ ।
 ଦାନ ଅବ୍ୟତ ଗୁରୁ ଗୀତା । ଗୋପାଳେ ପଡ଼ ହେବ ହୃତା ॥

କାନ୍ତ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଭୃଗୁପୁରାଣେ ସାଧୁ ଲକ୍ଷଣ
 କଥନେ ନାମ ଦ୍ଵାଦଶ ପଟଳ ॥

ବିଦ୍ୟାଦଶ ପଟଳ

କହ ପରମ ଗୁରୁଦେବ । ଶିଷ୍ୟ କେମନ୍ତେ ଉଚ୍ଚରିବ ॥
 ନୋହନ୍ତେ ଗୁରୁ ସଂସାରେଣ । ଏ ଜୀବ ଦୋଷା ଅକାରଣ ॥
 ଅନ୍ଧାର ଘରେ ସେହ୍ନେ ପ୍ରାଣୀ । ନ ପାରେ ଧନ ମାନ ଅଗ୍ନି ॥
 ଦୀପ ଲାଗିଲେ ସବ ପାଇ । ସଂସାରେ ଗୁରୁ ଦୀପ ହୋଇ ॥
 ଅନ୍ଧାର ଘରେ ଦୀପ ହୁଅ । ହେତୁ ଦେଇଣ କଲେ ଥୁଅ ॥
 ଶୁଣ ନେ ମକୁନ୍ଦ ସୁନନ । ଭୂମ୍ଭେ ତ ଜାଣିଛୁରେ ଜନ୍ମ ॥
 ଜୀବ ନିସ୍ଵାରେ ଜାତ ହୋଇ । ଗୋପାଳ ଉଚ୍ଚରିବ ପାଇଁ ॥
 ଜନମ ଦେଲେ ଉତ୍ତରଲେ । ତାରିବ ଅମୋକ୍ଷ ଗୋପାଳେ ॥
 ଭୂମ୍ଭକୁ ଚାହିଁ ହେବେ ଦାସ । ଭୂମ୍ଭର ଯେତେ ଥିବ ଅଂଶ ॥
 ସୁଖେ ପଦା ରହୁଥାଇ । କୁଣ୍ଠି ତ ଲେଉଟି ନ ଧରଇ ॥
 ସନ୍ତତ ସବୁଠାକୁ ଦୋଷେ । କାହାକୁ ଅସମ୍ମାନ ନୋହେ ॥
 ସବୁଙ୍କ ପ୍ରାୟେ ସବ ଲାଗି । ଦୟାଳୁ ଆନୁ ଲଳ ପାଣି ॥
 ଉତ୍ତମ ସୁଜ୍ଞାନ ଭାଷା । ପ୍ରାଣୀରେ ନ ଧରନ୍ତି ହଂସା ॥
 ବିବେକ ଅଟନ୍ତି ସେ ପୁଣି । ଅବିବେକ ଭାଷା ନ ଭଣି ॥
 ଶତ୍ରୁକୁ ମିତ୍ର ପ୍ରାୟେ କରେ । ଦୋଷ ନ ଧରନ୍ତି ମନରେ ॥
 ମିତ୍ରଠାବରେ ଅବିଶ୍ଵାସ । କେବେହେଁ ନ ଧରନ୍ତି ଦୋଷ ॥
 ଏ ସାତ ଲକ୍ଷଣ ଧର । ମକୁନ୍ଦ ମନେ ହେତୁକର ॥

ମହାନଦୀର କୂଳେ ଘର । ଯିଗିଲେ ଗ୍ରାମରେ ବହର ॥
 ସୁରତେ ସଦା ରହୁଥିବ । ଏକା ଅକ୍ଷରକୁ ଜପିବ ॥
 ସମ୍ଭବ ସବୁଠାକୁ କରି । ପଞ୍ଚ ଅକ୍ଷର ଜପ କରି । ୨୧ ।
 ସର୍ବଜ୍ଞ ଗୁଣ ଧରିଥିବ । ଅଣ ଅକ୍ଷରକୁ ଜପିବ ॥
 ତାରକ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଜପିବ । ଉତ୍ତମ ଭାଷା ଯେ କହିବ ॥
 ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଭଜିବ । ଶତ୍ରୁକୁ ମିତ୍ର କରିଥିବ ॥
 ଶତ୍ରୁକୁ ମିତ୍ର ପ୍ରାୟେ ମଣି । କ୍ରାମ ଗାୟତ୍ରୀ ଥିବ ଗୁଣି ॥
 ଶୁଣ ହେ ସୁଜନ ମୁକୁନ୍ଦ । ଉଦ୍ଧାର କର ଗୋପବନ୍ଦ ॥
 ଏ କଳିଯୁଗ ବଡ଼ ମନ୍ଦ । ପ୍ରାଣୀ ମାୟାରେ ପଡ଼ି ଧନ୍ଦ ॥
 ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରି ନ ପାରି । ନ ପାରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଭ କରି ॥
 ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ସେବ ନ ପାରଇ । ବୈଷ୍ଣବ ସେବ ନ ପୁଞ୍ଜଇ ॥
 ଧରି ନ ପାରଇ ଲକ୍ଷଣ । ନ ଦିଏ ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ର ମାନ ॥
 ନପଡ଼େ ବିଦ୍ୟା ଶାସ୍ତ୍ର ପୁଣ୍ୟ । ମାୟାରେ ହୋୟେ ରଣଭଣ ॥
 ଦାସ ଆବର କାମେ ମତ । ପୁତ୍ର ଦେଖିଣ ମୋହ ଚିତ୍ତ ॥
 ଗରବ ଧନ ପଣ ଦେଖି । ବୃନ୍ଦ କାଳରେ ନିଶିମାଣୀ ॥
 ଭାଗ୍ୟା ବନ୍ଧୁ ପୁତ୍ର ନାତି । ବୃଦ୍ଧ କାଳରେ ନ ସେବନ୍ତି ॥
 ତରୁଣେ ଚିତ୍ତ ମଣିଥାଇ । ବୃଦ୍ଧେ ଲୋଡ଼ିଲେ କି ତା ପାଇ ॥
 ନିଶିରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ କାହିଁ ଦେଖା । ମରଣେ କେ କାହାର ସଖା ॥
 ଜନ୍ମ ବେଳରେ ଏକା ଜାଣ । ମରଣ କାଳେ ଏକା ଜାଣ ॥
 ଏ ହେତୁ ସୁଜ୍ଞ ଜନ ଜାଣି । ବେଳନ୍ତୁ ଗୁଡ଼େ ମୋହ ପୁଣି ॥
 ବେଳନ୍ତୁ ହେତୁ ଭୁଲେ କଲ । ଗୁରୁଙ୍କ ମୁଖେ ପରୁଗଲ ॥
 ଦାସ ଆବୋର ଥିବ ପୁଣି । ବାଳକ ଖେଳଘର ଜାଣି ॥
 ଯେ ଧନ ଗୁହ୍ୟ ଅରଜିବ । ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବେ କିଛି ଦେବ ॥
 ତେବେ ପାଇବ ପଥ ବାଟ । ନିଷ୍ଠାଳ ନୋହିବ ଏ ଘଟ ॥
 ଖୋଳ କର୍ତ୍ତାଳ ତୁଳ ବେଶ । ଭେଷ ବହୁଣ ହୁଅ ଦାସ ॥
 ତରାସ ପଞ୍ଜା ବେତ ଶଙ୍ଖ । ସିନ୍ଧା ବଞ୍ଚିଣୀ ଦେନ କାଶ ॥

ପକ୍ଷୀ ବାଦ ନାଶ ପ୍ରାପ୍ତ । ଭେଦ ବହୁଣ ଭିକ୍ଷା ଲୋଡ଼ି ॥

ଉଦର ପୋଷି ଦିନ ନିଅ । ଦାନ ଅରୁଣ ଶୁଣ ଗାଅ ॥

ଇନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭାବ ଗୀତା କୃଷ୍ଣାୟାଶ୍ରେ ସୁଜନ

ଲକ୍ଷଣକଥନେ ନାମ ସମ୍ପାଦନ ପଟଳ ॥

ଚତୁର୍ଥା ପଟଳ

ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପରମ ଦେ ଗୁରୁ । ହେତୁ କହଲେ ଶିଷ୍ୟ ତରୁ ॥

ଶୁଣ ହେ ରାହାସର ଦାସ । ପଶୁଣ ପାର ବଡ଼ ରସ ॥

ଗୋରତା ବକତା ପଶୁରେ । ତନ ମିଳିଲେ ରସ ସୁରେ ॥

ରାହାସ ଦାସ ପଶୁଣିଲେ । କର୍ଣ୍ଣ ଦାସ ଯେ ସାତ ହେଲେ ।

ବକତା ଅରୁଣ ମୁଁ କହ । ଚକ୍ର ଶୁଣ ଗୋପ ଭାଇ । * ।

ଆବର ଶୋଳସସ ଅଂଶ । ତୁମ୍ଭେ ତ ବଶେ ଶିଷ୍ୟ ଦାସ ॥

ନେତେକ କହବା ବିସ୍ତାରି । ଲେଖି କେ ପାରେ ସଂଖ୍ୟା କରି ॥

ରାହାସ ଦାସ ଶତସହସ୍ର । କର୍ଣ୍ଣ ଦାସରେ ଛଡ଼ ଶସ ॥

ସହସ୍ର ଶୁଣ ଅରୁଣର । ଶୋଳ ସହସ୍ର ଏ କୁମର ॥

ଆମ୍ଭର ଗଣ ଏ ଅଟନ୍ତି । ଯୁଗକୁ ଯୁଗ ସଙ୍ଗେ ଆନ୍ତି । ୧୦ ।

ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟ ସେତୁରେ । ଦ୍ଵାପର କଳ ଏ ଯୁଗରେ ॥

କଳରେ ନଦିଆରେ ଜାତ । ଉକ୍ତଲେ ଲେମ୍ବୁଳା ଅଳେ ତ ॥

ପୁଣ କଳଙ୍କରେ ବେହାର । ଅର୍ଜ ସ୍ଥଳା ଯେ କଟକର ॥

ଲୀଳା ବଶିଷ୍ଠ ରାଜପଣେ । କଳଙ୍କ ଅଭୟ ଚରଣେ ॥

ଶୋଳସହସ୍ର ପାପେ ଯିବ । ଛଡ଼ ଅବଶ୍ୟାସେ ଶୁଚିବ । * ୫ ।

ଅକର୍ମେ ତନ ସସ ଯିବ । ସାତରୁ ବେନ ଯେ ଦୁଷ୍ଟବ ॥

ଆବର ଗୁପ୍ତେ ଶୁଚିବ । କଳଙ୍କ ବେହାର ହୋଇବ ॥

ଶୁଣିଲକ୍ଷ ଶ୍ରେଣ ହୋଇବ । ଶୁଣି ଯେ ଲକ୍ଷ ଅଶ୍ଵ ହେବ ।

ସତ୍ୟ କଳି ବୋଲଣ ନାମ । ମିଛ କଳର ନାହିଁ ନାମ ॥
 ଶୁଣ ହେ ଉତ୍ଥାନ ମଧୁସୂତ । ହେତୁ କଣିଷ୍ଠ ଥିବ ଧର । ୨୦ ।
 ଶୁଣ ହେ ଆନନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ । ଦାସ ଲକ୍ଷଣ ହୃଦେ ବିନ୍ଦ ॥
 ହୁଃଖକୁ ଶୋଚନା ନ ଥାଇ । କର୍ମ ଆଦର ଦୁଃଖ ସହ ॥
 ସୁଖ ପାଇଲେ ଶ୍ରେଳ ନୋହେ । ହେତୁ କଣିଷ୍ଠ ଦିନ ନିଏ ॥
 ମନରେ ଭେଦ ନ ପଶଇ । ମନ୍ଦ ଠାବରେ ନ ବସଇ ॥
 ବାଦ ନ ଧରଇ ପ୍ରାଣୀରେ । ସୁଚିତ୍ତେ କହଇ ମଧୁରେ । ୨୧ ।
 ଦେହକୁ କେଳିଶ ହୋଇଲେ । କଷଣ ମାନ ଯଦି ପଡ଼େ ॥
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ସୁଲଭ ଯେ ସମ । ଆନନ୍ଦେ ବିହରେ ଉତ୍ତମ ॥
 ଦୁଃଖ ସୁଖ ଦୁଃସ୍ୱାଦରେ । ଦୁଲଭ ସୁଲଭ ଶୁଚିରେ ॥
 ବାହ୍ୟ କଷଣ ଶରୀର । ଆଠ ଲକ୍ଷଣ ଦାସଙ୍କର ॥
 ଦାସ ଲକ୍ଷଣ ହେ ଆନନ୍ଦ । ଗୋବିନ୍ଦ ହୃଦୟରେ ବିନ୍ଦ ॥ ୩୦ ॥
 ପୀତାମ୍ବର ପୁରରେ ବାସ । ଆନନ୍ଦ ହୋଇବ ହରଷ ॥
 ବୃଦ୍ଧ ଗଙ୍ଗା ନଦୀର ତଳ । ଖଦିର ଗୁପ୍ତ ସେ ସ୍ଥଳ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ସମୁଦ୍ରାମେ ରହ । ଧାନୁଆ ନଦୀ ନୀର ବିନ୍ଦ ॥
 ଶ୍ରୀ ନୀଳକନ୍ଥରଙ୍କ ଆଠ । ନାମ ଅଟଇ ଦେଶ କୋଠ ॥
 ସେ ଦେଶେ ଭୁମ୍ଭର ବିହାର । ସେ ଗୋପ କୁଳକୁ ଉଦ୍ଧାର ॥
 ଭୁମ୍ଭକୁ ରୁହିଁ ସେ ଗୋପାଳ । ଶିଖିବେ ଖୋଳ କରତାଳ ॥
 ଆନନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ ହେ ଦାସ । ଅରୁଣ କଥା ମନେ ଘୋଷ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ତୃତୀୟାଂଶେ ଦାସ ଲକ୍ଷଣ
 ବର୍ଣ୍ଣନେ ଯୁଗସ୍ୟ ବିରୁରଣେ ନାମ
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଞ୍ଚଳ ॥

ପଞ୍ଚଦଶ ପଟଳ

ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଅଜ୍ଞା ହେଉ ଥାନ୍ତୁ । ବୁଝିଲେ ହେବ ମନ ଦମ୍ଭ ॥
 ବୈଷ୍ଣବ ଲକ୍ଷଣ କହ । ଶୁଣି ଗୁଡ଼ିବ ମନ ମୋହ ॥
 ବସ୍ତ୍ର ପୁତାମ ବେନି ଶୁଣ । ବୈଷ୍ଣବ ନବ ଯେ ଲକ୍ଷଣ ॥
 ବଜ୍ର ଶ୍ରବ ଜନେ ନୋହେ । ମିତ୍ର ପରାୟେ ଶ୍ରୀ କହେ ॥
 ବିଚର୍କ ଶ୍ରବରେ ଖେଳଇ । ତର୍କ କାହାକୁ ନ କହଇ ॥ ୫ ॥
 ବିଦ୍ୟା ଶୁଣରେ ସୁପଣ୍ଡିତ । ମୂର୍ଖଙ୍କ ପ୍ରାୟେ ମଉନ ତ ॥
 ମନ୍ତ୍ର ଭଜନ ନିରନ୍ତର । ହରିନାମକୁ କରେ ସାର ॥
 କୌଣସି ମନ୍ତ୍ର ଘୋଷେ ମନେ । ଜାଳନ୍ତୁ ଯନ୍ତ୍ରର ସାଧନେ ॥
 ପ୍ରଣବ ବିଧି ସେ ଜାଣନ୍ତି । ଓଁ କାରେ ସର୍ବ ମନ୍ତ୍ର ପାନ୍ତି ॥
 ପ୍ରାଣୀରେ ପୀରତି କରନ୍ତି । ଅପ୍ରୀତି ଜନରେ ନୋହନ୍ତି ॥
 ପ୍ରକୃତ ବସ୍ତ୍ର ସେ ନ ଜାଣେ । ପ୍ରସିଦ୍ଧ କଥାମାନ ଶୁଣେ ॥
 ପ୍ରାଣ ପୁରୁଷକୁ ଧ୍ୟାନରେ । ବିହରେ ପରମ ସଙ୍ଗରେ ॥
 ଏ ନବ ଲକ୍ଷଣ ଧରେ । ବୈଷ୍ଣବ ସଂସାରେ ବିହରେ ॥
 ବସ୍ତ୍ର ପୁତାମ ତୁମ୍ଭେ ଦୁଇ । ବୈଷ୍ଣବ ଶ୍ରବ ତୁମ୍ଭେ ବହୁ ॥
 ବଦିଶକ୍ଷର ଶୋଳ ନାମ । ହରେ ରାମ ଯେ କୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମ । ୧୫ ।
 ହାରର ଶୀରର ଜାଳର । ଦାମ ପୁମର ମନେ ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ଓଁ କାର ଆଦି ନବ ବାଳ । ଏ ନବ ବାଳ ତୁମ୍ଭେ ବୁଝ ॥
 ପୀତାମ୍ବର ପୁରରେ ଦେହ । ସେଠାରେ ରହୁ ଦିନ ନିଅ ॥
 ନାଳଗିରି ଶନି ରାହାଜେ । ସେ ସ୍ଥାନେ ବସି ଖେଳରଜେ ॥
 ଭାର୍ଗବ ନଦୀକୂଳେ ବାସ । ଗାନ ଅନୁଷ୍ଠାନ କଥା ଘୋଷ ॥

ଜତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଜ୍ଞାୟ ଟଣ୍ଡେ ବୈଷ୍ଣବ

ଲକ୍ଷଣ କଥନେ ନାମ ପଞ୍ଚଦଶ ପଟଳ ॥

ବିଷାଦଂଶ ପଠନ

ଆଜ୍ଞା ପରମ ଗୁରୁ ହେବ । ଏ ଜୀବ ତେବେ ନିସ୍ତରବ ॥
 ବୈରାଗ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ ବହୁଣ । ପ୍ରାଣୀ ସଂସାରେ ଖେଳେ ପୁଣ ॥
 ଶୁଣ ହେ ଉତ୍ଥାନ ମଥୁରା । ବୈରାଗ୍ୟ ହେତୁ ତୁମ୍ଭେ ଧରି ॥
 ଶୁଣ କହୁବା ଲକ୍ଷଣ । ଶରଧା ଚିତ୍ତେ ମନେ ସେନ ॥
 ମଙ୍ଗଳ ଭୁବନ କରନ୍ତି । ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ହୋଇ ବସିଥାନ୍ତି ॥
 ପରହୃତରେ ଗ୍ରାମ ବାସ । ଦିଅନ୍ତି ଅନ୍ନଳଳ ଗ୍ରାସ ॥
 ପରଦାସକୁ ଚିତ୍ତ ନାହିଁ । ଜୋର କୌପୁନା ମାରି ରହି ॥
 ପର ଧନରେ ନାହିଁ ଚିତ୍ତ । ଯେ ମିଳେ ଭୁଞ୍ଜଇ ରୁଚିତ ॥
 ପରମେଶ୍ଵର ଚିନ୍ତା କରି । ରହନ୍ତି ପୁଣ୍ୟ ଆନ ଧରି ॥
 ମନ୍ତ୍ରକୁ ଭଜନ କରନ୍ତି । ନିଷ୍ଠିନ୍ତି ସ୍ଥାନେ ବସିଥାନ୍ତି । ୧୦ ।
 ଯନ୍ତ୍ରକୁ ତନ୍ତ୍ରରେ ଭେଦଣ । ସାଧନା କରୁଥାନ୍ତି ପୁଣ ॥
 ପ୍ରଣବ ଗୁରୁ ଦଣ୍ଡବତ । ଯି ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଥାନ୍ତି ସେ ତ ॥
 ନିଷେଦ ଚିତ୍ତେ ବହୁ ଗୋଷ । ମୋହକୁ ନ କରେ ମୁକ୍ତାସ ॥
 ମୋହନ ମାୟାରେ ନ ପଡ଼ି । କୌପୁନ କଟି ଥାନ୍ତି ଭଞ୍ଜି ॥
 ବୈରାଗ୍ୟ ଏ ଦଶ ଲକ୍ଷଣ । ଆନନ୍ଦ ମଥୁରା ହେ ଶୁଣ ॥
 ଶ୍ରୀନାଳକନ୍ଦର ପୁରରେ । ବାଜି ଯେ ମୁନୀଶ ସେଠାରେ ॥
 ସେଠାରେ ମଠ କରି ରହ । ତୁମ୍ଭର ଗୁଡ଼ିବ ଯେ ଦେହ ॥
 ଅବଶ୍ୟ ବେନ ଗୋଟିକର । ଭୁଞ୍ଜି ନିର୍ମାଳ ଦନ ହର ॥
 ଭୁଲସୀ ଧଣ୍ଡା ଜଗନ୍ନାଥ । ଗୁଞ୍ଜି ଶ ଥିବତୁମ୍ଭ ହସ୍ତ ॥
 ଖୋଲ ଉତ୍ତାନ ବଳାଇବ । ମଥୁରା କର୍ତ୍ତାଳ ଧରିବ । ୧୦ ।
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ଗୁଣମାନ । କରବ ନାମ ଜାରତନ ॥
 ଅରୁତ ମଠ ଭଣାଇବ । ତୁମ୍ଭର କଥା ରହୁଥିବ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳ ବାଧଗାର । ସୁନ୍ଦର ପଲ ତହିଁ ବହୁ ॥

ବାଧା କରୁଛି ଯେତେ ହେବ । ସେ ମଠେ ନେଇ ବିନୋଭାବ ॥
 ଶରଧା ଚିତ୍ତେ ଯେବା ଦେବ । ଅବତ୍ତା ମାନ ଶତ୍ରୁଶୁବ ॥
 ଗୋପାଳ ପୋଷ୍ଟେ ଯେତେ ଥିବେ । ସେଠାରେ ଗୁମୁକ୍ତ ସେବିବେ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳେ ଶୁଣେ ବାଜ । ଗୁମୁକ୍ତ ଯେ କରିବ ପୁନଃ ॥
 ଗୁମୁ ସମାଧି ଦରଶନ । ଦର୍ଶନେ ଲଭି ଶାନ୍ତି ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଗୁମୁ ସମାଧି ନ ପୁଞ୍ଜିବ । କ୍ଷେତ୍ରରେ ଫଳ କି ପାଇବ ॥
 ଜ୍ୟୋତିରାଦି ଲାଭେ କରି । ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ପୁମରୀ ॥
 ଅଶ୍ରୁସର ଏକାକର । ତାରକ ଲାସ୍ ଠାବକର ॥
 ସାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଯେ ପୁଣି । ହରେ ରାମ ଯେ ବଦିଶେଷ ॥
 ହରାଦି ରାମାଦି କୃଷ୍ଣାଦି । ଓଁକାର ରାମ ଗୁଣ ଭେଦ ॥
 ଶୂନ୍ୟ ଭଜନ ମନ୍ତ୍ର ଧର । ଏ ଦଶ ମନ୍ତ୍ରକୁ ପୁମରୀ ॥
 ଦଶ ଲକ୍ଷଣ ଦେହେ ବହୁ । ନୀଳ ଗିରିରେ ରହୁ ଯାଉ ॥
 ଯେତେ ଦିନରେ ଜଗନ୍ନାଥ । ନୀଳାଚଳରେ ଥିବେ ସେତେ ॥
 ଗୁମୁର ଥାନ ଥିବ ରହୁ । ଶାନ୍ତି ରହଣ ଥିବ ମହା ॥
 ଗୁମୁ ବାଜେଣା ଯେ ଗାୟନ । ଶୁଣି ସନ୍ତୋଷ ନୃପ ଜାଣ ॥
 ପଦମା କୃଷ୍ଣାକ୍ଷର ଶାନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ରାଜା ଦେବ ଲେଖି ॥
 ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପଣେ ବସିଥିବ । ଦେଉଳ ଦୁଆରେ ଶାଜବ । ୪୩ ॥
 ପ୍ରତାପ ରାଜ ବଜ୍ରାବ । ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ କରି ଠାବ ଦେବ ॥
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ କିଛିଦିନ । ଲୀଳା କବିବେ ସେହି ସ୍ଥାନ ॥
 ଦେଉଳୁ ଉଭେଇଣ ଯିବେ । ପୁଣି ଜଳକି ରୂପ ହେବେ ॥
 ଦାସୁ ପାଶାଣ ରୂପମାନ । ସମସ୍ତେ ହୋଇବେ ଗୋପନ ।
 କଳଙ୍କି ରୂପ ଦରଶନ । କବିବେ ଆତ୍ମା ଜ୍ୟୋତି ଧ୍ୟାନ ॥
 ଗୁମୁ ସେ ସଙ୍ଗେ ବିହରିବ । ନିଶାନ ଜନମ ପାଇବ ॥
 ସେକାଳେ ହେବ ବଡ଼ ଦୁଃଖ । ପ୍ରାଣୀକି ନାହିଁ କିଛି ସୁଖ ॥
 ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପରଜାଏ । କଳଙ୍କି କରେ ପ୍ରଶଂସାସ୍ତେ ॥
 କଳିରେ ଗୁଲିକ୍ଷ ଯାଉ । ବଦିଶ ସପ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧର ॥
 ଏହି ଯେ ବଢ଼ି ସଂସେଣ । ଏ ଜନ୍ମେ ପୁଣି ନାହିଁ ପୁଣି ॥

ଅନ୍ନ କଷ୍ଟ ଯେ ବସ୍ତ୍ର କଷ୍ଟ । ରାଜ୍ୟ କଷ୍ଟ ହୁଁ ପୁତ୍ର କଷ୍ଟ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରା କଷ୍ଟ ଯେ କଷ୍ଟା କଷ୍ଟ । ଏ କଷ୍ଟେ ପ୍ରାଣୀ ନଷ୍ଟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ॥
 ପିତା ତେଜଲ ପୁତ୍ର କଷ୍ଟେ । ପିତା ବିମୁଖ ଗୃହ ଭ୍ରଷ୍ଟେ ॥
 ଏ କଷ୍ଟେ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଆଗତ । ଅରୁଚିତ ନହଇ ଆଗତ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ଜ୍ଞାନସାଗରେ ବୈଷ୍ଣବ ଲକ୍ଷଣ
 ନଅନେ ନାମ ଶୋଡ଼ଶ ପଟଳ ॥

ସପ୍ତମ ଶ ପଟଳ

ସୁମର ଧ୍ବଜ ଗୁଣମାନ । ଅମ୍ଭେ ହରୁଣସ୍ଥିରୁ ଦନ ॥
 ମହନ୍ତ ଲକ୍ଷଣ ଯେତେ । ଅଳ୍ପ ଯେ ହୋଇବ ସୁଚିତ୍ତେ ॥
 ଶୁଣ ରାହାସ ଦାସମାନେ । ହେଉ କଣେ ରଖ ମନେ ॥
 ଆତ୍ମାର ସଙ୍ଗେ ଖେଳୁଥାନ୍ତି । ମନକୁ ନିଶ୍ଚଳେ ରଖନ୍ତି ।
 ପର ଅପର ତାଙ୍କ ନାହିଁ । ସଙ୍ଗେତେ ସବ ଲୋକ ରହୁ ॥
 ପଦ୍ମପତର ପାଣି ମତ । ମିଶି ନ ମିଶି ରହେ ଚିତ୍ତ ॥
 ସ୍ବଧର୍ମ ସ୍ବନର୍ମ କରନ୍ତି । ସୁଶୀଳ ଶୁଦ୍ଧ ତାଙ୍କ ମତ ॥
 ଆନନ୍ଦ ସବଦା ଶ୍ରେରେ । ଅନ୍ନ ବସନ ଦାନ କରେ ॥
 ଜୀବରେ ଦୁଃଖ ନ ଦିଅନ୍ତି । ଦୁଃଖୀ ଦେବୁକ୍ତ ପୋଷନ୍ତି ॥
 ମରନ୍ତି ଏହି ପାଞ୍ଚଜଣ । ରାମ ଭରଥ ଧର୍ମପୁଣ । ୧୦ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଭକ୍ତ ଯେ ପାଞ୍ଚ କହ । ଦକ୍ଷିଣ ଚନ୍ଦ୍ର ନନ୍ଦ ଦୁଇ ॥
 କମାର ରାମ ନରସିଂହ । କୁନ୍ତୀର ରାମ ମନେ ଦେନ ॥
 ଦ୍ବିଜ ଶାମ ବଣିକ ହରି । ଏମନ୍ତେ ବାର ନାମ ଧରି ॥
 ଏ ବାର ମହନ୍ତ ଲକ୍ଷଣ । ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଦଳଣ ॥
 ତତ୍ତ୍ବ ମହନ୍ତ ହେ ଶୁଣ । ଶୁଣି ରଖିବ ଯହଁ ପୁଣ ।
 ରାମ ଲେମ୍ବାଲେ ଅଙ୍ଗ ଥୋଇ । ପିତାର ପୁରେ ଭ୍ରଥ ରହୁ ॥

ଧରମୁ ଥାଇଲେ ବହର । ସୁନୁପୁରକୁ ବନ୍ଧୁ ଧର ॥
 ଶରଥା ଗ୍ରାମେ ବନ୍ଧ ରହ । ସମାଧି ପଞ୍ଚଜଳ ଦେଇ ॥
 ନନ୍ଦ ରହବ ଯାଇବର । ଦକ୍ଷିଣ ଶୋଳ କରଣାର ॥
 ରାମ ରାମ କୁମାର ଲେହ । ଦାମୋଦର ପଟେ ରହ ॥
 ଦୁର୍ଜ ଶ୍ୟାମ ଇଟୁଆ ଗ୍ରାମ । କୁଶମଣ୍ଡଳେ ଗୋପୀ ରମ ॥
 ପଣସ ପୁରେ ନରଞ୍ଜନ । ରହବ ଏହୁ ଯେ ସୁସ୍ଥାନ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ବାଇଖୋଲେ ରହ । ଅନନ୍ତ ବାଲିଝର ଆସ ॥
 ଚୌଦ ମନ୍ଦ୍ର ରହ ପୁଣ । ଉଦାର ଗୋପକୁଳ ଜନ ॥
 ରାହାସ ମନ୍ଦ୍ର ହେ ଦୁଇ । ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଦକ୍ଷଇ ॥
 କର୍ଣ୍ଣଦାସ ଯେ ଯାତଜଣ । ରାମ ଭରଥ ଦୁଇଜଣ ॥
 ଚୌରାଣି ମନ୍ଦ୍ର ଘୋଷୁଥିବ । ଚୌରାଣି ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଗୁଢ଼ିବ ॥
 ନୀର ଶୀର ମଧୁର ମତ । ମିଶିଲେ ହୁଅଇ ଯେମନ୍ତ ॥
 ମଧୁର ଅମୃତ ଯେ ପୁଣ । ରାହାସ କର୍ଣ୍ଣ ଶୀର ଜାଣ ॥
 ଗୋପାଳଗଣ ଯେତେ ଛନ୍ଦ୍ର । ନୀର ପ୍ରାୟେ ସେ ଅଟନ୍ତ ॥
 ନୀର ବା ମଧୁରେ ମିଳିବ । ମଧୁରେ ନୀର ଲୁଚିଯିବ ॥
 ଶୀର ଦଧିରେ ନୀର ଦେବା । ନୀରକୁ ବାରି ନ ପାଶବା ॥
 କେ ଅବା ରାହାସ ଶିଖିବ । କେ ଅବା ବୈରାଗେ ଭ୍ରମିବ ॥
 କେ ଅବା ସେବାରେ ଶକ୍ତିଶ । ଏମନ୍ତେ ଓଦର ପୋଷଣ ॥
 ଏତକ ଅଂଶରେ ମିଳିବେ । ଅରୁଣଗଣ ବୋଲାଇବେ ॥
 ଚକ୍ର ଗୋପାଳ ଯେ ସାର । ମୁଦ ଗୋପାଳ କୁଳ ଭାର ॥
 ଆପୁ ଗଞ୍ଜା ଯେ ଧୂମପାନ । ବନ୍ଦର ନ ଜଣ ଆପ୍ୟାନ ॥
 ମାଛ ମାଉଁସ ଛଡ଼ାଇବ । ଅଶୁଭ ଦ୍ରବ୍ୟ ନ ଛୁଇଁବ ॥
 ଏତେକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯେବେ ଖାଇ । ମଣୋହୁ ସିଦ୍ଧ ପୁଣ୍ୟ ନୋହୁ ॥
 ଧୂମରେ ହସ୍ତ ଯେ ଉଛୁଳୁ । ଗଞ୍ଜାରେ ପଦ ହୁଡ଼ା ଧୁଷ୍ଟ ॥
 ନିଷେଧ ମଣ୍ଡ୍ୟ ଯେ ମାଉଁସ । ମଣୋହୁଠାରେ ନାହିଁ ଲେଶ ॥
 ମହାପ୍ରସାଦ ମନେ କରି । ଅନ୍ନ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ସାଧୁ ଧରି ॥

ମହାପ୍ରସାଦ ମତ୍ସ୍ୟ ଖାଇ । ଏ କଥା ଉଚିତ ନୁହଇ ॥
 କଳି ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ । ସଂସାରେ ରଚିଲେ ସୁସ୍ୱାଦ ॥
 ନିରାମିଷ ପଥରେ ଯାନ୍ତେ । ସଂସାର ପୋଡ଼ି ସେ ଦିଅନ୍ତେ ॥
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନ୍ଦକୁ ଭଜନ୍ତେ । ଇଥା ଗୁରୁଲ ନୂଆ ଖାନ୍ତେ ॥
 କଳର କାଳ କି ହୁଅନ୍ତା । ସେବାରେ ପ୍ରାଣୀ ନାଶ ଯାନ୍ତା ॥
 ଶୋଳରୁ ତଳ ନାମ କଲେ । ହରେ ରାମକୃଷ୍ଣ ବହୁଲେ ॥
 ମାଛ ମାଉଁସ ଉଆଇଲେ । ପ୍ରାଣୀକ କପଟ ସେ କଲେ ॥
 ଏ ଛନ୍ଦେ ଭୁଲେ ନ ପଶିବ । ମୁଖେ ରାହାସ ଗାଉଥିବ ॥
 ନବୀନ ହାଣ୍ଡ ଉଆଇବ । ନବୀନ ଇଥା ଖୁଆଇବ ॥
 ସୁଖେ ସଂସାରେ ବିହରବ । ମତ୍ସ୍ୟ ମାଂସକୁ ଭେଜିବ ॥
 ଅରୁଣ ବଚନକୁ ପାଳି । ବଳେ ଖାଇବେ ଯେବେ ମିଳି ॥
 ଗୁଡ଼ମ ବ୍ୟାଧିରେ ମରିବ । ଅଳପ ଦିନେ ନାଶ ଯିବ ॥
 ଅଳପ ଆୟୁଷ ତାହାର । ଘୃତ ଜନମ ନାହିଁ ତାର ॥
 ବ୍ରଜବାସୀକି ଏ ନିଷେଧ । ସଂସାର ଜନେ ନାହିଁ ବାଧ ॥
 ବ୍ରଜ ଗୋପାଳ ଏହା ଧର । ଅରୁଣ ଅଜ୍ଞା କର ସାର ॥

କବି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଚୂଡ଼ାୟ ଖଣ୍ଡେ ମହନ୍ତ

ଲକ୍ଷଣ କଥନେ ନାମ ସପ୍ତଦଶ ପଟଳ ॥

ଅଷ୍ଟାଦଶ ପଠନ

ଶୁଣ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ହେ ପରମ । ଶୁଭ୍ର ଆତ୍ମର ମନ ଭ୍ରମ ॥
 ମହନ୍ତ ଲକ୍ଷଣ କେମନ୍ତ । ସୁମନେ କହ ଅହେ ନାଥ ॥
 ଦାରୁ ପାଶାଣ ପ୍ରାୟେ ହୋଇ । ସ୍ଵଭବ ତାଙ୍କର ଅଟଇ ॥
 ପ୍ରେମ ଭକତ ଗଦ ଗଦ । ଶୁଣିଲୁ ସୁଧର୍ମ ସୁପଦ ॥
 ବିବେକ ବିଦ୍ୟା ବୁଦ୍ଧି ମତ । ବହୁ ଜନକୁ ସେ ରଞ୍ଜନ୍ତି ॥
 ସକଳ ଜନେ ଦାନ ଦତ । ଉତ୍ତମ ଭୋଜନ ଭୁଞ୍ଜାଏ ॥
 ପର ଅପର ଚାହେ ମାନ । କ୍ରାନ୍ତ ଶୁଣାଳ ଶୁଦ୍ଧ ଦଳ ॥
 କ୍ଷେତ୍ରୀ ବୈଶ୍ୟ ଅଠର ପାଟ । ଛତଣ କୁଳୀ ଯେତେ ସଟ ॥
 ସମସ୍ତ ଏକ କରି ଥାଇ । ଅଭିନ୍ନ ତାର କାହିଁ ନାହିଁ ॥
 କୋଟିଏ ମନସ ବାହୁଣ । ଉତ୍ତମ ଜନେ ମିଳେ ପୁଣ ॥
 ଉତ୍ତମ କୋଟିଏ ବାହୁଣ । ଏକଇ ସାଧୁ ଯେ ପାଇବା ॥
 ସାଧୁକୁ କୋଟିଏ ବାହୁଣ । ବୈଷ୍ଣବ ମିଳେ ଏକ ଜଣ ॥
 ବୈଷ୍ଣବ କୋଟିଏ ବାହୁଣ । ସହ ମିଳଇ ଏକ ଜଣ ॥
 ସହରୁ କୋଟିଏ ବାହୁଣେ । ମହନ୍ତ ମିଳେ ଏକ ଭଲେ ॥
 ମହନ୍ତ କୋଟିଏ ବାହୁଣେ । ମହାତ୍ମା ଦରଶନ ଭଲେ ॥
 ମହାତ୍ମା ପୁରୁଷ ଯେ ଜନ । ତାଙ୍କର ହି ଭୁବନେ ଥାନ ॥
 ଏକ ଲକ୍ଷଣ କେବା ଧରି । ସେ ଚାରି ଧାମକୁ ଆବରି ॥
 ଜନନୀ ଯେ କୃଷ୍ଣରାମ । ଭଗବାନ ଯେ ଚାରି ଧାମ ॥
 ଏ ଧାମ ତାଙ୍କର ନିତ୍ୟରେ । ସେବନ୍ତି ରାତି ଦିବସରେ ॥
 ମହାତ୍ମା ପୁରୁଷ ବୋଲନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ମହାତ୍ମା ଏକ ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ଦାରୁ ପାଶାଣ ମତ ହୋଇ । ବସିଲ ଠାରୁ ନ ଉଠଇ ॥
 ବସିଣ ଦତ ଅନ୍ନ ଦାନ । ବସି କରଇ କୃଷ୍ଣ ଧାନ ॥
 ମହାତ୍ମା ଲକ୍ଷଣ ଥାଇ । ଗୁରୁ ସେବାରେ ମନ ଦେଇ ॥
 ଗୁରୁକୁ ନ ଶୁଭ୍ର ଶରଣେ । ସେବଇ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣେ ॥
 ମହାତ୍ମା ଲକ୍ଷଣ ରାମର । ଶକ୍ତିଲ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀପଦ୍ମର ॥

ଉତ୍ତମ ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ । ସେବିଲ ଗୁରୁ ପାଦ ବିନ୍ଦ ॥
 ଆଦର ନୀଳଗିରି ସେବା । ମହାତ୍ମା ସ୍ନେହେ ଭ୍ରମ ସେବା ॥
 ଯେ ଜନ ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ର ଦେଇ । ମହାତ୍ମା ପୁରୁଷଟି ସେହୁ ॥
 ବୃକ୍ଷ ଲଗାଇ ଛନ୍ଦ ଦେଇ । ମହାତ୍ମା ପୁରୁଷଟି ସେହୁ ॥
 ମୌଛବ କରି ଅନ୍ନ ଦିଏ । ମହାତ୍ମା ଲକ୍ଷଣ ସେ ହୁଏ ॥
 ଜୀବରେ ହଂସା ଯାର ନାହିଁ । ମହାତ୍ମା ଲକ୍ଷଣ ଅଛଇ ॥
 ମିଥ୍ୟା ବଚନ ଯେ ନ ଜହେ । ମହାତ୍ମା ଲକ୍ଷଣ ତା ଦେହେ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଗୋବିନ୍ଦ । ଉତ୍ତମାନ ପବନ ହେ ବିନ୍ଦ ॥
 ଗୁରୁ ହେ ରହ ସ୍ନେହେ ଦେଶେ । ଉତ୍ତମାନ ନୀଳଗିରି ବାସେ ॥
 ଅନନ୍ତ ମଥୁରା ଦେଶରେ । ସେବା ଶୁଣିଲେ ହରଷରେ ॥
 ଏଣୁ ମହାତ୍ମା ଭୁବେ ଶୋଭ । ଏ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୋପର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ॥
 ଗାନ ଅରୁଚି କହେ ସାର । ଜ୍ଞାନୀ ଶରଣ ବିରୁଦ୍ଧ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଜ୍ଞାନୀ ଶରଣେ ମହାତ୍ମା
 ଲକ୍ଷଣ କଥନେ ନାମ ଅଷ୍ଟାଦଶ ପଠନ ।

ଉନବିଂଶ ପଠନ

ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଦେବ ଉଦ୍ଧାରଣ । ଭବରୁ କର ପରିହାରଣ ॥
 ଭକତି କଲେ ଗତି ହୋଇ । ଭକତି କେତେ ବଧୁ ବହୁ ॥
 ଶୁଣ ହେ ଚକ୍ର ଗୋପାଳ । କହବା ବେଗଳ ବେଗଳ ॥
 ଭକତି ନବ ପରକାର । ସାଧନ ଥୋକେ ଥୋକେ ନର ॥
 ଦତ୍ତ ଭକତି ବଡ଼ ଗାଢ଼ । ଏକ ଏକ ବା କଲେ ଦୁଃଖ ॥
 ନବଧା ଭକତି ଲକ୍ଷଣ । ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ହେ ଶୁଣ ॥
 ରାମ ଭରଥ ବିଷ୍ଣୁ ଦାସ । ଧରମୁ ବନ୍ଧ ଶୁଣ ରସ ॥

ଶ୍ରବଣେ ହରି କଥାଶୁଣ । କାର୍ତ୍ତିନ କରିବ ହର୍ଷେଣ ॥
 ଦବା ନିଶାଏ କୃଷ୍ଣ ଲଭେ । ହରି ଗୁଣ ସୁମରି ଦେହେ ॥
 ପାଦ ପଦ୍ମରେ ସେବା କରି । ଅର୍ଚ୍ଚନ ପୁଷ୍ପ ଗନ୍ଧ ଧରି ॥
 ସ୍ତୁତି ବନ୍ଦନ ମୁଖେ ନିତି । ଦାସର ପ୍ରାୟେ ହେବ ମତି ॥
 ମନରେ ସୁସ୍ଥ ନିଶିମଳ । ହେତୁ ଧରିବ ହୃଦୟଳ ॥
 ସେବା କରିବ ନିତି ଦିନ । ଶ୍ରୀରାଧା କୃଷ୍ଣ ହେବ ମାନସ ॥
 ଏ ନବ ଭକତ ଲକ୍ଷଣ । ଧଇଲେ ଯେଉଁ ମାନେ ଶୁଣ ॥
 ଶ୍ରବଣ ଭକ୍ତି ପରାକ୍ରମ । ଶ୍ରୀ ଭଗବତେ ଦେଲେ ଚିତ୍ତ ॥
 ଶ୍ରୀ ଭଗବତ ସାର ପାଇ । କୃଷ୍ଣ ରୂପକୁ ଦୃଢ଼େ ଧାଇ ॥
 ମରଣ ସଙ୍ଗେ ତରଲେ । ଜ୍ୟୋତି ସମାଧି ଲଭେ ଜଳେ ॥
 ନାରଦ ବାଣୀ ବଜାଇଣ । କାର୍ତ୍ତିନ କଲେ ସେ ହର୍ଷେଣ ॥
 କୃଷ୍ଣର ପାଦପଦ୍ମ ପଞ୍ଜ । ନିମଜ୍ଜି ରହଲେ ସେ ଅଙ୍ଗ ॥
 ଦର୍ଶନ କରି କାନ୍ଦ ମରେ । କୃଷ୍ଣ ହସ୍ତ ଲଗିଲ ଶିରେ ।
 ଧ୍ରୁବ ସୁମରି ଜପ କରି । ଦଶ ଅକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ଧରି ॥
 ସପତ ରୁଷି ହେତୁ ଦେଲେ । ସୁମରି କୃଷ୍ଣକୁ ପାଇଲେ ॥
 ଉଦ୍ଧବ ସେବା ବିଧି କରି । ପାଦପଦ୍ମକୁ ଶିରେ ଧରି ।
 ଯି କୃତେ ପାଦ ଚିହ୍ନାଇଲେ । ସେ ପାଦପଦ୍ମ ଧାନ କଲେ ॥
 ରତ୍ନ ପାଦୁକା ଚିହ୍ନାଇଣ । ହୃଦରେ ଦେଖାଇଲେ ପୁଣି ॥
 ଯି ଭଙ୍ଗୀ ରୂପକୁ ଦେଖିଣ । ବଦନ-ନାଥକୁ ଗମିଣ ॥
 ଅନ୍ତର ପ୍ରାୟେ ଯେଉଁ ଜ୍ୟୋତି । ସୂର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରାୟେ ଯାର ଜାନ୍ତି ॥
 ସୂର୍ଯ୍ୟରୁ ଜଣି ଯା କରଣ । ଏ ରୂପ ପାଇ ତପ ପୁଣି ॥
 ଏଣୁ ସେ ପାଦ ସେବା କଲେ । ସେ ପାଦେ ଶରଣ ପଶିଲେ ॥
 ଅର୍ଚ୍ଚନ ଭଜନ ପ୍ରାୟସ । ଏ ପୁଣି ପାଇଲେ ଯେ ସେବି ॥
 ଆରାଧ୍ୟ କୃଷ୍ଣକୁ ବିହଲେ । ପାଦପଦ୍ମକୁ ସମ୍ବରଲେ ॥
 ଶୁକ ଯେ କୃଷ୍ଣ ଗୁଣମାନ । ବନ୍ଦନା କଲେ ସେ ମୁଖେଣ ॥
 ବନ୍ଦନା କରି ନିରନ୍ତର । ମିଶିଲେ ନିର୍ଗୁଣ ରୂପର ॥

ବ୍ୟାସ ତାହାଙ୍କୁ ଗୋଡ଼ାଇଲେ । ସେ ଅଙ୍ଗେ ପଶି ନ ପାରିଲେ ॥
 ସେ ଅବ୍ୟକ୍ତରେ ମିଶିଲେ । ପ୍ରାଣୀକ ଗୁଣ କହୁଗଲେ ॥
 ଅନ୍ତର ପାଦେ ସେବା କରି । ଗୁଡ଼ିଲେ ଧନ ପଣ ଶିଶୁ ॥
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଅଭିମାନେ । ରହୁଲେ ନିଗମ ଯେ ସ୍ଥାନେ ॥
 ଧ୍ୟାନେ ରୂପକୁ ଦରଶନ । କୃଷ୍ଣ ଲଭିଲେ ହେତୁ ମନ ॥
 ନିର୍ମଳ ମନ ଗୁଞ୍ଜି କରି । କୃଷ୍ଣର ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ କରି ॥
 ରାସ ଦବସ ନ ଜାଣିଲେ । ସଂସାର ତେରଷ୍ଟା ଗୁଡ଼ିଲେ ॥
 ପୁଣ୍ୟ କୃଷ୍ଣକୁ ସେ କଲେ । ଧନହୀନ କୃଷ୍ଣକୁ ବୋଇଲେ ॥
 ପଣ୍ୟ କଲେ କୃଷ୍ଣ କଥା । କୁଳ କୁହୁମ୍ଭେ ନାହିଁ ବ୍ୟଥା ॥
 ଏମନ୍ତେ ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ । ମଥୁରା ଗୁଡ଼ି କୃଷ୍ଣ ଗଲେ ॥
 ଦ୍ଵାରିକାପୁରେ କରି ବାସ । ବଢ଼ିଲେ ବହୁତ ଯେ ଅଂଶ ॥
 ଏକ ସମୟେ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରେ । ଗୋପ ଦ୍ଵାରିକା ମିଳି ପୁଣ୍ୟେ ॥
 ସେଠାରେ ହେତୁ ତାଙ୍କୁ ଦେଲେ । ସୁଷ୍ମ ରୂପ ଦେଖାଇଲେ ॥
 ସେ ରୂପ ପାଇ ଗୋପୀ ଭୋଷ । ଛେଦିଲେ ଭବବନ୍ଧ ପାଶ ॥
 ନିରୁଣ ରୂପକୁ ଗୁଞ୍ଜିଲେ । ସରୁଣ ରୂପ ପାସୋରିଲେ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ପୁଣ । ଗୋପୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେ ମିଶିଣ ॥
 କୃଷ୍ଣର କଥା ଶୁଣି ଭୋଷ । ଘୋଷିଲେ ବରଷେ ଯେ ମାସ ॥
 ଅନ୍ନ ତାହାଙ୍କୁ ମଗାଇଲେ । ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନେ ଅନ୍ନ ଦେଲେ ॥
 ଏକ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ସେ ନଗଲ । ଧ୍ୟାନରେ କୃଷ୍ଣକୁ ଦେଖିଲ ॥
 ଧ୍ୟାନ ମୁରତି ସେ ଦେଖିଣ । ପଶିଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗେଣ ॥
 ଶ୍ଵେତ ରଙ୍ଗ କଳା ଶ୍ୟାମଳ । ନୟନେ ଦେଖି କଲ ଠୁଲ ॥
 ଏରୂପ ଦେଖି ପ୍ରାଣ ଘଟ । ପଶିଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗେ ତ ॥
 ମନେ ଭବଣ ଗତି ପାଇ । ମନ ଭକତି ଏଣୁ ହୋଇ ॥
 ନବ ଭକତି କର୍ମ କରି । ଦଶ ଭକ୍ତିରେ ସେ ନିସ୍ତରି ॥
 ମାତା ଉଦରେ ଯେବେ ଥାଇ । ଶ୍ରବଣେ କି ଶୁଣୁଅଛଇ ॥
 ଜଠରେ ଯେବେ ରହିଥିଲ । କାର୍ତ୍ତିନ କାହୁଁ ବା ପାଇଲ ॥

ନୟନ ବୁଜିଥିଲୁ ପେଟ । ରୂପ ଦେଖିଲୁ କାହିଁ ସେ ତ ॥
 ଗର୍ଭରେ କାହିଁ ସୁମରଣ । ହେବୁ ଯେ ଥିଲୁ କାହିଁ ପୁଣି ॥
 ବନ୍ଧନ ନାଡ଼େ ସେହୁ ଥିଲୁ । ସୁମର କାହିଁ ତ ଅଜ୍ଞାନ ॥
 ପାଦ ସେବାରେ ନାହିଁ ଚିତ୍ତ । ଅମନେ ରହୁଥିଲୁ ସେ ତ ॥
 ହସ୍ତେ କି ଅତି ନା କରିବ । ନିଶ୍ଚଳେ ବନ୍ଧନେ ସେ ଥିବ ॥
 ଗୁଣ ବନ୍ଧନ ଯେଉଁଠାର । ବନ୍ଧନ ସ୍ଥିତି କାହିଁ ଆର ॥
 ଦାସଗଣରେ ପାଦ ଘୋଷି । ସେଠାରେ ହସ୍ତେ ରହେ ଦାସି ॥
 ଅଙ୍ଗ ପୁଷ୍ପ ଆର କାହିଁ । ରୂପରେ ଜରଜର ଦେଖ ॥
 ଅମନେ ରହୁଥିଲୁ ଚିତ୍ତ । ମନରେ ନାହିଁ ତାର ଥିତ ॥
 ନବ ଭଜନ ତାହାଙ୍କର । ମରଣେ ଦଶ ଭକ୍ତି ସାର ॥
 ଆଦ୍ୟରେ ଦଶ ଭକ୍ତି ସାର । ପ୍ରାନ୍ତରେ ଦଶ ଭକ୍ତି ଧର ॥
 ଶତଭକ୍ତର ପରେ ବାସ । ରହୁଛୁ ପରମ ପୁରୁଷ ॥
 ସେ ପୁଣି ସର୍ବଘଟେ ଆଇ । ତାହାକୁ କେହି ନ ଚିହ୍ନିଲ ॥
 ତାହାକୁ ଯେ ଜନ ଚିହ୍ନିଲ । ଦଶ ଭଜନ ସେହୁ ପାଇ ॥
 ସେ ରୂପ ସେହୁ ଚିହ୍ନି ନାହିଁ । ଚଉରାଶୀ କାଠକ କହ ॥
 ସେ ପଥେ ସେହୁ ନାହିଁ ପଶ୍ୟ । କି ପ୍ରୟୋଜନ ହୋଇ ଦାସ ॥
 କନାଶିର ପରାୟେ ଫୁଲ । ମଣ୍ଡଳ ଅଟଇ ଅମୂଲ୍ୟ ॥
 ସେ ମଧ୍ୟେ ଯୁକ୍ତ ରୂପ ଧରି । ବିରାଜି ଅଛି ସର୍ବ ଶିରୀ ॥
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କୋଟି କୋଟି ସୃଜି । ଯୁଗକୁ ଯୁଗ କେତେ ଭଜି ॥
 ଗଗନ ପବନ ଯେ ଜଳ । ପୃଥିବୀ ଅଟେ ପଞ୍ଚ ଠୁଲ ॥
 ଏ ପଞ୍ଚ ରୂପ ଉପାୟଣ । ଜ୍ୟୋତି ରୂପ ଧରି ଆପଣ ॥
 ଗଢ଼ ନ ଭାଙ୍ଗଇତି ସେହୁ । ତାହାକୁ କେହି ନ ଚିହ୍ନିଲ ॥
 ତାହାକୁ ଚିହ୍ନେ ଯେଉଁ ଜନ । ଜାଣିବ ସେ ଜନ ସୁପୁଣ୍ୟ ॥
 ତାହାକୁ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗ କହ । ଶିଷ୍ୟ ହୋଇବ ଖୋଳି ତହିଁ ॥
 ଏହା ନ ଚିହ୍ନି ଗୁରୁ ହୁଏ । ସେ ଅଙ୍ଗ ମାଟି-ଘଟ ପ୍ରାୟେ ॥
 ଅପୋଡ଼ା ମାଟି-ଘଟ ମତ । ନିନ୍ଦିତ ନ ପାରେ ଶିଷ୍ୟ ତ ॥

ରୁମ୍ଭର ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ଫଳ । ସେବକ ଗମ ପାଦତଳ ॥
 ରାମ ସେବକ ମୋ ଚରଣେ । ରୁମ୍ଭେ ଯେ ଲଢ଼ାଇ କାରଣେ ॥
 ଏ ପଥେ ଦଣ୍ଡେ ଯଶେ ପୁଣ । ସାଧନ କର ବାଚକଣ ॥
 ଅବର ବାର ଦାସ ଯୋଗ । ସ୍ବୟ ଦବସ ତହିଁ ରସ ॥
 ବେଦର ବାକ୍ୟ ଯେ ପୁରାଣ । ଶ୍ରୀ ଭଗବତ ଗୀତାରେଣ ॥
 ପଢ଼ି ରୁଢ଼ିଣ ଯେ ଲାଗିବ । ଏ ରୂପ ବିନ୍ଦୁ ନାହିଁ ଠାବ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅଳକା ଉଚ୍ଛାଦନ । ଗୋବିନ୍ଦ ବନ୍ଦ ହେ ପବନ ॥
 ଏହି ଜ୍ୟୋତିରାଳୟ ମୂଳ । ଅବତାର ରୂପ ଯେ ତାଳ ॥
 ଅବତାର ଅଂଶରେ ସେହି । ସେ ରୂପ ହୃଦେ ଚିନ୍ତୁଥାକ ॥
 ଖେଳୁଥୁବ ଅବତାରେ । ମିଶିବ ନିରୁଣ ରୂପରେ ॥
 ଢେବେ ମରଣୁ ନିସ୍ତବେ । ଜନମ ହେଉ ଯେ ପାକବ ॥
 ଜ୍ୟୋତିକ ରୁହିଁ ଯେ ମରଇ । ଜନ୍ମ ମରଣୁ ନିସ୍ତରଇ ॥
 ପାଶଲେ ଜ୍ୟୋତି ସୁଷ୍ଟେ ଧର । ଗାନ ଅନ୍ୟତ କହେ ସାର ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ତୃତୀୟାଂଶେ ନବଧା ଭକ୍ତି

ଜଥନେ ନାମ ଭଜନଂ ପଠନ ॥

—୧୦୫—

ବିଂଶ ପଠନ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଯେ ଦୁଇ । ମନ ସନ୍ତସ୍ତ ଗଲ ନାହିଁ ॥
 ରସ ଗୁଣର ରସ କହ । ପରମ ଗୁରୁ ଅଜ୍ଞା ଦଥ ॥
 ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ହେ ଶୁଣ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଲୀଳାରସ ଗୁଣ ॥
 ଦୁଇ ଯେ ଦଣ୍ଡ ସ୍ବୟ ଥାକ । କୃଷ୍ଣରୁ ବିଜେ ଭାବଗ୍ରାସ ॥
 ଶୟନ ଦୁଇଦଣ୍ଡ କରେ । ଯଶୋଦା ଉଠାଏ କୃଷ୍ଣରେ ॥
 ଗୋଧନ ଦୋହନ ଯେ କର । ବେଳ ଯେ ହେଉଛି ଉଚ୍ଛୁର ॥
 ମାତା ବଚନେ କୃଷ୍ଣ ଚଳି । ଗାଈ ଦୁହନ୍ତି ବନମାଳି ॥
 ଗାଈ ଦୁହିଁଣ କୃଷ୍ଣ ସୁଣ । କରନ୍ତି ସେ ଦନ୍ତଧାବନ ॥

ସ୍ନାହାନ ସାରି ବେଗ ହେ'ଇ । ଏମନ୍ତେ ଆଠଦଣ୍ଡ ଯାଇ ॥
 ଭୋଜନ ଦୁଇଦଣ୍ଡ କରେ । ଦୁଇଦଣ୍ଡ ସେ ଶୟନରେ ॥
 ଦଣ୍ଡ ଚାରି ଯେ ଗୋଷ୍ଠେ ସଜ । ସିକା ବାହୁଡ଼ା ଅନ୍ନ ଭୋଗ ॥
 ଗାଈ ଚଳନ୍ତେ ଚାରି ଦଣ୍ଡେ । ଶିଙ୍ଗା ମୁରଲୀ ବାଇ ଦୁଣ୍ଡେ ॥
 ଖଳନେ ଏକଦଣ୍ଡ ଯାଇ । ଏକଦଣ୍ଡ ଯେ ଭାର ଥୋଇ ॥
 ବିହାର ଏକଦଣ୍ଡ ବନେ । ଦଣ୍ଡେ ଯେ ଜଳନ୍ତୀଡ଼ା ସ୍ଥାନେ ॥
 ଏକଦଣ୍ଡ ଯେ ବସି ହରି । ମଧୁ ଭୋଜନ ଦଣ୍ଡେ କରି ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜାରେ ଦଣ୍ଡେ ଯାଏ । ଏମନ୍ତେ ରାଜନୀତି ହୁଏ ॥
 ଗୋଧନ ଦେନ ଆସିବାରେ । ଚାରି ଦଣ୍ଡ ଯାଇ ପଥରେ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଯନ୍ତ୍ରୀ ପରବେଶ । ମିଳନ୍ତି ମାତା ପିତା ପାଶ ॥
 ସ୍ନାନ ଭୋଜନ ନିତି ସାରି । ଗାଈମାନ ଦୋହନ କରି ॥
 ଛ ଦଣ୍ଡ ରାତି ଭୋଗ ହୋଇ । ସଭା କରନ୍ତି ଗୋପଗୋର ॥
 ଜପଟ ନିଦ୍ରା ଦଣ୍ଡ ଚାରି । କୁଣ୍ଡ-କୁଟୀକୁ ବିଜେକରି ॥
 ଶୟନ ଧୁଇଦଣ୍ଡ ତହିଁ । ବେଶରେ ଚାରିଦଣ୍ଡ ଯାଇ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଗୃହେ ପରବେଶ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଲୀଳା ଗୁଣ ରସ ॥
 ମାନସେ ଏ ରସ ଘୋଷିବ । ଏ ରସମାନ ଘୋଷୁଥିବ ॥
 ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ରକୁ ପଢ଼ିବ । ସମସ୍ତ ଜାଣି ଭୋଗ ଦେବ ॥
 କୃଷ୍ଣମନ୍ତ୍ରକୁ ଜପ କର । ଏ ରସେ କଳି ପାପ ହର ॥
 ରାହାସଲୀଳା ସୁମରଣ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଜପିଣ ॥
 ଗୋଲୋକ ପାଇବ ମରଣେ । ଗୁଣ୍ଡ ଯେ ଥିବ ରାତି ଦିନେ ॥
 ଏ କଳିକାଳ ବଡ଼ ମନ୍ଦ । କୁଟୁମ୍ବ ପୋଷିବାର ଧନ୍ଦ ॥
 ଗୁରୁକୁ ପଢ଼ିବ ଯେ ବୁଝେ । କୁଟୁମ୍ବ ପାଇଁ ଦୁଃଖେ ଯୁଝେ ।
 ଗୁମ୍ଫା ଗୁରୁକୁ ପଢ଼ିବ । ଏଣୁ ଯେ ସୁପଥ ପାଇଲ ॥
 କୁପଥ କୁଟୁମ୍ବେ ମୁହାଁସ । ସାନ ଅରୁଣ କହେ ରସ ।
 ଭଜି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ତୃତୀୟାଶ୍ଳୋକେ ରସଗୁଣକଥନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ଗୋପଲୀଳା ବିହାରଚର୍ଚ୍ଚିତେ ନାମ ବିଂଶ ପଟଳ ।

ଏକବିଂଶ ପଟଳ

ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ । ଉତ୍ତାନ ପବନ ଆନନ୍ଦ ॥
 ସ୍ଥିତ ଆତ୍ମର ଘେନ ମନେ । କରୁଣା କର ଅବଧାନେ ॥
 ଠାକୁରାଣୀର ନିତି ରସ । ଗୁଣିବ ତାଙ୍କ ଗୁଣଯଶ ॥
 ଠାକୁରାଣୀ ଉଠି ପ୍ରାତଃରେ । ଦନ୍ତଧାବନ ବିଧି ସ ରେ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଏକ ଦଣ୍ଡ ଯାଏ । ବେଶଭୂଷଣ ରାଧା ହୁଏ ॥
 ବେଶରେ ଏକ ଦଣ୍ଡ ଯାଏ । ନନ୍ଦ ମନ୍ଦିରେ ରାଧା ଥାଏ ॥
 ନନ୍ଦର ଘରେ ରଞ୍ଜନରେ । ପାଞ୍ଚ ଯେ ଦଣ୍ଡ ତହିଁ ସୁରେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଭୋଜନ ଏକ ଦଣ୍ଡ । ଅଠ ଦଣ୍ଡ ଯେ ଲୀଳାଦଣ୍ଡ ॥
 ରାଧା ଭୋଜନ ଦଣ୍ଡେ କରେ । ଗୋଷ୍ଠ ବିହାର କୃଷ୍ଣ ଧୀରେ ॥
 ରାଧିକା ଦଣ୍ଡେ ଦେଖେ ରହୁ । ଦଶ ଦଣ୍ଡରେ ଗୃହେ ଯାଇ ॥
 ଏଗାର ଦଣ୍ଡେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜା । ତନୁଦଣ୍ଡ ଯେ ପଥ ଶଯ୍ୟା ॥
 ଦୁଇଦଣ୍ଡ ଯେ ଫୁଲ ତୋଳି । ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜନ୍ତୁ ଗୋପୀ ମିଳି ॥
 ଜଳହୀଡ଼ା ପଣା ଖେଳରେ । ଛ ଦଣ୍ଡ ଗଲା ଏ ଲୀଳାରେ ॥
 ସୂର୍ଯ୍ୟକୃଷ୍ଣେ ଗମନ କର । ଦ'ଦଣ୍ଡ ପଥରେ ବିହର ॥
 ଦଣ୍ଡେକ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜା କରେ । ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରସାଦ ଦଣ୍ଡେ ହରେ ॥
 ଦ'ଦଣ୍ଡେ ଗୃହେ ପରବେଶ । ରାଧା ଠାକୁରାଣୀଙ୍କ ରସ ॥
 ଦବସେ ଏହିମତି ରସ । ଜଗଜ୍ଜନ ମନେ ଘୋଷ ॥
 ସନ୍ଧ୍ୟା ଉତ୍ତରୁ ଦଣ୍ଡକରେ । ଶୟନ ରାଧାର ମନ୍ଦିରେ ॥
 ନିଶି ରଞ୍ଜନ ଦଣ୍ଡ ଚାରି । ଭୋଜନ ଏକଦଣ୍ଡ କରି ॥
 ତନୁଦଣ୍ଡ ଶୟନ ପୁଣି । ଦ'ଦଣ୍ଡ ଅଭିଯାର ଜାଣ । ୧୦ ।
 ଦଣ୍ଡେକ ପୁଣି ଗୁଞ୍ଜି କର । କୃଷ୍ଣ ପୂଜାର ବିଧି ସାରି ॥
 ଚାନ୍ଦିଦଣ୍ଡ ଯେ ନୃତ୍ୟ ଗୀତ । କୁଞ୍ଜରେ ଖେଳି ଦଣ୍ଡ ସାତ ॥
 ଭୋଜନ ଦଣ୍ଡେ କୃଷ୍ଣ କରେ । ତାମୁଳ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତୁ ମୁଖରେ ॥
 ଚାନ୍ଦିଦଣ୍ଡ ଯେ ରତ୍ନ-ପ୍ରୀତି । ଦ'ଦଣ୍ଡେ ଶୟନ ଶ୍ରୀପତି ॥

କୃଷ୍ଣ ଆସନ୍ତେ ଦଣ୍ଡ ଦୁଇ । ଦ'ଦଣ୍ଡ ଘୋର ନିଦ୍ରା ହୋଇ ॥
 ଏମନ୍ତେ ନିଶି ଲାଳା ରସ । ରସିକ ରାଧା ଗୁଣ ଘୋଷ ॥
 ରସଗୁଣର ରସ ଏହି । ଠିକେ କହୁଛି ରସ ଦୁଇ ॥
 ଏଥୁ ବହୁତ ରସ ଅଛି । ଯେ ଅବା ପାରେ ରସ ସୁଖି ॥
 ଏ ତ ସଗୁଣ ଭକ୍ତି ରସ । ସଗୁଣ ନିର୍ଗୁଣ ଦ'ରସ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଭଣ୍ଡାରେ ଦୁଇ ରସ । ଘୋଷନ୍ତି ସାଧୁ ସହ ଦାସ । ୩୦ ।
 ନିର୍ଗୁଣ ଏକ ଏକ ଘୋଷେ । ସଗୁଣେ ସବଜନ ପଶେ ॥
 ସଗୁଣ ନିର୍ଗୁଣ ସାଧୁବ । ତେବେ ମନୁ ସଶବ୍ଦ ଯିବ ॥
 ବେନି ଚନ୍ଦ୍ର ଥିଲେ ଯେମନ୍ତ । ନିର୍ଗୁଣ ସଗୁଣ ଦ'ମତ ॥
 ଗୁଣ ଗୋଟିଏ ଶିଖିଥାଇ । ଏକ ଆସି ଯେ ତାକୁ କହୁ ॥
 ରାଧା ଭଜନ୍ତି ହେ ମୁକୁନ୍ଦ । ଅନନ୍ତ ଦୁଇ ଭକ୍ତି ବିନ୍ଦ ॥
 ରାଧା ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମଙ୍ଗଳ । ଦୁଃଖ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଭଜୁଥିବ ॥
 ଶୀରର ସାଜେ ଅଟେ ରାଧା ମନ୍ତ୍ର । ମାନସ ସେବା କର ତହିଁ ॥
 ଶୀର' ବାଜକୁ ମନେ ଧରି । ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ଗଡ଼ କର ॥
 ଅନନ୍ତ ଦୁଃଖ ମନ୍ତ୍ର ଧର । ମାନସ ସେବା ହୃଦେ କର ॥
 ରାଧା ଦୂତିନା ଗୁଣମାନ । ଭୁବ୍ଧ ଅଂଶରେ ଜନ ଘେନ ।
 କିଛି ଯେ ଦନ କର ମନ୍ତ୍ର । ଲାଳା କରବ ଭୁବ୍ଧେ ଦୁଇ ॥
 ଏମନ୍ତ ଭଜନ ବୃନ୍ଦାନ୍ତ । ଭୁବ୍ଧ ଅଙ୍ଗରୁ ପାପ ମୁକ୍ତ ॥
 ଏ ଦୁଃଖେ ପାଞ୍ଚ ପୀଡ଼ି ଅଂଶ । ଭୁବ୍ଧର କରବେ ରାହାସ ॥
 ସେଠାରୁ ଅଂଶ ଯେ ମିଳନ । ଶୂନ୍ୟ ଲୀଳରେ ଥିବେ ଦୁଃଖ ॥
 ଅକୁଳ କୁଳୀନ ହୋଇବେ । ଧୂମ ମଦରାରେ ମାତବେ ॥
 ରକ୍ଷା ବଜରା ଭାଙ୍ଗ ଖାଇ । ଅବୁ ଉଡ଼ିବାରେ ଯେ ବାଜ ॥
 ଶ୍ରେକାର ବେଶି ସେ ଧବେବେ । ବେଷ୍ଟବ ଭେଜ ଛାଡ଼ିଦେବେ ॥
 ଅମେଧ ଅନ୍ନ ସେ ଭକ୍ଷିବେ । ସୁସ୍ଥାନେ ରାନ୍ଧ ନ ଖାଇବେ ॥
 ସୁକର୍ମ ପଥକୁ ଏଡ଼ିଣ । ପାଶ ପଠାଣ ମିଳି ଦୁଃଖ ॥
 ଅମେଧ ଆରୁର କରବେ । ଅବାଜେ ବାଜ ଭଣାଇବେ । ୩୧ ।

ଚକ୍ର ଗୋପାଳ ହେ ଶୁଣ । ସୁମ ଭରଥ ଯେତେ ଗଣ ॥
 ବନ୍ଧ ଯାଦବ ଧର୍ମ ଦାସ । ବିଷ୍ଣୁ ନନ୍ଦ ଯେ ଶୁଣ ରସ ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର ବିଧି । ରସ ଚୁକ୍ତେ ଥିବ ଶୋଧ ॥
 ଅବାଡ଼ ଶ୍ରୀ ଲୋକ ଲକ୍ଷ୍ମେ । ସମାଧି ଭକ୍ତ ଧ୍ୟାନ ଧ୍ୟାୟେ ॥
 ଏ ଅଷ୍ଟଗୁଣ ସାଧୁଥିବ । ନିଷ୍ଠିନ୍ତ୍ର ପ୍ରାଣେ ବସିଥିବ ॥
 ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗ କହୁଲୁ ନିନ୍ଦାର । ପାରିଲେ ଏହି ପଥ ଧର ॥
 ସକଳ ଶାସ୍ତ୍ର ବୁଝି ଭେଦ । ଏ ଅଷ୍ଟରସ ସାଧୁ ପଦ ॥
 ଅରୂପ ବଚନ ପ୍ରମାଣ । ଗୋପାଳେ ହେଉଲେ ଘେନ ॥

ଭକ୍ତ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ତୃତୀୟାଂଶେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ମାତ ଚରିତ
 ବର୍ଣ୍ଣନେ ନାମ ଏକାଂଶ ପଢ଼ଳ ।

ଦ୍ଵାବିଂଶ ପଠଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଗୋବିନ୍ଦ । ସୁଦାମ ବାଳକ ଆନନ୍ଦ ॥
 ପବନ ଉତ୍ଥାନ ମଥୁରା । କରୁପେ ସେବା ମନେ ଧରି ॥
 ମାନସ ସେବା ଭକ୍ତିମାନ । କି ରୂପେ ଧରିବ ଏ ମନ ॥
 ଶୁଣ ହେ ରୂପ ବେଶ ଶୁଣ । ସେବା କରନ୍ତି ସଖୀଗଣ ॥
 ପ୍ରଥମେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରହରରେ । ତମ୍ଭା ପୁଷ୍ପ ଗୁଞ୍ଜି ହାରରେ ॥
 ରାଧା ସଙ୍ଗରେ ସିଧା ଘେନି । କୃଷ୍ଣ ବେଶକୁ ଦ୍ୟନ୍ତି ବେନି ॥
 ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରହର ଯେ ଶୁଣ । ନାଗେଶ୍ଵର ପୁଷ୍ପ ଗୁଞ୍ଜି ଶ ॥
 ରାଧାସଙ୍ଗରେ ଚନ୍ଦ୍ରା ସଖୀ । କୃଷ୍ଣର ବେଶ ଦେଖି ସୁଖୀ ॥
 ତୃତୀୟ ପ୍ରହର ହରଷେ । ମାଧବୀ ପୁଷ୍ପ ଗୁଞ୍ଜି ରସେ ॥
 ରାଧା ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ମିଶିଣ । କୃଷ୍ଣର ସେବା ହରଷେଣ ॥
 ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହରେ ହରଷ । ଗୁଞ୍ଜନ୍ତି କଦମ୍ବ ଯେ ପୁଷ୍ପ ॥
 ମଦନା ସୁନ୍ଦରୀ ଯେ ସଖୀ । ବେଶ କରିବା ରାଧା ପୁଖୀ ॥

ପଞ୍ଚମ ପ୍ରହର ହରଷେ । ଗୁହ୍ୟକୁ ବଞ୍ଚିଲୁ ପୁଣେ ॥
 ରାଧା ସଙ୍ଗତେ ମଧୁବତୀ । କୃଷ୍ଣକୁ ବେଶ ସେ କରନ୍ତି ॥
 ଷଷ୍ଠମ ପ୍ରହର ହେ ପୁଣ । ଶ୍ରୀମତୀ ସଖୀ ରାଧା ପୁଣ ॥
 ଲବଙ୍ଗ ପୁଷ୍ପ ଗୁହ୍ୟ ହାର । କୃଷ୍ଣ ବେଶ ସେ ମନୋହର ॥
 ସପତ ପ୍ରହର ହୁଅନ୍ତେ । କୁନ୍ଦ ପୁଷ୍ପ ସେ ମାଳ ଗୁହ୍ୟେ ॥
 ଶଶିରେଖା ସେ ଗୋପୀ ତହିଁ । କୃଷ୍ଣକୁ ବେଶ ସେ କରଇ ॥
 ଅଷ୍ଟମ ପ୍ରହର ହୁଅନ୍ତେ । ବନମାଳୀ ଗୁହ୍ୟକୁ ହସ୍ତେ ॥
 ହରିପ୍ରିୟା ସେ ଗୋପୀ ରାଧା । ବେଶ ସେ କରନ୍ତି ସଙ୍ଗତା ॥
 ରାଧା ପ୍ରଥମ ପ୍ରହରେଣ । ସେବା କରନ୍ତି ସଖୀଗଣ ॥
 ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରହର ହୁଅନ୍ତେ । ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର ସଖୀ ସେତେ ॥
 ତୃତୀୟ ପ୍ରହର ହୁଅନ୍ତେ । ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର ସଖୀ ସେତେ ॥
 ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହରେ ସେ ପୁଣ । ମଦନ ସଖୀ ସେତେ ଗଣ ॥
 ପଞ୍ଚମ ପ୍ରହର ପଶନ୍ତେ । ମଧୁବତୀର ସଖୀ ସେତେ ॥
 ଷଷ୍ଠମ ପ୍ରହରେ ସେ ପୁଣ । ଶ୍ରୀମତୀ ସଖୀ ସେତେ ଗଣ ॥
 ସପତ ପ୍ରହର ହୁଅନ୍ତେ । ଶଶିରେଖାଙ୍କ ସଖୀ ସେତେ ॥
 ଅଷ୍ଟମ ପ୍ରହର ହୋଇଲେ । ହରିପ୍ରିୟା ଗଣ ମିଳିଲେ ॥
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ରାଧା ବେଶ କରି । ଗାୟନ କରି ମନହର ॥
 ନିଶି ଦିବସ ସେବା ରସ । ଛଟେ ନ ଛାଡ଼େ କୃଷ୍ଣ ପାଶ ॥
 ଖୋଲି କର୍ତ୍ତାଳ ବାଣୀ ଆର । ଗାଆନ୍ତି ଗୁଣରେ ମଙ୍ଗଳ ॥
 ତମ୍ଭ ଶ୍ରେୟ ସେ ତମ୍ଭର । ବିବିଧ ବାଦ୍ୟ ନାଦ ସ୍ଵର ॥
 ମିଳି ଗାଆନ୍ତି ମନୋହର । ଶୋଳ ସହସ୍ର ସଙ୍ଗତର ॥
 ଏ ଅପସରକୁ ଧାଇଁବ । ପଦ ଆଳାପ ମିଶାଇବ ॥
 ଉତ୍ଥାନ ସେବା ପ୍ରଥମରେ । ପବନ ଥିବ ସଙ୍ଗତରେ ॥
 ଭରଥ ଦାସ ସଙ୍ଗେ ଘେନି । ଗାୟନ ସେବା କର ତନି ॥
 ବାଳକ ବୃନ୍ଦାବନ ଦୁଇ । ଧରମୁ ଦାସ ସଙ୍ଗେ ନେଇ ॥
 ସେବା କରିବ ତନି ଜଣ । ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରହର ସେ ପୁଣ ॥

କୃଷ୍ଣାୟ ପ୍ରହର ଯେ ସେବା । ମଧୁ ମଥୁରା ଧ୍ୟାୟାକା । ॥
 ବିଷ୍ଣୁ ଦାସକୁ ପଞ୍ଚାକର । ଗାୟନ ବଧୁ ସେବା କର ॥
 ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହର ମିଳନ । ସୁଦାମ ବାସ ଚନ୍ଦ୍ରକଣ ॥
 ବନ୍ଧୁ ଯାଦବ ଦାସ ଥିବ । ଗାୟନ ସେବାରେ ମିଳିବ ॥
 ପଞ୍ଚମ ପ୍ରହର ଯେ ଦୋଷ । ସୁଦାମ ଆନନ୍ଦ ହରଷ ॥
 ଦକ୍ଷିଣ ଚନ୍ଦ୍ରଦାସ ପଞ୍ଚ । ଗାୟନ ସେବା କର ରଞ୍ଜ ॥
 ଯାଦବ ବୃନ୍ଦାବନ ଦୁଇ । ଷଷ୍ଠମ ପ୍ରହର ଯେ ହୋଇ ॥
 ନିରଞ୍ଜନ ଯେ ଥିବ ପଞ୍ଚେ । ଗାୟନ ସେବା କର ରଞ୍ଜେ ॥
 ସପ୍ତମ ପ୍ରହର ହୁଅନ୍ତେ । ନନ୍ଦ ନନ୍ଦ ବେନି ମିଶନ୍ତେ ॥
 କମାର ରାମ ପଞ୍ଚାକରେ । ଗାୟନ ସେବା କର ଧୀରେ ॥
 ଅଷ୍ଟମ ପ୍ରହର ପଞ୍ଚାକ୍ଷରୀ । ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଦଳଣ ॥
 ରାମ ଦାସ ଯେ ସେବା ଧୀରେ । ମିଳନ ଅତୁଳ ପଞ୍ଚାକ୍ଷରେ ॥
 ବନ୍ଧୀ ରାମ ଯେ ଥିବ ମିଳି । ଗାୟନ କର ରସକେଳି ॥
 ସମସ୍ତ ରସ ଯେ ପଞ୍ଚାକ୍ଷରୀ । ଅତୁଳ ପରଶ ଯେ ଜାଣ ॥
 ଏ ଚନ୍ଦ୍ର ସେବା ମନେ ଧର । ବ୍ରଜଭୁବନ ମଧ୍ୟେ କର ॥
 ଶୋଳ ସହସ୍ର ଅତୁଳର । ରସିକ ବାର ସପ୍ତ ସାର ॥
 ଯୋଗାରୁଡ଼ ଶୁଣ ସହସ୍ର । ଶୋଳ ସହସ୍ର ପଞ୍ଚେ ମିଶ ॥
 ଅଷ୍ଟମ ପ୍ରହରର ରସ । ଚକ୍ର ଗୋପାଳ ହେ ଘୋଷ ॥
 ଚକ୍ର ମୂଳେ ଶୋଳ ସହସ୍ର । ମିଳି କରିବ ରସ ଅଶେଷ ॥
 ଏମନ୍ତ ପଣୀ ସେବା ରସ । ରାଧା କୃଷ୍ଣର ଗୁଣ ଘୋଷ ॥
 ବାର ଗୋପାଳ ରାହାସର । ଯୋଗାରୁଡ଼ ଯେ ବାର ସାର ॥
 କର୍ଣ୍ଣଦାସ ଯେ ଯୋଗାରୁଡ଼ । ତାରିବ ଗୋପକୁଳ ମୁଖ ॥
 ରାହାସ ଦାସ ବାର ରୁନେ । ତାରିବ ସଫାର ଆରମ୍ଭେ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳକୁ ତାରିବ । ରାହାସ ପଞ୍ଚେ ମିଶାଇବ ॥
 ଶୁଣିବାଦ ଅଠର ପାଟ । ଛଦିଶ କୁଳୀ ବର୍ଣ୍ଣ ଘାଟ ॥
 ଶୁଣୁକୁ ଦେଖି ତୋଷ ହେବେ । ଅଷ୍ଟ ରତନ ଯାତ ଦେବେ ॥

ହରି ବଶିଜ କର ସାର । ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଶୁଣ ସୁମର ॥
ଏ ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର ଗୁଣିମ । ଗାୟନ କର ମନୋରମ ॥
ସହାର ସାର ହରି କଥା । ଆଉ ଯେତେକ କଥା ମିଥ୍ୟା ॥
ଅତ୍ୟୁକ୍ତ କଥା ମନେ ଧର । ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳେ ସୁମର ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କୃଷ୍ଣାୟ ଶ୍ରୀ
ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର ସଖୀ ସେବା କଥାରେ
ନାମ ଦ୍ଵାବିଂଶ ପଟଳ ।

ବିଘ୍ନୋବିଂଶ ପଟଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଧରମ । ଆଜ୍ଞା ଯେ କଲେ ଗୁରୁକୃତ୍ତ ॥
କେବଣ ଦିନେ ଗୋପୀ କେତେ । କହୁବା ଆତ୍ମକୁ ଯୁଗତେ ॥
ପୁଣ ଦଗର ଗୋପୀମାନ । ଶୁଣ ହେ ମଥୁରା ପବନ ॥
ଲଳିତା ବୃନ୍ଦା ମଧୁବତୀ । ତମ୍ଭା ଦୟା ମଦନାଦି ॥
ସୁରେଖା ଶି ପୁରା ଯେ ପୁଣ । ଅଛନ୍ତି ଏ ଅଷ୍ଟ ଦଳେଶ ॥
ଶୋଳ ଯେ ଲକ୍ଷ ଗୋପୀ ତହିଁ । ଅଷ୍ଟ ନାୟିକା ସଙ୍ଗେ ରହୁ ॥
ସୁମର ଗୋବିନ୍ଦ ହେ ବସ । ଐଶାନ୍ୟ କୋଶର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
ସୁଭଦ୍ରା ରଙ୍ଗଦେବୀ ଦୁଇ । ଅହଲ୍ୟା ତାର ଗୋପୀ ତହିଁ ॥
ତିଳୋତ୍ତମା ମାଳତୀ ବେନ । ଯୁଆଦ ନୟେ ସଖୀ ଦେନ ॥
ଗୁଣି ଯେ ଲକ୍ଷ ସଙ୍ଗେ ତହିଁ । ଶ୍ରୀମତୀ କୋଣେ ସେବା ରହୁ ॥
ଗୋବିନ୍ଦ ବାଳକ ହେ ଶୁଣ । ଉଦ୍ଧରେ ଯେତେ ଗୋପୀଗଣ ॥
ଧନ୍ୟା ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀରେଖା । ଦୂତକା ସଙ୍ଗେ ଯେହୁ ସଖା ॥
ସୁଶୀଳା ଗୋପୀଛନ୍ତି ତହିଁ । ଶକ୍ତି ଯେ ଲକ୍ଷ ସଙ୍ଗେ ହୋଇ ॥
ଶୁଣ ହେ ସାଦବ ଗୋବିନ୍ଦ । ବାୟୁବ୍ୟ କୋଣ ଗୋପୀବୃନ୍ଦ ॥

ସର୍ବ ସୁନ୍ଦର ଛନ୍ଦ ଚର୍ଚ୍ଚି । କୁମାରୀ କାମ ସଖୀ ଚର୍ଚ୍ଚି ॥
 ମେନକା ବିଦ୍ୟାଧର ଛନ୍ଦ । ରମ୍ୟା ସୁଷମା ଆଦି ଛନ୍ଦ ॥
 ଶାକାମ୍ବରୀ ଯେ ଛନ୍ଦ ଚର୍ଚ୍ଚି । ରୁକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଯେ ଗୋପ ଗୋରୁ ॥
 ଶୁଣ ବାଳକ ବୃନ୍ଦାବନ । ପଶ୍ଚିମ ଦିଗ ଗୋପୀଜନ ॥
 ବିଶାଖା ଗୋପୀ ଛନ୍ଦ ଚର୍ଚ୍ଚି । କମଳା ଚୁକ୍ରସା ଯେ ଦୁଇ ॥
 ଜାମ୍ବବତୀ ଯେ ସତ୍ୟଭାମା । ରୁକ୍ମିଣୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯେ ଉତ୍ତମା ॥
 ଶତଶ୍ରୀୟା ଶାରଦା ଛନ୍ଦ । ବିମଳା ଗୋପୀ ବିହରନ୍ତ୍ର ॥
 ପାଞ୍ଚ ଯେ ଲକ୍ଷ ସଖୀଗଣ । ଅଛନ୍ତ୍ର ପଶ୍ଚିମ ଦିଗେଶ ॥
 ଶୁଣ ପବନ ମନ ଦେଇ । ନୈରୁତ କୋଣ ରସ ବହି ॥
 ଅହରା ତାର ମନ୍ଦୋଦରୀ । ଶରଣ ରେବତୀ ବିହର ॥
 ଦ୍ରୌପଦୀ କାନ୍ତମାଳା ଛନ୍ଦ । ସୁକୁମାରୀ ଯେ ବିହରନ୍ତ୍ର ॥
 ଶତ୍ରୁ ଯେ ଲକ୍ଷ ଗୋପୀଗଣ । ଅଛନ୍ତ୍ର ନୈରୁତ ଦିଗେଶ ॥
 ଶୁଣ ହୋ ରାମଭଦ୍ର ଦାସ । ଧରମୁ ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଧି ଘୋଷ ॥
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗେ ଯେତେ ସଖୀ । ଅଛନ୍ତ୍ର କେ ପାରିବ ଲେଖି ॥
 ପଦ୍ମା ଯେ ତିଳୋତ୍ତମା ଚର୍ଚ୍ଚି । ବିଦ୍ୟାଧର ଅଛନ୍ତ୍ର ରହି ॥
 ଅର୍ଜୁନପୁରୀ ନିଶିଳା ବେନି । ଶାକାମ୍ବରୀ ମଦାଳସୀ ଘେନି ॥
 ଦଶ ଯେ ଲକ୍ଷ ଗୋପୀଗଣ । ଅଛନ୍ତ୍ର ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗେଶ ॥
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗର ରତନ । ରାମ କୁନ୍ଦୁର ମନେ ଘେନି ॥ ୧ ॥
 ଶ୍ରୀମତୀ ମାଳତୀ ଯେ ଦୁଇ । ରତନା ମାକୁକୁ ଯେ ଦୁଇ ॥
 ସୁଗନ୍ଧା ଚନ୍ଦ୍ର । ତନୁ ଛନ୍ଦ । ଦୟାଶା ଗୋପୀ ବାହାରନ୍ତ୍ର ॥
 ପରମ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଛନ୍ଦ ଚର୍ଚ୍ଚି । ପରମାନନ୍ଦ ଯୋଗ ସେହି ॥
 ଏ ଅଗ୍ନି କୋଣର ବିରୁର । ଏ ଗୋପୀଗଣ ଧ୍ୟାନ କର ॥
 ଶତ୍ରୁ ଯେ ଲକ୍ଷ ପରିବାସ । କୃଷ୍ଣର ସେବାମାନ କର ॥
 ସତ ତରଣ ଲକ୍ଷ ଗୋପୀ । କୃଷ୍ଣ ସେବାରେ ସେ ନିରୋପି ॥
 ଚଉପଠୀ ଯେ ଗୋପୀସାର । ଏ ଅସ୍ତ୍ର କୋଣରେ ବହାର ॥
 ଗୋପୀ ଭାବରେ ସେବାକର । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେବା ଯେ ବିରୁର ॥

ଶୁଭ୍ର ପ୍ରଥମ ଦଳେଣ । କୁନ୍ତଳ ବର୍ଣ୍ଣ ତାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣ ॥
 ଶର ଚନ୍ଦନ ସେବା କରି । କୁନ୍ତଳ ସେବା ମନେ ଧରି ॥
 ଉତ୍ତର ଦିଗେ ଯଶୀ ଗଣ । ଧନ୍ୟ ନାମେ ଯେ ଗୋପୀ ପୁଣି ॥
 ବୈଶ୍ଣବ କାନ୍ତି ତାହାଙ୍କର । ରତନ ଝରି ଶୋଭା ପାର ॥
 ସେବା ଯେ ବାସୁଦେବ କୋଣରେ । କରୁ ପଞ୍ଚାମୃତ କରେ ॥
 ଶଶି ଶିଶୁ ଅମୃତ ଦେଇ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେବାରେ ସେ ରହି ॥
 ବିଶାଖା ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ । ବାଣୀ ଗାୟନ ସେବା କରେ ॥
 ଅହରା ନୈରୂତ କୋଣରେ । ତାମ୍ବୁଲ ସେବା ସେହି କରେ ॥
 ପଦ୍ମା ଯେ ଦକ୍ଷିଣ ଭାଗରେ । ଅରୁଣ ବର୍ଣ୍ଣ ଶୋଭା କରେ ॥
 ଅମୃତ ଗୋଟିକା ଭୃଷ୍ଟି । ପକ୍ଷୀ ଗୁମର ଯେ ଡାଳନ୍ତି ॥
 ଶ୍ରୀମତୀ ଅଗ୍ନି ଯେ କୋଣରେ । ମୁଦଙ୍ଗ ତାଳ ଧରି କରେ ॥
 ଗୁଚ୍ଛା ଶୁଭେ ଗୀତ ଗାଇ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେବାରେ ସେ ରହି ॥
 ଗୋପୀଙ୍କ ଶ୍ରବଣ ମନେ ଧରି । ସେବା କରିବ ମନ୍ତ୍ର ପୁଣି ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଯେ ଦୁଇ । ଗୁରୁ ବନ୍ଦନ ସେବା ଧାଇଁ ॥
 ଉତ୍କଳ ପବନ ଯେ ବେନି । ନୈରୂତ କୋଣ ସେବା ଦେଇ ॥
 ଅନନ୍ତ ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ଦୁଇ । ଉତ୍ତର ଦିଗେ ସେବା ଧାଇଁ ॥
 ବାସୁଦେବ ଦଳ ସେବା ପୁଣି । ମଥୁରା ଆଶ୍ରୟ କରେ ପୁଣି ॥
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗ ସେବା କହି । ଅନନ୍ତ ବିଭୀଷଣ ରହି ॥
 ନୈରୂତ ଦିଗ ସେବାମାନ । ସୁଦାମ ମନେ ତୁମ୍ଭେ ଦେନ ॥
 ଯାଦବ ବୃନ୍ଦାବନ ଦୁଇ । ଦକ୍ଷିଣ ସେବା କର ଯାଇ ॥
 ବାଳକ ବୃନ୍ଦାବନ ଦାସ । ଅଗ୍ନିକୋଣରେ ସେବା ଘୋଷ ।
 ବସୁ ଯେ ଅଗ୍ନିକୋଣ ସେବ । ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳ ସେବକ ।
 ଖୋଳ କଂସାଳ ରାସ ଲାଳା । ଅନନ୍ତ ରସେ ହୋଇ ଶ୍ରେଣୀ ॥
 ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ସେବା କରି । ଶୋଭା ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମରି ॥
 ଅଠ ଦୁଗୁଣେ ଶୋଳ ହୋଇ । ଅଠ ଦିଅଁରେ ଶୋଳ କହି ॥
 ହରେ ଶବ୍ଦ ପୁଣି ବସେ । ରାମ ଶବ୍ଦ ଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ର ସେ ॥

କୃଷ୍ଣ ଶବଦ ଉତ୍ତରେଣ । ଶ୍ୟାମ ଶବଦ ବାୟୁବ୍ୟେଣ ॥
 ହ୍ରୀଁ ଯେ ପଞ୍ଚମ ଭାଗରେ । ଶ୍ରୀଁ ଯେ ନୈର୍ଋତ ଦିଗରେ ॥
 କ୍ଳୀଁ ଯେ ଦକ୍ଷିଣରେ ବସେ । ଦାମ ଯେ ଅଗ୍ନି କୋଣରେ ସେ ॥
 ନନ୍ଦ ପୁରୁବେ ପରକାଶ । କନ୍ଦ ଉତ୍ତାନ କୋଣେ ଘୋଷ ॥
 ବିନ ଉତ୍ତର ଦିଗେ ପୁଣ । ଧର୍ମ ଯେ ବାୟୁବ୍ୟରେ ଜାଣ ॥
 ସାଧୁ ପଞ୍ଚମ ଦିଗେ ରହେ । ମଧୁ ନୈର୍ଋତ ଦିଗ କହେ ॥
 କାମ ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗେ ବସେ । ବ୍ରହ୍ମ ଅଗ୍ନି କୋଣେ ପ୍ରକାଶେ ॥
 ଶୋକ୍ତାଶ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରେ । ସତ ଦୟା ଯେ ଶମା କରେ ॥
 ଶାନ୍ତି ଚିତ୍ତରେ ରହେ ମନ । ପର ଦାସରେ ନାହିଁ ଧ୍ୟାନ ॥
 ସେମାନେ ଏ ଛଳ ଲଭନ୍ତି । ଦେହାନ୍ତେ ସେବାରେ ରହନ୍ତି ॥
 କ୍ଳୀଁ ଯେ ପୁରୁବେ ପରକାଶ । କୃଷ୍ଣାୟ ଔଶାନରେ ଘୋଷ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦାୟ ଯେ ଉତ୍ତରେଣ । ଗୋପୀଜନ ଯେ ବାୟୁବ୍ୟେଣ ॥
 ବସ୍ତ୍ର ପଞ୍ଚମ ଦିଗେ ବସେ । ଭୟ ଯେ ନୈର୍ଋତେ ପ୍ରକାଶେ ॥
 ସ୍ବାହା ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗେ ପୁଣ । ନମଃ ଅଗ୍ନି କୋଣେ ଜାଣ ॥
 ନମ ବୋଲି ଯେ ଦଣ୍ଡବତ । ସ୍ବାହାରେ ମଣୋହ ସମୁତ ॥
 ଆଠ ଦିଗୁଣେ ଯେ ଅଠର । ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ରଙ୍କର ସାର ॥
 ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ବାରଟି । ଗୋପାଳ କୁଳ ଲବଣଟି ॥
 ମୃତ ଅଟନ୍ତି ଗୋପକୁଳ । ରାମ ଭରଥ କର ଠୁଳ ॥
 ଧରମୁ ବଶ୍ମୁ ବନ୍ଦ ପଞ୍ଚ । ଗୋପାଳ କୁଳେ ତୁମ୍ଭେ ଉତ୍ତ ॥
 କମାର କୁନ୍ଦାର ଯେ ରାମ । ଦକ୍ଷିଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ଉତ୍ତମ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳେ ବୁଝାଇବ । ରଥ ଗୁଣକୁ ଶିଖାଇବ ॥
 ଅତି ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଯେଉଁ ନର । ମତ୍ସ୍ୟ ଯେ ଖାଇବ ମୁଖର ॥
 ଧୂମ ଗନ୍ଧାରେ ଯାର ଚିତ୍ତ । ଗୌରୀ କରିବ ପର ବିତ୍ତ ॥
 ପର ରମଣୀ ଯେ ହରିବ । ମୁଖରେ ମିଛ ଯେ କହିବ ॥
 ଏ ହସ୍ତ କରିବ ଗୁପ୍ତ । ଫେଡ଼ିଲେ ବିପତ୍ତି ପଡ଼େ ତ ॥
 ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ଯେ ସେବିବ । ପୁରୁଷ ଯେ ସେବା କରିବ ॥

ମୌସିକ କର ଅନ୍ନ ଦେବ । ପ୍ରସନ୍ନ ସ୍ନାହନ କରିବ ॥
 ଅତିଥ ପୂଜା ଯେ କରିବ । ମୁଖରେ କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଥିବ ॥
 ଦୁର୍ଗିନ୍ଧେ ଅନ୍ନ ଦାନ ଦେବ । ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ତାହାକୁ କହିବ ॥
 ଅତୁଳ ବଚନ ଯେ ସାର । ଚକ୍ର ଗୋପ ମନେଧର ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କୃଷ୍ଣାୟ ଶ୍ରୀ ରସ ଗୁଣ
 କଥନେ ନାମ ସମ୍ପାଦନ ପଠନ ।

ଚତୁର୍ବିଂଶ ପଠନ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ପାମର । ପରମ ଗୁରୁ କୃପାକର ॥
 ଗୋପୀଙ୍କ ମହିମା ଶୁଣିଲୁ । ଗୋପାଳ ନାମ ନ ଜାଣିଲୁ ॥
 ଶୁଣ ହୋ ଗୋପର କୁମର । ମୁକୁନ୍ଦ ହେତୁ ମନେ ଧର ॥
 ପୁରୁଷ ଦିଗରେ ଗୋପାଳ । ଉଦ୍ଭବ ସଙ୍ଗେ ଯୁଥ ମେଳ ॥
 ସତର ସହସ୍ର ଯେ ଯୁଥ । କୃଷ୍ଣର ଲୀଳାରେ ଉନ୍ମତ୍ତ ॥
 ରୋହିଣୀ ଗାଈ ତହିଁ ସାର । ସାତଶ ପଦୁ ଧେନୁ ଆର ॥
 କାନନ ବନ ସେ ଦିଗରେ । କୃଷ୍ଣ ଗୋପାଳ ଲୀଳା କରେ ॥
 ଐଶାନ୍ୟ କୋଣର ଗୋପାଳ । ସାତୁକ ଅଟେ ମୋକ୍ଷ ମୂଳ ॥
 ପୁରୁଷ ନାମେ ଧେନୁ ତହିଁ । ସତର ଶେଷାଣୀ ସେ ଗାଈ ॥
 ଖଦିର ବନରେ ବହର । କୃଷ୍ଣ ଗୋପାଳ ମିଳିକରି ॥
 ଶିଘ୍ରା ଯେ ବେଶୁ ବଜାବନ୍ତ । ସହସ୍ରେ ଗୋପାଳ ଅଛନ୍ତି ॥
 ଉଦ୍ଭବ ଦିଗ ଗୋପସୁତ । ଅଛନ୍ତି ଏମନ୍ତ ଭାବେ ତ ॥
 ବଉଳା ନାମେ ଗାଈ ସାର । ତେର ଶେଷାଣୀ ସଙ୍ଗେ ତାର ॥
 ବଂଶ ଯେ ବନରେ ରହନ୍ତି । କୃଷ୍ଣର ନିଜ ନାମ ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ସାଦବ ଗୋପାଳ ଯେ ସାର । ତନୁ ସମସ୍ତ ତା ସଙ୍ଗେ ॥
 ବାୟୁବ୍ୟ କୋଣ କଥା ଶୁଣ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତହିଁରେ ଅପଣ ॥

ଅବତାର ଯେ କୃଷ୍ଣ ତହିଁ । ଲୀଳାରଙ୍ଗ ଯେ ଲୀଳା ଭୁବ୍ଧ ॥
 ଯମୁନା କଦମ୍ବର କୁଳ । ଗୋପ ନବର ନନ୍ଦ ସ୍ଥଳ ॥
 ଶୋଳ ସହସ୍ର ଗୋପ ପୋଏ । ନନ୍ଦର ପେବାରେ ସେ ଥାଏ ॥
 ବଢ଼ିଲା ନାମେ ଗାଉ ତହିଁ । ତେର ଖେଉଣୀ ସଙ୍ଗେ ରହୁ ॥
 ସିଦ୍ଧ ଯେ ବନରେ ଚରନ୍ତି । ନନ୍ଦ ଗୋପାଳ ତହିଁ ସ୍ଥିତି ॥
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗର ବସ୍ତାର । ଗୁପ୍ତ ବହୁତ ବସ୍ତୁର ॥
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଯେ ଦୁଇ ଭାଇ । ଅବତାର ଦ୍ଵେ ରୂପ ହୋଇ ॥
 ପୃଥୁନା ନାମେ ଗାଉ ତହିଁ । ପନ୍ଦର ଖେଉଣୀ ସଙ୍ଗେ ॥
 ସୁଦାମ ପୁରୁଷ ଭଗର । ଦାମ ଯେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗର ॥
 ଦାମ ସୁବାହୁ ଉଭରେଣ । ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗେଣ ॥
 ପଞ୍ଚ ଶାଖା ଯେ ରାମକୃଷ୍ଣ । ପଶ୍ଚିମ ଦିଗେ ଲୀଳା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ॥
 ଭିନ୍ନ ସହସ୍ର ଗୋପସାର । ଅଛନ୍ତି ପଶ୍ଚିମ ଭଗର ॥
 ନୈର୍ଋତ କୋଣ କଥା ଶୁଣ । ଗୋପାଳ ତହିଁରେ ଯେ ପୁଣ ॥
 ପଦ୍ମା ଯେ ନାମେ ଧେନୁ ତହିଁ । ସତର ଖେଉଣୀ ସେ ଗାଉ ॥
 ସାତ ସହସ୍ର ଗୋପବାଳ । ଆନନ୍ଦ ନନ୍ଦ ତହିଁ ମେଳ ॥
 କେଳି-ସୁନ୍ଦର ନାମେ ବନ । କୃଷ୍ଣର ଲୀଳା ରମ୍ୟ ସ୍ଥାନ ॥
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗର ବସ୍ତୁର । ଗୋପାଳ ଯେତେ ସଙ୍ଗେ ତାର ॥
 ଲୀଳା ଯେ ନାମେ ଗାଉ ତହିଁ । ସାତ ଖେଉଣୀ ତହିଁ ରହୁ ॥
 ମଳୟ ବନରେ ଚରନ୍ତି । ସାତଶ ଗୋପାଳ ଯେ ସେତ ॥
 ସାତ୍ତ୍ଵିକ ଗୋପାଳ ଯେ ମୋକ୍ଷ । କୃଷ୍ଣର ଲୀଳାରେ ଯେ ଦକ୍ଷ ॥
 ଅଗ୍ନିକୋଣର କଥା ଯେତେ । କେ ମୁଖେ କହୁବ ତା କେତେ ॥
 ରତ୍ନା ନାମେଣ ଗାଉ ସାର । ସତର ଖେଉଣୀ ସଙ୍ଗର ॥
 ଶୋଳ ସହସ୍ର ସେ ସଙ୍ଗର । ସତ୍ତ୍ଵନନ୍ଦ ବରଜ ସାର ॥
 ବାଳକମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗର । ଶୁଣିବ ବନରେ ବହାର ॥
 ଏ ଅଷ୍ଟ ଦିଗେ ହୋଇ ମେଳ । ଛୟାଶୀ ସହସ୍ର ଗୋପାଳ ॥
 ଅଶମ୍ଭବ ଖେଉଣୀ ଗାଉ । କୋଡ଼ଏ ଶଙ୍କ ଛନ୍ତି ତହିଁ ॥
 ସାତ ପଦ୍ମ ଯେ ଧେନୁ ସାର । ଅଛନ୍ତି ଏ ଅଷ୍ଟ ଦିଗର ॥

ଆ ଅନ୍ଧରେ ଚଉପଠୀ । ବନରେ କରନ୍ତି ଗୋଷ୍ଠି ॥
 ତୌରୀଣୀ ଗୋପାଳ ଯେ ସାର । ତହିଁରୁ ବାର ମୋକ୍ଷ ଆଉ ॥
 ବାରରୁ ପାଞ୍ଚ ସାର ହୋଇ । ପାଞ୍ଚରୁ ବେନି ସାର କହ ॥
 ଦାମ ସୁଦାମ ବେନି ଶାଖା । ରାମକୃଷ୍ଣ ଯେ ବେନି ଏକା ॥
 ରାମ ଦକ୍ଷିଣେ ଦାମ ରହେ । କୃଷ୍ଣ ଦକ୍ଷିଣେ ସୁଦାମ ହେ ॥
 ସୁବାହୁ କୃଷ୍ଣ ବାମେ ରହେ । ସୁବଳ ରାମ ବାମେ ଥାଏ ॥
 ଗୋପ ମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟେ ଶୋଭା । ଶ୍ରୀବତ୍ସ କରନ୍ତି ଯେ ସଭା ॥
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ଦାମ ସୁଦାମ । ସୁବାହୁ ସୁବଳ ଉତ୍ତମ ॥
 ମଧ୍ୟରେ ଷଡ଼ ଶାଖା ରହୁ । ସମ୍ମୁଖେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଅଛଇ ॥
 ତାହାକୁ ବେଢ଼ି ଗୋପଗଣ । ମଣ୍ଡଳ କରଣ ଭିଆଣ ॥
 କଂସାଳ ତାଳ ବେଣୁ ଶିଫା । ଶଙ୍ଖ ବଢ଼ିଣୀ ଯେ ମୁଦଙ୍ଗା ॥
 ଗାଈ ତରାଇ ଗୀତ ଗାଇ । ଗୋପାଳ ମଣ୍ଡଳୀ ଭିଆଇ ॥
 ଦ୍ଵାଦଶ ବନେ ଦିନେ ଦିନେ । ଲୀଳା କରନ୍ତି ଗୋପଗଣେ ॥
 ଶିଶୁ ଲବଣୀ ଶତ୍ରୁ ଗୁଡ଼ । ନଡ଼ି ପୋଡ଼ି ପିଠା ପାପଡ଼ ॥
 ନବାତ ଛେନା ବସା ଦହ । ଆରୁର ଆମୁଲ ମିଠାଇ ॥
 ବନରେ ବନ ଭୋଜି କରେ । ନିତ୍ୟ ଗୋଲେକରେ ବହରେ ॥
 ଗୋଲେକ ଲୀଳା ଗୋପପୁର । ରଚିଲେ ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନର ॥
 ଶ୍ରୀ ଗୋପ ଗୋପାଳ ସୁମର । ଏ ଭବ ଜଳୁଁ ହେବ ପାର ॥
 ଖୋଳ କର୍ତ୍ତାଳ ଗୀତ ଗାଇ । ଶ୍ରୀ ଗୋପ ଗୋଲେକକୁ ଧାଇ ॥
 ଉଦାର ଗୋପକୁଳ କର । ଓଡ଼ିଶାରେ ରଚି ଘର ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ରାମ ଅନନ୍ତ ହେ । ଭ୍ରଥ ପବନ ଧର୍ମ କହେ ॥
 ବୃଷ୍ଣ ଉଦ୍‌ଧ୍ୟାନ ବନ୍ଧୁ ଶୁଣ । ଯାଦବ ଦକ୍ଷିଣ ଚନ୍ଦ୍ରେଣ ॥

ନିରଞ୍ଜନ ବେହେରା ବସ । ଗୁପ୍ତ କହିଲୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
 ଅନ୍ୟତରଣେ ଯେତେ ଦାସ । ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ପଢ଼ି ପାପ ନାଶ ॥
 ପଞ୍ଚ ଶାଖାଙ୍କୁ ପୁମରବ । ପଞ୍ଚ ଅକ୍ଷରକୁ ଗୁଣିବ ॥
 ଅକାଳମାନ ଶୟ ଯିବ । ଅନ୍ୟତ ବଚନ ପାଳିବ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କୃତାୟ ଷଷ୍ଠୋଽଂଶୋଽପାଳ
 ଗାବ ଅଷ୍ଟାଦଶ ବର୍ଣ୍ଣନେ ନାମ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଟଳ ।

—❖—

ପଞ୍ଚବିଂଶ ପଟଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ ବିଭୁରୁ । ଗୋପାଳ ସେବା କ ରୂପରୁ ॥
 କହିବା ଇଚ୍ଛାର ବିଭୁର । ଅନନ୍ତ ହେତୁ ମନେ ଧର ॥
 ପ୍ରଥମ ପ୍ରହରେ ଯେ ପୁଣ । ଘ୍ରୋକ ଗୋପାଳ ସେବା ଜାଣ ॥
 ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରହରେ ସେବା । ବୃଣାଳ ଗୋପାଳ ସେବିବା ॥
 ତୃତୀୟ ପ୍ରହର ଯେ ହୋଏ । ବିଶାଳ ଗୋପାଳ ସେବାଏ ॥
 ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହର ସେବା । ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହର ସେବା ସେ ॥
 ପଞ୍ଚମ ପ୍ରହରେ ସେ ପୁଣ । ଅର୍ଜୁନ ଗୋପାଳ ସେବିବ ॥
 ଅଷ୍ଟମ ପ୍ରହର ଅନ୍ତ । ସୁବଳ ଗୋପାଳ ଉଚିତ ?
 ଷଷ୍ଠମ ପ୍ରହର ହୁଅନ୍ତେ । ସୁବଳ ଗୋପାଳ ସେବନ୍ତେ ॥
 ସପ୍ତମ ପ୍ରହରେଣ ପୁଣ । ବିନୋଦ ଗୋପାଳ ସେବଣ ॥
 ଅଷ୍ଟମ ପ୍ରହର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ । ସୁବନ୍ତ ଗୋପାଳ ସେବଣ ॥
 ଚୈତନ୍ୟ ପୁଷ୍ପମାଳ ସେବା । ଘ୍ରୋକ ଯେ ଗୋପାଳ ସେବିବା ॥
 ନାଗେଶ୍ଵର ଯେ ପୁଷ୍ପ ଦେଇ । ବୃଷଭ ଗୋପାଳ ସେବଇ ॥
 ମାଧବୀ ପୁଷ୍ପ ଦେଇ ମାଳ । ସେବଇ ବିଶାଳ ଗୋପାଳ ॥
 କନ୍ଦମ୍ବ ପୁଷ୍ପମାଳ ଦେଇ । ଜୟମାଧବ ଯେ ସେବଇ ॥
 ବଇଜୟନ୍ତ ପୁଷ୍ପ ସେବା । ଅର୍ଜୁନ ସାଞ୍ଜିକ ସେବିବା ॥

ଲବଙ୍ଗ ପୁଷ୍ପମାନ ଦେଇ । ସୁବଳ ଗୋପାଳ ସେବଇ ॥
 କୁନ୍ଦ ପୁଷ୍ପ ଯେ ଗୁଞ୍ଜି ମାଳ । ବନୋଦ ନାମେଣ ଗୋପାଳ ॥
 ବନମାଳା ଯେ ପୁଷ୍ପ ଧନ୍ୟା । ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଗୋପାଳ ଯେ ମନ୍ୟା ॥
 ମଣ୍ଡିଣ ପୁଷ୍ପ ସେବାକରେ । ଯୁଥ ଗୋପାଳ ଏ ସଙ୍ଗରେ ॥
 ରାହାସେ ପୁଷ୍ପ ସେବା କରି । ଗୁମର ପଙ୍ଖାମାନ ଧରି ॥
 ଏ ଅସ୍ତ୍ର ପ୍ରହର ଜଗିଣ । ପୁଷ୍ପ ଯେ କରନ୍ତି ଭୁଷଣ ॥
 ଏହି ଭାବରେ ମନ ଦେଇ । ସଖା ଭକତି ଭାବ ହୋଇ ॥
 ରାହାସେ ପୁଣ୍ୟ ଅଣାଇବ । ସଖୀ ଭାବରେ କୃଷ୍ଣେ ଦେବ ॥
 ମୌସବ ଜାଣିନ ବେଳେଣ । ପୁଷ୍ପ ସେବା ଯେ ଏ ରୂପେଣ ॥
 ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣିଲେ ପୁଣ । ପୁଷ୍ପ ଦିଅନ୍ତି ରାହାସେଣ ॥
 ପୁଷ୍ପ ଭକତି ନ ଜାଣନ୍ତି । ଯେସନେ ବନ୍ଧ୍ୟା ଯେ ଯୁବତୀ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଯାଦବ । ଏ କଥା ଦୃଢ଼ କରି ଭାବ ॥
 ରାହାସ ଦାସ ବାରଟିଆ । ଗୋପାଳ କୁଳ ମୋକ୍ଷ ଦିଆ ॥
 ଧନ ପଣକୁ ଏଡ଼ି ଦେଲେ । ପ୍ରିୟ ପୁଷ୍ପକୁ ମୁରୁଛଲେ ॥
 ବାର ବରଣ ଦଗମ୍ବର । ଅଙ୍ଗର ପାପ କଲ ଦୂର ॥
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପରମ ଯେ ଗୁରୁ । ପଞ୍ଚର ଶୁଣିଲ ମୁଖରୁ ॥
 ବାର ବରଣ ଘରେ ଥିଲ । ବାର ବରଣ ଖର୍ଯ୍ୟ କଲ ॥
 ବାର ବରଣ ଗୁରୁ ସେବା । ଗୁମୁକ୍ତ କି ଉପମା ଦେବା ॥
 ପାଇଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଣ୍ଡାର । ନିର୍ଗୁଣ ସଗୁଣ ବିଭାର ॥
 ହରି ବଣିଜେ କଲ ଆଶ । ମାୟା ବଣିଜ କଲ ନାଶ ॥
 ହରେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଯେ ପଡ଼ି । ରସ ମନ୍ତ୍ରର କଲ ଦୃଢ଼ ॥
 ନିର୍ଗୁଣ ମନ୍ତ୍ର ଗୁପ୍ତତେଣ । ଅଣଅକ୍ଷର ଯେ ଗୁଣିଣ ॥
 ପ୍ରାଣିକ ଶୁଣାଇ ଶୁଣିଲ । ଚୌଦଶା ଚୌପଦା ରଚିଲ ॥
 ଶାଖୀ ସୁମୁଖି ଯେ କାହାଣୀ । ତର ତମାଳୀ ରାଗ ସୁଣି ॥
 ବଣିଆ ପଟୋଳର ମତ । ହରି ଚରଣେ ଦେଇ ଚିତ୍ତ ॥
 କଲି ଭଜନ ସନ୍ତୋଷେଣ । ହରି ପସରା କରି ପଣ ॥

ଗୁରୁଙ୍କ ମହିମା ରଚିଲ । ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ନିନ୍ଦାଶିଲ ॥
 ଗୁରୁଙ୍କ ଧର୍ମ ଯେ ରଖଇ । ସୁପୁତ୍ର ତାହାଙ୍କୁ ଯେ କହି ॥
 ମାତା ପିତାର ଧର୍ମ ରଖି । ସୁପୁତ୍ର ବୋଲି ତାକୁ ଲେଖି ॥
 ଏ ଧର୍ମ ଯେ ପୁତ୍ର ନ କରେ । ତୌରାଶୀ ଯୋନି ଦେହ ଧରେ ॥
 କଳରେ କୁପୁତ୍ର ବହୁତ । ଗୁରୁ ନ ସେବି ଦୃଢ଼ ଚିତ୍ତ ॥
 କଳରେ ମହା ପାପୀ ପୋଏ । ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ଏଡ଼ି ରହେ ॥
 ବର୍ଣ୍ଣ ଶଙ୍କର ପୁତ୍ର ଏହି । ଏ ପୁତ୍ରେ ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ॥
 ଭୁଲେ ଚକିତ ପୁତ୍ରେ ମୋର । ସୁପୁତ୍ର ସୁବୁଦ୍ଧି ସୁନର ॥
 ଭକତି ହେଉ ତୁମ୍ଭ ଦେହ । ଅଚ୍ୟୁତ ଅଂଶେ ମିଶି ରହ ॥
 ଦାନ ଅଚ୍ୟୁତ କଥା ସାର । ଚକିତ ପୋଏ ମନେ ଧର ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ତୃତୀୟ ଖଣ୍ଡେ ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର
 ପୁଷ୍ପସେବା କଥନେ ରାହାସ ଲୀଳା ବର୍ଣ୍ଣନ
 ନାମ ପଞ୍ଚବିଂଶ ପଟଳ ।

—୦୫—

ଷଡ଼୍‌ବିଂଶ ପଟଳ

ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ଗୋପାଳ । କହୁବା ବନର ଯେ ସ୍ଥଳ ॥
 ବନମାନଙ୍କ କଥା ରସ । ଫେଡ଼ିଲେ ଫିଟିବ ସନ୍ଦେଶ ॥
 କହୁବା ହେତୁ ମନେ ଧର । ଦ୍ଵାଦଶ ବନର ବିଚାର ॥
 ଲୀଳ ବନ ଯେ ଏକ ହୋଇ । କାଦମ୍ବରୀ ଯେ ବନ ଦୁଇ ॥
 ବକୁଳ ବନ କୁଞ୍ଜ ବନ । କଶ୍ୟପ ବନ ଚୂଡ଼ାବନ ॥
 ରହସ୍ୟ ବନ ହେମ ବନ । ବସନ୍ତ ବନ ସଉବନ ॥
 ସଦା ଆନନ୍ଦ ବନ କହ । କିଶୋର କିଶୋରୀ ବନହିଁ ॥
 ଦ୍ଵାଦଶ ବନ ଏ ରୂପରେ । ବିହାର ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନରେ ॥

ଯାଦବ ମାଳବନେ ରହୁ । ଦ୍ଵାଦଶ ସପ୍ତ ଗୋପ ଚହୁ ॥
 କଦମ୍ବ ବନେ ସଙ୍କର୍ଷଣ । ଦ୍ଵାଦଶ ସପ୍ତ ଗୋପଗଣ ॥
 ଦାମ ଯେ ବକୁଳ ବନରେ । ଦ୍ଵାଦଶ ସଖା ବୃନ୍ଦ ଡାରେ ॥
 ସୁଦାମ କୁଞ୍ଜବନେ ରହୁ । ବାର ସପ୍ତ ଗୋପାଳ ଚହୁ ॥
 ଗୁଣ ସହସ୍ର ଯୋଗାରୁଡ଼ । ଅନନ୍ତ ହରିମନ୍ତ ଦୃଢ଼ ॥
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ବୃନ୍ଦାବନେ ରହେ । ଦ୍ଵାଦଶ ସପ୍ତ ଗୋପ ପୋଏ ॥
 ବସନ୍ତ ବନେ ସଉନନ୍ଦ । ଦ୍ଵାଦଶ ସପ୍ତ ଗୋପ ବୃନ୍ଦ । ୧୫ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରି । ସେ ବନେ ପୁଣେଣ ବିହରି ॥
 ଗୋବିନ୍ଦାୟ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣି । ବସା ଚରନ୍ତି ବନେ ପୁଣି ॥
 ଯାଦବ ସଖା ମନ୍ତ୍ର ଏହି । ଭାଗବତ ମୁଖରେ ଗାଇ ॥
 କଦମ୍ବ ବନେ ସଙ୍କର୍ଷଣ । କୃଷ୍ଣାୟ ମନ୍ତ୍ର ସେ ଭଜନ ॥
 ବକୁଳ ବନେ ଦାମ ରହୁ । ହରେ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଜପୁ ଚହୁ । ୧୬ ।
 କୁଞ୍ଜବନେ ସୁଦାମା ରହୁ । ଅନନ୍ତ ହରି ମନ୍ତ୍ର ଧ୍ୟାୟୁ ॥
 ଅନନ୍ତ ଶବ୍ଦ ଯେ ରାମ । ହରି ଶବ୍ଦ କୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମ ॥
 ଏଣୁ ଏ ରାମ କୃଷ୍ଣ ନାମ । କ୍ଷଣେ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି ସୁଦାମ ॥
 ଗାଇ ଚରନ୍ତିଆନ୍ତି ବନେ । ହଂସ ଶବ୍ଦ ଧରେ ମନେ ॥
 ରାଧା ଶବ୍ଦ ଏଡ଼ାଜରେ । ମଥ ରହଇ ଗୁପ୍ତରେ ॥
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଯେ ସଖାଗଣ । ଜପନ୍ତି ରାମକୃଷ୍ଣ ପୁଣ ॥
 ରାଧାରେ ରାମ ଯେ ଗୁପ୍ତ । ଆବଣ ଡକାନ୍ତି ବଚ୍ଚନ୍ତି ॥
 ଶ୍ରୀରାମ ବୃନ୍ଦାବନ ଲଳା । ବାର ସହସ୍ର ଗୋପ ଖେଳା ॥
 ଗୋପୀଜନ ବଲ୍ଲଭାୟ ଗୁଣି । ବୃନ୍ଦାବନରେ ରହେ ପୁଣି ॥
 ବସନ୍ତ ବନେ ସଉନନ୍ଦ । ମନ୍ତ୍ର ସେ ଜପଇ ଗୋବିନ୍ଦ ॥

୧୫—ଗା—

ଉଦ୍ଧବ ଜଣୟୁ ବନରେ । ଜପ କରନ୍ତି ନିରନ୍ତରେ ॥
 ରହସ୍ୟ ବନରେ ଅନ୍ତର । କୃଷ୍ଣ ହରେ ଜପି ମନ୍ତ୍ରର ॥
 ସାଗୁଣ ହେମ ବନେ ରହୁ । ହରେ ଯେ ନାମ ଜପେ ଚହୁ ॥

ବୃନ୍ଦାବନ ଯେ ଉପବନେ । ହରେ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣି ମନେ ॥
 କିଶୋରୀ ବନେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ । ରାଧା ମନ୍ତ୍ର ଲପି ଅଭିଷ୍ଟ ॥
 ଉଦ୍ଧବ କଣ୍ଠସ୍ଥ ବନରେ । ଦ୍ଵାଦଶ ସପ୍ତ ସଙ୍ଗତରେ ॥
 ରହସ୍ୟ ବନରେ ଅତୁର । ଦ୍ଵାଦଶ ସମ୍ପଦ ସଙ୍ଗତ ॥
 ସାହିକ ହେମ ବନେ ରହେ । ଦ୍ଵାଦଶ ସପ୍ତ ଗୋପ ପୋଏ ॥
 ରାଧିକା କୃଷ୍ଣ ନାମ ଜପେ । ଅପେ ଆପଣା ନାମ ଶ୍ଳାପେ ॥
 ଜଳର ଗଳ ଯେ ରାଧା ଧରେ । ଶୀରର ଗଳ ଯେ ରାଧା ଧରେ ॥
 ଗୋପୀ ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ଧରଇ । କେ ଜନ ବଲ୍ଲଭସ୍ଥ କହୁ ॥
 କ୍ଳୀ କୃଷ୍ଣାୟ କେବା ଧରେ । କେ ହରେକୃଷ୍ଣ ନାମ ଧରେ ॥
 ରାଧା ମନ୍ତ୍ର ବା କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର । ଆବର ଗୋପାଳର ମନ୍ତ୍ର । ୪୦ ।
 ହରେ କୃଷ୍ଣ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଧରି । ଗୋପାଳ ବନରେ ବହୁରି ॥
 ଦ୍ଵାଦଶ ବନର ବିଭୁର । ବାରଟିଆ ଯେ ମନେ ଧର ॥
 ଦ୍ଵାଦଶ ବନ ଧ୍ୟାନ କରି । ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳ ସୁମରି ॥
 ରାହାସ ରସରେ ମିଶିବ । ସାଖା ସଖୀ ଯେ ହାବ ଭାବ ॥
 ପୁରୁଷ ଅଙ୍ଗ ପାଲଟଇ । ପ୍ରିୟ ଅଙ୍ଗରେ ସେବା ଧାଇ ॥
 ରାଧିକା ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରି । ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନକୁ ସୁମରି ॥
 ତେବେ ରାହାସ ରସେ ମିଶେ । ଅକୃତ କହୁଲେ ହରଷେ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଭୃଗୁସ୍ତୋତ୍ର ସଂସ୍କରଣ ବନର
 ନିୟମ ଉଚ୍ଚାରଣ ନାମ ଷଡ୍‌ବିଂଶ ପଠନ ।

—୧୦୫—

ସପ୍ତଂବିଂଶ ପଠନ

ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ । ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ଫେଡ଼ ଧନ୍ଦ ॥
 କଦମ୍ବ ବନ ଧ୍ୟାନ କରି । ଏମନ୍ତ ହୃଦରେ ସୁମରି ॥
 କ୍ଳୀ କୃଷ୍ଣାୟ ଯେ ନମଃ । ଏ ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣିବ ଉତ୍ତମ ॥
 ଜାଳ ବନକୁ ଧ୍ୟାନ କରି । ଏମନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମରି ॥

କ୍ଳୀ କୃଷ୍ଣାୟ ରାମ ହରେ । ସୁଦାମ ସୁରେ ସେ ଅନ୍ତରେ । ୫ ।
 ବକୁଳ ବନ ଲୟ କଲେ । ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପିବ ସେ ଭଲେ ॥
 ହ୍ରୀ କୃଷ୍ଣାୟ ଯେ ନମଃ । ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପିବ ଭକ୍ଷମ ॥
 କୁଞ୍ଜ ବନକୁ ସୁମରଲେ । ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପିବ ସେ ଭଲେ ॥
 ଓଁ କୃଷ୍ଣ ପରମାନନ୍ଦ । ନମାମହଂ ଯେ ଆନନ୍ଦ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନକୁ ଧ୍ୟାନ କରି । ମନ୍ତ୍ର ସୁମର ହୃଦେ ଧରି । ୧୦ ।
 ଓଁ କ୍ଳୀ ମାଧବାୟ । ଉଦ୍ଧବ କୃଷ୍ଣ ନମାମହମ୍ ॥
 କଣ୍ଠୟ ବନ ସୁମରବ । ଯତନେ ଏ ମନ୍ତ୍ର ଭଜିବ ॥
 କ୍ଳୀ କୃଷ୍ଣ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦ । ରାମ ହରେ ସେ ହୃଦେ ବନ୍ଧ ॥
 ରହସ୍ୟ ବନ ଧ୍ୟାନ କର । ଏ ମନ୍ତ୍ର ହୃଦରେ ସୁମର ॥
 ହରି ସେ ହେଜ ଜଳଜରୁ । ସାଧୁକ ନମ ତତେ କରୁ । ୧୫ ।
 ହେମ ବନକୁ କର ଧ୍ୟାନ । ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପିବ ଯତନ ॥
 ଓଁ ସେ କ୍ଳୀ ସେ କୃଷ୍ଣ । ମାଧବ ହରି ଏନ୍ତୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ॥
 ବସନ୍ତ ବନର ବିଭୁର । ଧ୍ୟାନ ପଥରେ ଲୟ କର ॥
 ଓଁ କ୍ଳୀ ରାମ ରାମ । ମାଧବ ତୋରେ ନମୋ ନମ ॥
 ସର ବନକୁ ସୁମରଣ । ଜପ ଏମନ୍ତେ ହୃଦେ ଦେନ । ୨୦ ।
 କ୍ଳୀ କୃଷ୍ଣ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ । ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପିଣ ଆନନ୍ଦ ॥
 ସଦା ଆନନ୍ଦ ମନେ ଧ୍ୟାନ । ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପିବ ଯତନ ॥
 ଓଁ କ୍ଳୀ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ । ହରେ ହରେ ପରମାନନ୍ଦ ॥
 କିଶୋର ବନର ଭଜନ । ହୃଦରେ ଗୁଣିବ ମନେଣ ॥
 ଓଁ କୃଷ୍ଣ ସେ ରାଧେ କୃଷ୍ଣ । ରାଧା ଶ୍ୟାମ ସେ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ॥
 ଜଦମ୍ବ ବନେ ଦାମ ରହେ । ସୁଦାମ ନୀଳବନେ ଆସେ ॥
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ବକୁଳ ବନରେ । ଶ୍ରୋତ କୃଷ୍ଣ କୁଞ୍ଜବନରେ ॥
 ଉଦ୍ଧବ ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନରେ । ସାଧୁକ ରହସ୍ୟ ବନରେ । ୩୦ ।
 ବସନ୍ତ ବନେ କୃତ୍ତି ନନ୍ଦ । ସୌବନେ ଆନନ୍ଦ ସେ ନନ୍ଦ ॥
 ସୁବନ୍ଧୁ ସଦା ଆନନ୍ଦରେ । ସଦା ଆନନ୍ଦ ସେ ବନରେ ॥

କିଶୋରୀ ବନେ ରାଧା କୃଷ୍ଣ । ଏମନ୍ତ ବନରେ ଯେ ଭେଟ ॥
 ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନ ଧ୍ୟାନ କରି । ଶାଶା ଭଗତ ହୃଦେ ଧରି ॥
 କଦମ୍ବ ବନେ କର ଆଶ । ନନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ଧ୍ୟାନେ ଘୋଷ ॥
 ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ଯେ ଦୁଇ । ନୀଳ ବନକୁ ଧ୍ୟାନ ରହି ॥
 ବକୁଳ ବନକୁ ସୁମର । ଯାଦବ ବସ୍ତ୍ର ମନେ ଧରି । ୩୭ ।
 କୁଞ୍ଜ ବନକୁ ସୁମରବ । ରାମ ପବନ ଯେ ଧରିବ ॥
 ଶ୍ରୀବୃନ୍ଦାବନ ଲୟେ କର । ଗୋବିନ୍ଦ ଭରଥ ସୁମର ॥
 କଣ୍ଠସ୍ଥ ବନ ଲୟେ କର । ଧର୍ମ ମଥୁରା ମନେ ଧରି ॥
 ରହସ୍ୟ ବନରେ ଭଜନ । ବସ୍ତ୍ର ଉତ୍ତାନ ଦିଅ ମନ ॥
 ସତ୍ତ୍ୱ ବନରେ କର ସେବା । ଦକ୍ଷିଣ ବାଲକ ସଙ୍ଗତା ॥
 ବସନ୍ତ ବନ କର ଲୟେ । ନିରଞ୍ଜନ ଯେ ବୃନ୍ଦା ଧ୍ୟାୟେ ॥
 ସତ୍ତ୍ୱ ବନରେ କର ସେବା । ଗୋବିନ୍ଦ ବନ୍ଧ ଯେ ଧ୍ୟାୟେ ॥
 ସଦା ଆନନ୍ଦ ବନେ ବାସ । ମଧୁ ଲେହ ଯେ କର ଆଶ ॥
 କିଶୋରୀ ବନେ ସଙ୍ଗେ ସେବା । ଚକ୍ର ଗୋପାଳ ମିଳିବା ॥
 ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଯେ ନିତି ଜାଣି । ରସ ରସ କଥା ଅଗ୍ରଣୀ । ୪୫ ।
 ରାଧା ଦିବସେ ସେବା ମାନ । ଧ୍ୟାୟେ କରବ ଭଜନ ॥
 ସତ୍ୟରେ ରଞ୍ଜିତ ହେଲ । ଭଗବାନରେ ବିହରଲ ॥
 ସେତାରେ ବାନର ହୋଇଣ । ଭ୍ରମିଲ ଶ୍ରୀରାମ ସଙ୍ଗେଣ ॥
 ଦ୍ୱାପରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗରେ । ବିହାର ଶ୍ରୀବୃନ୍ଦାବନରେ ॥
 କଳିରେ ନଦିଆ ନବରେ । ଜନମ ହେଲ ଗଙ୍ଗା ଶାରେ ॥
 ଉକ୍ତଲେ ବିରଜା ଦେଶରେ । ଜନମ ଝଙ୍କର ବିଷରେ ॥
 ପୁଣି ବିହରି ଅର୍ଜୁନ ଶୁଭ । କଳଙ୍କି ସଙ୍ଗେ ହୋଇ ମେଲ ॥
 ରୁଣି ଯେ ଲକ୍ଷ ଶ୍ରେଣ ହେବ । ମୃତ୍ୟୁ ଯେ ପୁଣି ନ ଲଭିବ ॥
 ବଦନ ସପ୍ତ ପାପେ ଯିବ । ବହୁଦ ରୂପ ଗୋପ୍ୟ ହେବ ॥
 କଳଙ୍କି ହୋଇବେ ଆପଣ । ଥିବେ ସଙ୍ଗେତେ ବାରଜଣ ॥
 ଆବର ବାରଜଣେ ପୁଣି । ଲୀଳା କରିବେ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ॥
 ସତ୍ୟ କଳି ଯେ ପ୍ରକାଶିବ । ପୃଥ୍ୱୀ ଭକ୍ତ ବୃନ୍ଦ ହେବ ॥

ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଗୃହରେ ରହୁବ । ଛଣନ୍ତୁଆ ଘର ନୋହୁବ ॥
 କର ନ ନେବ ରାଜା ପୁଣ । ଉଦର ମାଫିକେ ଚପିଣ ॥
 ଶୁଦ୍ଧ କର୍ମ ସବ ଯିବ । ସେ ଯାହା ବୁଝି ସେ କରିବ ॥
 ବହୁତ ଦୁଧ ଗାଈ ଦେବେ । ଗୋପାଳେ ଦୁଃଖରୁ ବଞ୍ଚିବେ ॥
 ସ୍ବେଦେନ କଳିରେ ଗୁପ୍ତ । ଗୋପାଳେ ନୋହୁବେ ଉଦ୍ଧତ ॥
 ଚିତ୍ତ ଜାତି ବୋଲାଇବେ । କଳିରେ କଷ୍ଟରେ ବଞ୍ଚିବେ ॥
 କଳଙ୍କି ଗୋପାଳକୁ ଦେନ । ଭୁଞ୍ଜିବୁ ଦୃଢ଼ଦୁଧ ପୁଣି ॥
 ଗୋପାଳ ପ୍ରାୟେ ଗୋପାଳରେ । ବହାର କଟକେ ଓଡ଼ରେ ॥
 ଛେନା ଲବଣୀ ଦୁଧସର । ଅଧାମ ଗୋଟିକା ସାକର ॥
 ଗୋପାଳ ସଙ୍ଗରେ ଭୁଞ୍ଜିବୁ । କାଳିଆ ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ିବୁ ॥
 ଅନନ୍ତ କେଶରୀ ରାଜନ । ଧଳା ଘୋଡ଼ା ସେ କରି ଯାନ ॥
 ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣର ଲୋକ ଯେତେ । ଅଠର ପାଟକ ସହୁତେ ॥
 ସମସ୍ତେ ଏକଠାରେ ମିଳି । ସଂସାରେ ନ ଥିବ ଯେ କଳି ॥
 ପ୍ରିୟ ପୁରୁଷମାନେ ପୁଣ । କରିବେ ସମାଧି ଧାରଣ । ୭୦ ॥
 ସଗୁଣ ରୂପ ସଙ୍ଗେ ଥିବେ । ନିଗୁଣ ରୂପକୁ ଧାଇବେ ॥
 କଟକ ବସିବ ଯେ ପୁଣ । ଅର୍ଦ୍ଧ ବଟର ସନ୍ନିଧେଶ ॥
 ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର କୁଜଙ୍ଗରେ । ରଜତୋ ଯାନ ଏ ନଗରେ ॥
 ଏତେ ଲମ୍ବରେ ଯେ କଟକ । ଭଲ ଦଉଡ଼ି ଅଶ୍ବ ଏକ ॥
 ଯାନ ନଗରୁ ଛାଡ଼ିଅନା । କଟକ ଠାରୁ ହଟକନା ॥
 ଏଥରେ ବସିବ ନବର । ଦାଣ୍ଡ ରହୁବ ନିଆଳିର ॥
 ପାଗୁଦୀପରୁ ବାଜି ଯାଏ । ଗୁଲିବା ଦାଣ୍ଡ ଯେ ଗୋଟାଏ ॥
 କନ୍ଦର ପାରି ଏକ ଶତ୍ରୁ । ଘୋଡ଼ାକୁ ଉତ୍ତମ ଏ ଦାଣ୍ଡ ॥
 ସକଳ ଥାନ ଶୁଦ୍ଧି ଯିବ । ଏ ଥାନେ କଟକ ବସିବ ॥
 କଳି ଚରିତ କଥାମାନ । ଆଗକୁ ଗଣିବେ ସୁଜନ । ୮୦ ॥
 କଳିରେ ଯେତେ ଜନ ଥିଲେ । ଅଜ୍ଞାନେ ଦିନ ସେ ବଞ୍ଚିଲେ ॥
 ସକଳ ଶାସ୍ତ୍ର ବୁଝିଥିଲେ । ଅମେଧ ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ଭାସିଲେ ॥

ମହ୍ୟ ମାର୍ତ୍ତେ ପର ଦାସ । ପ୍ରାଣୀଏ ଏ ହେତୁରୁ ମାରା ॥
 ଏଣୁ ଅଳପ ଦିନେ ନାଶ । ନିର୍ଗୁଣ ନ ସାଧୁଲେ ଲେଶ ॥
 ନିର୍ଗୁଣ ଯେ ଜନ ସାଧକ । ଅଳପ ଦିନେ ନ ମରଇ ॥
 ଘୋର କଳିରେ ପ୍ରାଣୀ ମତ । ଏଣୁ ଅଳପ ଦିନେ ହତ ॥
 ଏଣୁ ନିର୍ଗୁଣ ଲୟେ କର । ଅତ୍ୟନ୍ତ ବାନ୍ଧ୍ୟ ନିରାଧାର ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ତୃତୀୟ ଖଣ୍ଡେ ବନ ଦର୍ଶନ
 ମହାଭୋଦ କଥନେ କଳି ଆଶମ ଚରିତେ
 ନାମ ସପ୍ତବିଂଶ ପଟଳ ।

—୧୦୫—

ଅଷ୍ଟାବିଂଶ ପଟଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ସୁମର । ବାର ଗୋପାଳ ସଙ୍ଗକର ॥
 ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନକୁ ଧାଇବ । ଜାଣିନେ ମନ ଦେଇଥିବ ॥
 ରାହାସେ ସେବି ଯେ ତୁମ୍ଭକୁ । ସପ୍ତ ପୁରୁଷ ଉଦ୍ଧାରକୁ ॥
 ଯେହୁ ସେ ରାହାସ ସେବକ । ସେ ବୃନ୍ଦାବନକୁ ପାଇବ ॥
 ରାମ ଭରଥ ତୁମ୍ଭେ ବୁଝ । ବାର ଗୋପାଳ ଏଥୁ ମଜ୍ଜ ॥
 କରୁପେ ତୁମ୍ଭକୁ ଧାଇବେ । ଏ ଭେଦ ଆଜ୍ଞା ହେଉ ଏବେ ॥
 ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଭୃତ୍ୟଙ୍କର ଭୃତ୍ୟ । ତୁମ୍ଭ ସେବାରେ ନିମଜ୍ଜିତ ॥
 ମୁଁ କାହିଁ ତୁମ୍ଭକୁ ପାଇବି । ଭୃତ୍ୟ ପଣରେ ଦିନ ନେବି ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ହେ ଜାଣ । ତାରିଲ ସକଳ ଯେ ଜନ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳ ଉଦ୍ଧାରଣ । ଧନ୍ୟ ସେ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରୀତି ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଟଙ୍କା କଉଡ଼ି ଦେନ ରୁଲ । ଯାହା ମାଗିଲ ତାହା ଦେଲ ॥
 ଛତିଶ ପାଟକରୁ ଆଶି । ଦେଲ ଯେ ଆତ୍ମକୁ ସେ ପୁଣି ॥
 ସଂସାରେ ଭିକ୍ଷା ଯେ ମାଗିଲ । ଆତ୍ମକୁ କରୁପେ ସେ ଦେଲ ॥
 ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର କି କରୁ । କରୁପେ ସେବାରେ ଆସିବୁ ॥

ଭୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭର ଗୁରୁ ଅଟ । ଭିକ୍ଷା ମାଗିଣ ପାଦେ ଖଟ ॥
 ଭୁମ୍ଭେ ଅଂଶରେ ଯେତେ ଥିବେ । ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ କୃଷ୍ଣ ସେବିବେ ॥
 ଭୁମ୍ଭେ ଅଂଶରେ ଅଂଶ ପୁଣି । ନାମ ଗାୟନେ ଯାଉ ଦିନ ॥
 ମୁଦଂଗ ତାଳ ଯେ ଘେନିବେ । ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନକୁ ଗମିବେ ॥
 ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳ ନ ସୁରେ । କାମଳ କୃଷ୍ଣ ତା ଶରୀରେ ॥
 ମରା ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତକୁ । ଅରୁଣ କୃପା ଯେ ତାହାକୁ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ତୃତୀୟ ଖଣ୍ଡେ ଶ୍ରୀହାସ
 ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବର୍ଣ୍ଣନେ ଭେଦ କଥନେ
 ନାମ ଅଷ୍ଟାଦ୍ଵିଂଶ ପଟଳ ।

ଭଜନସଂଗ ପଟଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ସୁଦାମ । ଆଜ୍ଞା ଯେ ଦିଅ ଗୁରୁବ୍ରହ୍ମ ॥
 ନାମ କୃଷ୍ଣ ଯେ କରୁପେଣ । କରନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେ ସୁମରଣ ॥
 ଗୁରୁ ବଚନ ଶିଷ୍ୟେ ଶୁଣ । କହବା ଏଥୁ ରୂପ ଶୁଣ ॥
 ଅକ୍ଷମାହାର ତଳେ ବସେ । ଅନାର ମୁଣ୍ଡି ଯେ ପ୍ରକାଶେ ॥
 ଆଦି ଅନର କୃଷ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣ । ନଅ ଦଳିଳା ପାଦେ ଚିହ୍ନ ॥
 ଉପର ଶିର ହସ୍ତ ହୋଇ । ନୟନ ନାସା ମୁଖ ସେହୁ ॥
 ପ୍ରାନ୍ତର ନଅ ପାଦ ଶୋଭା । ଉପର ନଅ ହୃଦେ ଆଭା ॥
 ଭୁଜ ଯେ ଅଟେ ଶୁଭ୍ର ସେହୁ । ଭୁଜ ନୟନ ନାସା ଏହୁ ॥
 ନମ ରାଧା ଯେ ଛନ୍ଦ୍ର ତହିଁ । ଶୁଣିଲୁ-ଟିକି ହୋ ଭଜୟି ॥
 ଅକାର ପ୍ରାନ୍ତ ବନ୍ଧୁ ଜାଣ । ଉନାର ବ୍ରହ୍ମ ପରମାଣ ॥ ୧୦ ॥
 ମକାର ମହେଶ୍ଵରୀ ବହୁ । ଏମନ୍ତେ ତନ ରୂପ ତହିଁ ॥
 ମକାର ଅଟଇ ଅନନ୍ତ । ସିଂହାସନ ଅଟଇ ସେ ତ ॥
 ମକାର ଅଟେ ସୁଦର୍ଶନ । ଏମନ୍ତେ ତନ ରୂପ ଚିହ୍ନ ॥

ଅକାର ପ୍ରାନ୍ତ ଜଗନ୍ନାଥ । ଉକାରେ ସୁଭଦ୍ରା ସମୂତ ॥
 ଏ ଗର୍ଭେ ନଥ ନିଜରୂପ । ଅଛନ୍ତି ଗୁପ୍ତେ ସେହି ତ ॥
 ଏ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ସେ ଉତ୍ତମ । ନାମ ସେ ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ॥
 ଏକାରେ କୃଷ୍ଣ ବେନିକର । ମକାରେ ହରେ ବେନି ଧର ॥
 ଉକାରେ ରାମ ବେନି ବସେ । ଅଧରେ ଶ୍ୟାମ ପରକାଶେ ॥
 ଏମନ୍ତେ ହରେ ରାମକୃଷ୍ଣ । ଶ୍ୟାମ ମିଶିଣ ରୁଚି ଧାମ ॥
 ହରେ ସେ ବଳଭଦ୍ର ହୋସେ । ରାମ ସୁଭଦ୍ରା ରୂପେ ଶୋଭେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ସେ ହୋସେ ଜଗନ୍ନାଥ । ଶ୍ୟାମ ସୁଦର୍ଶନ ସମୂତ ॥
 ସ୍ତ୍ରୀ ବଳଭଦ୍ର କହ । ଶ୍ରୀ ସେ ସୁଭଦ୍ରା ଅଟଇ ॥
 କ୍ଳୀ ଅଟଇ ଜଗନ୍ନାଥ । ଦାମ ସୁଦର୍ଶନ ସମୂତ ॥
 ନନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ରୂପ ଶୋଭା । କହ ସୁଭଦ୍ରା ବେନି ଆଭା ॥
 ଦାନ ଅଟଇ ଜଗନ୍ନାଥ । ଧର୍ମ ବ୍ରହ୍ମ ସେ ଏ ଚତୁର୍ଥ ॥
 ସାଧୁ ସେ କାମପାଳ କହ । ମଧୁ ସୁଭଦ୍ରା ରୂପ ହୋଇ ॥
 କାମ ସେ ଜଗନ୍ନାଥ ଜାଣ । ବ୍ରହ୍ମ ସେ ସୁଦର୍ଶନ ପୁଣ ॥
 ଏମନ୍ତେ ରୁଚି ରୁଚି ନାମ । ଏହି ସେ ଅଟେ ହରେ ରାମ ॥
 ସ୍ତ୍ରୀ ଅକ୍ଷରୁ ହରେ ଜାତ । କ୍ଳୀ ଅକ୍ଷରୁ କୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାତ ॥
 ଶ୍ରୀ ଅକ୍ଷରୁ ରାମ ହୁଏ । ଉଲଟେ ତିନି ନାମ କହେ ॥
 ହରେ ରାମ ସେ କୃଷ୍ଣ ତିନି । ସଂସାରେ କରନ୍ତି ଭ୍ରମଣି ॥
 ପୁଣ ସେ ଚୈତନ୍ୟ ଠାକୁର । ସେ ପୁଣ ମନ୍ତ୍ର କଲେ ଆର ॥
 ଠାକୁରାଣୀ ସେ ମନ୍ତ୍ର କରି । ଶ୍ରୀ ବାଜୁ ସେ ସଞ୍ଚରି ॥
 ଶ୍ରୀ ରାଧିକାସେ ନମଃ । ମନ୍ତ୍ର ଭିତ୍ତିଲେ ଉତ୍ତମ ॥
 କ୍ଳୀ ବାଜୁ କୃଷ୍ଣ ନାମ । କ୍ଳୀ କୃଷ୍ଣାୟ ସେ ନମଃ ।
 ରାମଶ୍ୟାମ କୃଷ୍ଣରୁ କରି । ଶ୍ରୀ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଧରି ॥
 ରାଧେ ଶ୍ୟାମ ସେ ରାଧେକୃଷ୍ଣ । ଶ୍ୟାମ ବେଦରୁ ଉତ୍ତପନ୍ନ ॥
 କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ସେ ରାଧେ ହୋଇ । ଏମନ୍ତେ ମନ୍ତ୍ର ପ୍ରକାଶଇ ॥
 ଜନ ବଲ୍ଲଭ ସ୍ତ୍ରୀ ବାଜେ । ଗୋପୀ ଶୀରସି ସେ ବିରାଜେ ।

କୁଳ କୃଷ୍ଣାୟ ସେ ନମ । ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ସେ ଉତ୍ତମ ॥
 କାମ ଗାୟତ୍ରୀ ଯାହା କହ । ଆକାର ମାତାରୁ ଶରଣ ॥
 ବ୍ରହ୍ମ ଗାୟତ୍ରୀ ପୁଣ୍ୟ ସେହୁ । ଓଁ କାର ଘରୁ ପ୍ରକାଶଣ ॥
 ବୁଦ୍ଧ ଗାୟତ୍ରୀ ମକାରେଣ । ଅଧରେ ଛନ୍ଦ ବସେ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ସିଦ୍ଧ ବସଇ ଅକାରରେ । ଧ୍ବଜ ବସଇ ମକାରରେ ॥
 ରଥ ସେ ଓଁ କାରେ ବସଇ । ସ୍ତୁ ସେ ଅର୍ଚ୍ଚ ମାତା ହୋଇ ॥
 ପଣ ସେ ବସଇ ସି ରେ । ର ସେ ବସଇ ଧୀ ରେ ॥
 ଶଶ ବସଇ ରକାରେଣ । ବଦ ସେ ସ୍ତୁ ରେ ଗୋପନ ॥
 ଏ ହରେ ରାମ ମନ୍ତ୍ର ସାର । ସ୍ବଳ୍ପ ମନ୍ତ୍ର ଏ ଗର୍ଭର ॥
 ଅଶ ଅକ୍ଷର ଏକାକ୍ଷର । ତାରକ ରାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ॥
 ହରେ ରାମ ମିଶିଣ ପାଞ୍ଚ । ଏ ପାଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ର ମୂଳ ସଞ୍ଚ ॥
 ଅଶ ଅକ୍ଷର ମୂଳ ହୋଇ । ଏକ ଅକ୍ଷର ଅକ୍ତୁରଇ ॥
 ତାରକ ଅଟଇ ସେ ତାଳ । ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଫୁଲ ॥
 ହରେ ରାମ ସେ ଫଳ ହୋଇ । ଆବର ରସ ମନ୍ତ୍ର ଚଢ଼ି ॥
 ବୃକ୍ଷର ମୂଳରେ ବସିବ । କ୍ଷମେ ବୃକ୍ଷପରେ ଉଠିବ ॥
 ତାଳରେ ଉଠି ପୁଣ୍ୟ ବାସ । ଦୋଷ ସୁଲନେ ସାଧୁ ଅଂଶ ॥
 ତାଳେ ଉଠିଲେ ଫଳ ଖାଇ । ଫଳର ରସ ସେ ଜାଣଇ ॥
 ମୂଳ ନ ଚିହ୍ନି ସେ ଉଦାସ । ଧାନରେ ସେସନଟି ଦାସ ॥
 ଅଶ ଅକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ଦୋଷ । ତେବେ ଜୀବର ପାପ ନାଶ ॥
 ଏକା ଅକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ଧାଇ । କଠୋର ପାପ ନାଶ ଯାଇ ॥
 ତାରକ ରାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର । ପ୍ରାରବ୍ଧ ପାପମାନ ହର ॥
 ହରେ ରାମକୁ ସେ ଜପିବ । ଫଳ ସେ ପାପକୁ ଛେଦିବ ॥
 ଅଶଅକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ଧରେ । କୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାପ ହରେ ॥
 ଏକା ଅକ୍ଷର ସେ ଜାଣଇ । ତା ରୋଗ ବ୍ୟାଧି କ୍ଷୟ ହାଇ ॥
 ମଲେଣ କୃଷ୍ଣ ପୁରେ ରହେ । କୃଷ୍ଣ ସେବାରେ ଚିତ୍ତ ଦିଏ ॥
 ତାରକ ରାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର । ରାମାଦି ଭକ୍ତି ଭବୁ ପାର ॥
 ଶୁଣ ହେ ବାରଟିଆ ଦାସ । ଗୁଡ଼ିଲ ଧନପଣ ଆଶ ॥

ଗୁମ୍ଫର ବାର ଯେ ବରଷ । ଭକ୍ତିରେ ବଳାଇଲ ଆଶ ॥
 ବାର ବରଷ ଆତ୍ମ ସେବା । ତାହା ତ ପରଶୁରାମ ସେବା ॥
 ଏଣୁ ପାଇଲ ମନ୍ତ୍ର ସାର । ତେଜିଲ ଧନ ପୁଣି ଦାର ॥
 ବାର ବରଷ ଦେଶାନ୍ତରି । ଭ୍ରମିଲ ଖର୍ଚ୍ଚ ବ୍ରତ କରି ॥
 ଏବେ ଜ୍ଞାନପଥ ପରବେଶ । ଚତୁର୍ଥ କାଳ ଅଟେ ଦୃଶ୍ୟ ॥
 ଓଡ଼ିଶାରେ ସ୍ଥାନ ଧରି । ରହୁ ତୁମ୍ଭେ ଯେ ମାଳଗିରି ॥
 ଉତ୍ଥାନ ମଧୁସୂଦନ ସେ ଦୁଇ । ବାଜି ମୁହାଣେ ରହୁ ଯାଇ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ବସୁ ବେନ ଜନ । କୋଠ ଦେଶରେ କର ସ୍ଥାନ ॥
 ସୁଦାମ ଆଳୟ ସେ ଦୁଇ । ଖଣ୍ଡ ବିଶେଷେ ରହୁ ଯାଇ ॥
 ପବନ ବୃନ୍ଦାବନ ପୁଣି । କୋଦଣ୍ଡା ବିଶେଷ କରି ସ୍ଥାନ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବାଳକ । ବୃନ୍ଦାବନ ସେ ଶୁଣି ଲୋକ ॥
 ଯାଦବ ଗୋପ ଦେନ ମନ । ଟଙ୍କାର ବିଶେଷ କର ସ୍ଥାନ ॥
 ପାଇଲୁ ବିଶେଷ ? ବ୍ରତ ରହ । ଖଣ୍ଡରେ ଭ୍ରମରଥ ଦେହ ॥
 ଶାଢ଼ୀରେ ବିଶେଷ ଧର୍ମ ରହ । ସୁଆଙ୍ଗ ବିଶେଷ ସୁମ ଆସ ॥
 ଶାଢ଼ୀ ଖଣ୍ଡରେ ସୁନପୁର । ବିଷ୍ଣୁ ସେ ରହୁ ସେହିଠାର ॥
 ତୁମ୍ଭେ ପଞ୍ଚ ଗୋପ ସଂସାର । ଛଡ଼ ଗୋପାଳରେ ବିହର ॥
 ଖୋଳ କର୍ତ୍ତା ନ ସାଧୁ । ଦେଶାନ୍ତର ହୃଦ ନ ଗଲ ॥
 ମଳିନ ହେବ ତୁମ୍ଭ ଅଂଶ । ଗୁମ୍ଫା ଧାନରେ ନାହିଁ ଯଶ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ନିରତେ ଭକ୍ତ ଖାଇ । ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରରେ ପଶ୍ୟ ନୋହୁ ॥
 ଶୁଣି ପୀଡ଼ା ସେ ଜଡ଼େ ଯିବ । ପଥରେ ଏକ ଏକ ଥିବ ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରି । ଏକକୁ ଆରେକ ପଶୁରି ॥
 ବାରଟିଆ ସେ ଦାସ ଘର । ଘୋଷି ଉଚ୍ଛ୍ଵଳ ଜାଣିନର ॥
 ମଳିନ ଶୁଣି ପୀଡ଼ାରେ । ଉଚ୍ଛ୍ଵଳ ଏକ ଏକ ନରେ ॥
 ଛଡ଼ ଗୋପାଳ ବଇରାଗୀ । ପ୍ରିୟ ଯଜ୍ଞରେ ନାହିଁ ସ୍ଵେଗୀ ॥
 ବଇରାଗୀ ବା ନପୁଂସକ । ଏଥୁଁ କରୁପେ ହେବେ ଲୋକ ॥
 ଉତ୍ଥାନ ପବନ ମଧୁସୂଦନ । ବୃନ୍ଦାବନ ସେ ମଧୁସାଗର ॥
 ଆନନ୍ଦ ମିଶି ଶକ୍ତି ନର । ଏଥୁ ନଥିବେ ଅଂଶ ଅର ॥

ଯାଦବ ବାଳକ ସୁଦାମ । ଅଂଶ ଅଳପସ୍ତବେ ରାମ ॥
ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସର ଅଂଶରେ । କହୁ ଅଂଶ ବା ଏଥୁ ଧରେ ॥
ମଥୁରା ଅଂଶ ଚରଣୀବ । ଗୋପ ଯେ କୁଳରେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ॥
ରୁମ୍ଭେ ଯେ ସ୍ଥାନମାନ କର । ଦାସ ପୁତ୍ର ହେବେ ରୁମ୍ଭର ॥
ଅରୁଣ ପଥ ଭସାଇବ । ଗୋପ ବାଳକ ମିଶାଇବ ॥
ରୁମ୍ଭ ଅଂଶରେ ମିଶି ଅଂଶ । ଗୋପାଳ କୁଳେ ହେବେ ଦାସ ॥

କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଭୃଗୁ ଶତ୍ରୁ ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର
ମୁଁ କଥାରେ ଶ୍ୟାମ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣନେ
ନାମ ଉନ୍ନତଂଶ ପଟଳ ।

ଦ୍ଵିତୀୟ ପଟଳ

କହ ପରମ ଗୁରୁ ଦେବ । ଏ ଶିବ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଶ୍ରବ ॥
ବସନ୍ତ ବସନ୍ତ ପରୁର । ରୁମ୍ଭେ ବିବେକ ଅଟ ବାର ॥
ଆଉ ଆଦିତ୍ୟ ବେନସର । ଅଉ ଯେ ପାଦପା ଶରୀର । ୩ ।
ଅକାର ମିଶି ପଞ୍ଚକଳା । ପଞ୍ଚ ଅକ୍ଷର ଏଥୁ ହେଲ ॥

୩—ଶ, ଶ—

ସକାର ପାଶେ ପୋଳ ଧର । ଅଂ ଅଂ ଯେ ବିଭାଗର ॥
ଅକାର ମହେଶ୍ଵର ଜାଣ । ମୁକାର ଆଦି ଶତ୍ରୁ ପୁଣ ॥
ଅକାର ଆଦ୍ୟ ନ ପାଦ । ହସ୍ତ ଶିର ଉପର ଭେଦ ॥
ଅକାର ଆଦ୍ୟ ନଅ ଯେହୁ । ଚରଣ ବୋଲି ତାହା କହୁ ॥
ଉପର ଶିର ହସ୍ତ ଶୋଭା । ଉତ୍ତର ପାଦପା ସେବକା ॥

ଅକାରୁ ଆଉଁ ହେଲ ଜାତ । ନଥ ଏ ଅକାରୁ ସମୂତ ॥
 ମ ଅକାରୁ ଜାତ ହୋଇ । ଶି ଯେ ଅକାର ଧରଇ ॥
 ଓଁ କାରୁ ବା ସଞ୍ଚରିଲ । ସ୍ୱ ଅଭୟକୁ ଧଇଲ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଶିବ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର । ଓଁ ନମ ଶିବାୟ ବିଭୁର ॥
 ଓଁ ଅଜା ଯେ ମିଶି ଶୋଲ । ଇଶ୍ୱର-ପାଟଣାଙ୍କ ସ୍ଥଳ ॥
 ଉକାର ଅକ୍ଷର ଗୁଣନ୍ତୁ । ଯୋଗ ସାଧୁ ଯେ ଜନ ମୂର୍ତ୍ତି ॥
 ଧର୍ମ ଅର୍ଥ ଯେ କାମ ମୋକ୍ଷ । ଭଳିଲେ ଦିଅଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
 ଦେବିତା ରଞ୍ଜିତମାନେ । ଗନ୍ଧର୍ବ ଆଦି ଯେତେ ଜନେ ॥
 ନର ଆଦି ଏ ସୁମରଣ । ଲଭିଲେ ଅର୍ଥ ଧନ ପୁଣ୍ୟ ॥୧୩॥
 ପାଟଣା ବାମ ପାଶେ ବସେ । ଯୋଗ ଭକ୍ତ ମିଶାଇ ଘୋଷେ ॥
 ଯେତେକ ଜୀବ ଜନ୍ତୁ ହୃଦେ । ବିଜୟେ କରେ ମାୟା ଛନ୍ଦେ ॥
 ଏଶୁ ଟି ଜୀବଶିବ ଏକ । ପାଣି ପବନୁ ଜୀବ ଲୋକ ॥
 ଏବୁଝେ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ସୁମରେ । ଦୟା କରଇ ଶିବ ତାରେ ॥
 ନାମର ଭେଦ ଯେ ଜାଣଇ । ନାମ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ସେ ପାଇ ॥
 କଳିଯୁଗରେ ଶିବ ଜାତ । ନଦିଆ ସ୍ଥଳେ ଯେ ଅଦ୍ୱୈତ ॥
 ତେଣୁ ସେ ଆଦିଗୁରୁ ହୁଏ । ଅଦ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରର ସେହୁ କହେ ॥
 ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଯେ ଦିନଦ୍ୱର । ଇଶ୍ୱର ଲୀଳା ଖେଳ ଘର ॥
 ଏ ଶୋଳଦଳ ସୁମରଣ । ଏମନ୍ତେ ଶିବକୁ ଚୋଷିବ ॥
 ଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ିଣ କେବେ ଦେଇ । ରାମ କୃଷ୍ଣ ସେବାରେ ରହୁ ॥

୧୩—ଶ, ଗ—

ମହାଯୋଗୀ ଯେ ମହେଶ୍ୱର । ସୁମର ମହା ପାପ ହର
 ଶିବ ଯେ ଜଗତର ନାଥ । ସର୍ବ ଦେବଙ୍କ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେ ତ ॥
 ବାହାନ ବୃଷଭ ଉପର । କଣ୍ଠରେ ସର୍ପ କରି ହାର ॥

ଶୁଣ ମୁକୁନ୍ଦ ମଧୁ ଦାସ । ଅନନ୍ତ ବନ୍ଧ ନନ୍ଦ ଦାସ ॥
ଲେହ ରମ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରୀ ରମ । ନିରଞ୍ଜନ ବେହେରା ଉତ୍ତମ ॥
ଚକିଣ ଗୋପାଳେ ହେ ଘେନ । ଲହଇ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅଧମ ॥

ଜନ୍ମ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ତୃତୀୟ ଖଣ୍ଡେ ଶିବ-
ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ମୂର୍ତ୍ତି ଉତ୍ପତ୍ତି କଥନେ
ନାମ ଦ୍ଵିଂଶ ପଟଳ ।

—୧୦୧—

ଏକଦ୍ଵିଂଶ ପଟଳ

ଦକ୍ଷିଣ ଚନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣ ଦେବ । ଜନ୍ମ ମୁକୁନ୍ଦ ସେ ଯାଦବ ॥
ମୁକୁନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ପରୁଷ । ଭ୍ରଥ ଦେବ ହିଁ ମୁକ୍ତ କରି ॥
ନାରାୟଣର ମନ୍ତ୍ର ବିଧି । କରୁପେ ମନ୍ତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ସିଦ୍ଧି ॥
ଶୁଣ ପରମ ସାଧୁ ଦାସ । ଭ୍ରଥ ମୁକୁନ୍ଦ ବେନ ଅଂଶ ॥
ଖୋଲ ଦଳରେ ଖୋଲକ୍ଷର । ସେ ପଦ୍ମେ ନାରାୟଣ ପର ॥
କ ର ଆଦ୍ୟ ହ ହ୍ରସ୍ଵ । ଶ୍ରୀ ଏଥୁରୁ ସଞ୍ଚରୟେ ॥
କ କାର ଆଦ୍ୟ ଯେ ଚରଣ । କଅର ପର ହସ୍ତ ଜାଣ ॥
କ ଅର ପ୍ରାନ୍ତ ଭୁଜ ଶୋଭା । ନାଦକୁ ଦିଭୁଜ କରିବା ॥
ବନ୍ଧୁ ନୟନ ନାସା ଶିର । କର୍ଣ୍ଣ ଭୂଷଣ ହୃଦ ତାର ॥
ଏମନ୍ତେ ଚତୁର୍ଭୁଜ ଧରି । ଅଛନ୍ତି ସେ ସ୍ଥଳେ ବିହରି ॥
ଆକର ନଅ ଯେ ଅକ୍ଷର । ଲକ୍ଷ୍ମୀର ଅଟଳ ବେହାର ॥
ଅ ମାତାରେ ନଅ କଳା । କ କାରୁ ପାଦ ଜାତ ହେଲା ॥
ଉପର ଶିର ହସ୍ତ ନାସା । ମୁଖ ନୟନ କର ଆଶା ॥
ଏ ରୂପେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ । ହୃଦ ପଦ୍ମରେ ମଳା ଜାଣ ॥
ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ନମଃ । ଏ ଅଂ ମନ୍ତ୍ରଙ୍କ ଉତ୍ତମ ॥

ଏ ମଞ୍ଚ ପୂର୍ବର ଠାକୁର । ଗୁଣ ଭଜନ୍ତି ହୃଦୟର ॥
 ଶ୍ରୀ ଯେ କ ରୁ ସଞ୍ଚରେ । ନା ଯେ ଅ ଅ ରୁ ପ୍ରଚରେ ॥
 ରା ଯେ ତ ରୁ ହୋଇଲ । ଅୟ ଯେ ଯ ରୁ ଜନ୍ମିଲ ॥
 ଝୁ ରୁ ଅ ଅସ ନଶ ଜାତ । ଅସ୍ତ୍ର ଅକ୍ଷରେ ଯେ ସମୁତ ॥
 ଏମନ୍ତ ଜପି ଭୁଞ୍ଜି କର । ଗୋଲକ ସ୍ଥଳରେ ବହର ॥
 ନାଗୟୁଗ ଯେ ଗୁରୁ ଜାଣ । ତାକୁ ସେବନ୍ତି ସାଧୁଗଣ ॥
 ଗୁରୁ ସେବିଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଇ । କୃଷ୍ଣକୁ ଗୁରୁ ବୋଲି କହ ॥
 ଗୁରୁଟି ଗଢ଼ିର କରତା । ଗୁରୁଟି ଅଟେ ପିତା ମାତା ॥
 ବିଷା ମଙ୍ଗଳ କାଳେ ପୁଣି । ଗୁରୁ ସନ୍ତୋଷେ ଶୁଭ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ପ୍ରଭାତେ ଗୁରୁ ସୁମରଣ । ଅକାଳ ଖଣ୍ଡଇ ଯେ ପୁଣି ॥
 ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଗୁରୁ ଦଣ୍ଡବତ । ଦିବାର ପାପ ଯାଇ ହତ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣିମୀ ଅମାସ୍ୟା ଦିନରେ । ମିଳନ୍ତି ଯେ ଭାଷା ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ॥
 ଏକାଦଶୀ ଯେ ସଂକ୍ରାନ୍ତି । ଯା ଗୃହେ ଗୁରୁ ଯେ ମିଳନ୍ତି ॥
 ଗୃହ ପ୍ରବେଶ ବିଷା ବେଳ । ଗୁରୁ ମିଳନ୍ତି ଯାର ଦ୍ଵାର ॥
 ମାତା ପିତାର ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଦିନ । ଯେ କରେ ଗୁରୁ ଦରଶନ ॥
 ଦର୍ଶନ ପ୍ରାଣ ପ୍ରୟାଣରେ । ଗୁରୁ ମିଳନ୍ତି ଯାର ଦ୍ଵାରେ ॥
 ଏକାଳେ ଗୁରୁ ସେବା କଲେ । ଯମ ଦଣ୍ଡ ଯେ ନାହିଁ ତାରେ ॥
 ଶୁଣ ଯେ ବାରଟିଆ ଦାସ । ଏକାଳେ ମିଳି ଆତ୍ମ ପାଶ ॥
 ରାହାସ ଶାନ୍ତିନ କରବ । ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନେ ତରବ ॥
 ବାର ଜଣରେ ଭୁଲେ ସାର । ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଗାନର ॥
 ଅରୁଣ ବଚନ ପାଳିବ । ଗୋପାଳ କୁଳେ ନଥା ଥିବ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ତୃତୀୟାଂଶେ ନାଗୟୁଗ

ମନ୍ତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ଭେଦ କଥନେ ନାମ

ଏକାଦଶ ପଠନ ।

ଦ୍ଵାଦ୍ଵିଂଶ ପଠକ

ବାଳକ ସୁଦାମ ମଥୁରି । ଶିରରେ ବେନି କର ଯୋଡ଼ି ॥
 ଦୟା ଜଗିବା ବାରେ ଆମ୍ଭ । ଗୁଡ଼ିବ ଆମ୍ଭ ମନ ଦମ୍ଭ ॥
 ବ୍ରହ୍ମ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର କଥା । କହ ହେ ଗୁଡ଼ୁ ମନ ବ୍ୟଥା ॥
 ଶୁଣ ମୁକୁନ୍ଦ ହେ ସୁଦାମ । ଏ ମନ୍ତ୍ର ପାଞ୍ଚ ହେ ଉତ୍ତମ ॥
 ବାର ଦଳରେ ଦଶକ୍ଷର । ବ୍ରହ୍ମର ଚର୍ଚ୍ଚି ଅଟେ ଘର ॥
 ଓ ଅକ୍ଷର ଯେ ବ୍ରହ୍ମ ହୋଏ । ତ ଅ ଢଳରେ ପାଦ ଶୋହେ ॥
 ଓ ଅର ଆଦ୍ୟ ଭୁଜ ସେହି । ଇକାର ଆଦ୍ୟ ଭୁଜ ହୋଇ ॥
 ଇକାର ପର ଶର ଜାଣ । ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ଵରୂପ ଏ ନିର୍ମାଣ ॥
 ପ ଅ ଯେ ସାବିତ୍ରୀ ଅଟଇ । ପ ଅ ପାରୁଣେ ସ ରହୁ ॥
 ଏଗାର ଦ ଭୁଜ ଅଟଇ । ପ ଅ ଢଳ ଯେ ଚରଣ ହୁଁ ॥
 ପ ର ଉପରେ ଶର କର । ବ୍ରହ୍ମ ସାବିତ୍ରୀ ଏଥୁ ଘର ॥
 ବ୍ରହ୍ମ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ବଶେ । ଗୋଲେକ ଏହା ଘୋଷି ମିଶେ ॥
 ଭୁ ଭୂର୍ବ ସ୍ଵ ମହ ଜନ । ତପଃ ସତ୍ୟ ଏ ମନ୍ତ୍ର ଘେନ ॥
 ଆପ ଯେ ଜ୍ୟୋତି ରସମୁତ । ବ୍ରହ୍ମ ଭୁରୁ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଘେନ ॥
 ଭବ ସର୍ବୋକ ଦୟା କର । ବ୍ରହ୍ମ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ଧର ॥
 ତ ରୁ ଭୁରୁ ଭବ କ୍ଷରେ । ଶ ରୁ ମହତ ପ୍ରଚରେ ॥
 ଅ ରୁ ଜନ ଯେ ହୋଇଲ । ରୁ କାରୁ ବସି ଜନମିଲ ॥
 ତ ରୁ ତପନ ଉଦତ । ସ ରୁ ସତ୍ୟ ଯେ ସମୁତ ॥
 ଆପ ଯେ ଅ ରୁ ସଞ୍ଚି । ଅ ରେ ନଅ କଳା ଧରି ॥
 ତ ରୁ ଜାତ ଯେ ଶବଦ । ଶ ଆଦ୍ୟରେ ରସ ଭେଦ ॥
 ଦ ଅ ରୁ ଅମୃତ କ୍ଷରିଲ । ବ୍ରହ୍ମ ଭୁରୁରେ ବାସ କଲ ॥
 ଭୁବ ସର୍ବୋକ ଦୟାପଥ । ତ ରୁ ଏତେ କ୍ଷର ଜାତ ॥
 ବ୍ରହ୍ମ ଗୋପାଳ ଯେଶୁ କହ । ଜ୍ୟୋତି ଧାଇଲେ ଗୋପଗୋରୁ ॥
 ଜ୍ୟୋତି ଚିହ୍ନିଲେ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଜ୍ୟୋତିଃ ସାଧନେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ॥
 ଜ୍ୟୋତି ଜାଣିଲେ ଯୋଗୀ ଜନ । ଜ୍ୟୋତି ସକଳ ଜୀବ ବ୍ରହ୍ମ ॥

ବ୍ରହ୍ମ ଗାୟତ୍ରୀ ଜପ କର । ମରଣ ପଥରୁ ନିସ୍ତର ॥
 ମରଣ କାଳେ ଯେହୁ ଜ୍ଞାନ । ଏମନ୍ତ ଜଳେ କାରଣ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଚକ୍ର ଗୋପ ଦାସ । ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ପାପ ନାଶ ॥
 ମୃତ୍ୟୁ କାଳରେ ପ୍ରାଣୀ ଯେତେ । ତୁମ୍ଭକୁ ନ ଲେଖିବେ ଚିତ୍ତେ ॥
 ଏ ହଂସ ମନ୍ତ୍ର ସୁମରବ । ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ପାପ ବିନାଶିବ ॥
 ଖୋଲ କର୍ତ୍ତାଲେ ରାସ କର । ଉଦ୍ଧାର କରବ ସଂସାର ॥
 ଶୁଣ ହେ ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ । ପବନ ଉଦ୍ଧାତ ଆନନ୍ଦ ॥
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦାସ ଗଣ ଯେତେ । ତୁମ୍ଭର ହୃଦେ ଏହୁ ଗୀତେ ॥
 ଏ ବାରଜଣ ପରୁଗଲେ । ତୁମ୍ଭକୁ ପଥ ଦେଖାଇଲେ ॥
 ନିରମେ ଏ ଗୀତା ପଢ଼ିବ । ଉତ୍ତମ ଗୁରୁକୁ ପୁଞ୍ଜିବ ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଯେ ତନ୍ତ୍ର ଜାଣ । ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର ରସ ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ଶ୍ରୀମ୍ବା ଅବାଡ଼ ଯେ ସମାଧି । ଜ୍ୟୋତିକ ଯେହୁ ଥିବ ସାଧି ॥
 ଏ ଆଠ ଗୁଣ ସାଧୁଥିବ । ସେ ଜନ ଏ ପାଠ ବୁଝିବ ॥
 ମନ୍ତ୍ର ପରୁଗ ଶିକ୍ଷା ଗୁରୁ । ମୁଁ କାର ପଣେ ମତ ଗୁରୁ ॥
 ବସ୍ତ୍ର ଧନରେ ଲେଉଟ ବହୁ । ଶିଷ୍ୟ କରନ୍ତି ଗୁରୁ ହୋଇ ॥
 ଏ ପାଠ ଯେହୁ ନ ଜାଣନ୍ତି । ବିଅର୍ଥେ ସଂସାରେ ଭ୍ରମନ୍ତି ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଶୁଦ୍ଧିଲ ଧନ ପଣ । ସେବିଲ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ॥
 ବାର ବରଷ ପରୁଗଲ । ଜଳ କୁମ୍ଭରୁ ତଳେ ନେଲ ॥
 ରହିଲା ତୁମ୍ଭ ଦଳ ଯାକ । ତୁମ୍ଭେ ତ ଅଟ ହେ ବିବେକ ॥
 ବାର ବରଷ ବାର ଦିନ । ଗୁରୁକୁ ନ ପୁଞ୍ଜେ ବଚନ ॥
 କିଏ ଜାଣିବ ଏଥି ଭାବ । କହି ପୁଷ୍ପ କି ବାସ ହେବ ॥
 ଗୁରୁକୁ ସେବି ଯେ ପରୁରେ । ବାସନା ପୁଷ୍ପ ସେହୁ ନରେ ॥
 ଗୁରୁ ନ ସେବି ନ ପରୁର । କହି କୁସୁମ ସେହୁ ସର ॥
 ଫୁଟିଲା ପୁଷ୍ପ ବାର ଦାସ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଚନ ହେ ଘୋଷ ॥

କାହିଁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଭୃଗୁସ୍ଵାମିନୀ
 ମନ୍ତ୍ର କଥନେ ନାମ ଦ୍ଵାଦ୍ଵିଂଶ ପଟଳ ॥

ଦୟାଦିଂଶ ପଟଳ

ଯାଦବ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ । ଆମ୍ଭ ବିଳସ୍ତ ଧୁରୁ ଦେବ ॥
 କାମଦେବର ସ୍ଥାନ ଲହ । ଫିଟିବ ମନର ସନ୍ଦେହ ॥
 ଯାଦବ ଅନନ୍ତ ହେ ଶୁଣ । ମୁକୁନ୍ଦ ପଣ୍ଡିତ ସୁଜାଣ ॥
 ଦଶ ଦଳର ପରେ ପୁଣ । ଛଡ଼ ଅକ୍ଷର ପରମାଣ ॥
 ବ (ଅ) ଉ (ଅ) ଯେ ମ (ଅ) ତନି ।

ଯ, ର, ଲ, ଅ କୁ ଦେନି ॥

ବ, ଉ, ଗ, ଯ, ର, ଲ ।

ଏମନ୍ତେ ଶତ୍ରୁ ଯେ ଅକ୍ଷର । କାମାକ୍ଷି କାମଦେବ ଦର ॥
 ବ ରେ ଗାର ଯେ ବସିଲେ । ଉପରେ ଜକାର ଥୋଇଲେ ॥
 ଆବର ଏକ ଗାର ଦେବ । ପଢ଼ିଲେ କାଅକ୍ଷର ହେବ ॥
 ମ' ଅକ୍ଷର ମିଶାଇବ । ଦରେ ଦେବ ଦୁଇ ହେବ ॥
 କା ଅକ୍ଷରକୁ ଯେ ଅଣି । ମ ରେ ମାତ୍ରା ଦେବ ପୁଣି ॥
 ଯ ରେ ଇକାର ଯେ ରଖ । ମଧ୍ୟ, ମାତ୍ରା ଭୁଜ ଦେଖ ॥
 ଯ ର ଜଳପାଦ ହୁଏ । ଉପରେ ଶିର ନାସା ଗୋହେ ॥
 କାମାକ୍ଷୀ ଦେବୀ ଏ ଅଟଇ । ଏ ମାୟା ଦେବୀ ସବ ମୋହ ॥
 ବ ରେ ଗାର ଦେଲେ ପୁଣ । ସେ ହୋଏ ଦୁଇ ଯେ ଚରଣ ॥
 ଉପର ଶିର ଭୁଜ ମୁଖ । କଳାରୁ କଳା ପକ୍ଷେ ଦେଖ ॥
 ଯେସନେ ବାଜେ ସବ ଥାଇ । ତେର ପଦ ଯେ ଫଳ ହୋଇ ॥
 ତାଳ ସହଚ୍ଚେ ବୃକ୍ଷ ବଢ଼େ । ଜେସନେ ବାଜୁଁ ବାଜ ଗଢ଼େ ॥
 କାମଦେବ କାମାକ୍ଷୀ ନାମ । ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପିବ ଉତ୍ତମ ॥
 ବ ରୁ ଇ ଅ ସଞ୍ଚରଇ । ମ ଅକ୍ଷର ମିଶେ ଚଢ଼ି ॥
 ବ ରେ ଦେବ ଯେ ଅକ୍ଷର । ଇ ଯେ ଯ ଅକ୍ଷରର ॥
 କ ରୁ ନ କଳା ଏକ । ମ ମିଶିଲେ ମନ୍ତ୍ର ଏକ ॥
 ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପି ଧୂସ୍ତି କର । ଏରୂପ ଚିନ୍ତବ ଦୃଢ଼ର ॥

ତେବେ କାମ କୃଷ୍ଣକୁ ପାଇ । ଦ୍ଵାରେ କାମାକ୍ଷୀ ଦେଖି ଥାଇ ॥
 ଯଦିମାନଙ୍କ ଯଦିପଣ । କାମାକ୍ଷୀ ଭାଙ୍ଗି ଦିଏ ଟାଣ ॥
 ସତ୍ତାମାନଙ୍କ ସତ୍ୟବ୍ରତ । କାମ ଯେ ଭଙ୍ଗୁଛ ନିୟତ ॥
 ନୟନ ମଧ୍ୟେ କାମକଳା । ପ୍ରାଣୀ ଯେ ଦେଖି ହୋନ୍ତି ଭେଳା ॥
 ସବୁ ସମ୍ପଦ କାମ ଅଂଶ । ଶୁଣିଲେ ପ୍ରାଣୀ ଯେ ଅବଶ୍ୟ ॥
 ଭୁରୁ ମଧ୍ୟରେ ନିତ୍ୟ ସ୍ଥାନ । ଏ କାମ ଅଟେ ଜୀବ ଜାଣ ॥
 ଏଣୁ ଏ କାମକୁ ସାଧୁକ । ଅଳପ ଅଳପେ ରଖିବ ॥
 ଶକ୍ତ ଗୋପାଳ ନୟନପକ । କାମ କଳାକୁ ନାହିଁ ଶୋକ ॥
 ଆବର ଛାଡ଼ି ଗୋପ ଦାସ । କାମକୁ କରବ ଅଭ୍ୟାସ ॥
 ଶନି ରବି ଯେ ମଙ୍ଗଳରେ । ଦଶମୀ ପୌର୍ଣ୍ଣମୀ ତଥ୍ୟରେ ॥
 ତରୁଦ ଶ୍ରୀ ଅମାତ୍ୟ ଦନ । ପଦପ ପାହାନ୍ତି ଆସନ ॥
 ଫରୋଗୀ ଯୋଗ ଏ ଧାରଣ । ଛଡ଼ି ଗୋପାଳେ ରୁନେ ଜାଣ ॥
 ଆବର ଧାରଣା ସାଧନ । ସଙ୍ଗ ହୋଇବ ଯେତେ ଦିନ ॥
 ସର୍ପ ଫଣାକୁ ଓଳଟାଇ । ରଖିବ ଦକ୍ଷିଣାରେ ନେଇ ॥
 ପବନ ନିରୋଧ କରିବ । ବିନ୍ଦୁ ଯେ ନିଶ୍ଚଳେ ରହିବ ॥
 କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ କରନ୍ତି । ଏ ବଡ଼ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ହୋନ୍ତି ॥
 ପାରିଲେ ଏ ପଥ ଧରିବ । ନୋହିଲେ ଫରୋଗେଣ ଥିବ ॥
 ସନକାଦିମାନେ ଏ ପଥ । ସାଧନ କରନ୍ତି ନିୟତ ॥
 ଜନକାଦି ଯେ ସନକାଦି । ଦିପଥେ ପ୍ରାଣୀମାନେ ବନ୍ଦୀ ॥
 ଭେଜନ ସାଧୁ ନ ପାରନ୍ତି । ଏ ବଡ଼ କଷ୍ଟେ ସାଧ୍ୟ ହୋନ୍ତି ॥
 ଭଜନ କରନ୍ତି ବହୁତ । ସେ ଗମେ ଜନକାଦି ମତ ॥
 ଅଳପ ଭେଜନ ଯେ କରେ । ସନକାଦି ଯେ ପଥ ଧରେ ॥
 ଦୁଇ ପଥରେ ବାର ଦାସ । ମିଶିଣ କର ହେ ରାହାସ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ସୁଦାମ । ଗୋବିନ୍ଦ ସାଦବ ବଚ୍ଛମ ॥
 ଜନକାଦି ଯେ ଛଡ଼ି ଧର । ଅଂଶ ରଖିଣ ସତ କର ॥
 ଭକ୍ତାନ ପବନ ଦି ଜଣ । ମଥୁରା ବୃନ୍ଦା ଶୁଣିଣ ॥
 ସନକାଦି ସେ ପଥ ଧର । ଭକ୍ତ ପସ ରୁନେ ସାର ॥

ନାଦ ପୁଣି ସେ ତୁମ୍ଭେ କର । ନାଦ ପୁଣି ସବୁ ସାର ॥
ମଧୁ ପନକ ପଥ ଧର । ବାଳକ ଜନ ପଥ କର ॥
ଅରୁଣ ବଚନ ପାଳିବ । ନିଶ୍ଚି ତେ ସଂସାରେ ଖେଳିବ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କୃଷ୍ଣାୟ ଶ୍ରୀ କାମଦେବ
କାମାକ୍ଷୀ ଦେବୀ ମନ୍ତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ବର୍ଣ୍ଣନେ
ନାମ ସମ୍ପାଦିତ ପଠନ ।

—*—

ଚତୁଃଶ୍ରୀ ପଠନ

ମଧୁ ମଧୁର ସେ ପରୁର । ମୁକୁନ୍ଦ ଶିରେ କର ଧରି ॥
ଅନନ୍ତ ଦାସ ଦୟାକର । ଏ ଗୁଣ ଦଳର ବସୁର ॥
ଅନନ୍ତ ଦାସ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ । କର୍ଣ୍ଣ ଗୋପାଳ ବାରଜଣ ॥
ରାମ ଭରଥ ଧର୍ମ ଦାସ । ବିଷ୍ଣୁ ବନ୍ଧ ହେ ଦୁଇ ଅଂଶ ॥
ଛଡ଼ ତଳରେ ଗୁଣ ବସେ । ବ ଅରେ ଶ ତହିଁ ମିଶେ ॥
ବ ଶ ସେ ସ ଶ ଗୁଣ । ଗଣପତି ଆଦି କୁମାର ॥
ହଁ ଉରୁ ରଣେଶ ଶରଣ । ଏ ଗଣପତି ନାମ ହେଲ ॥
ଶ ରୁ କ ନାମେ ହୋଇ । କୁମାର ନାମ ସେ ବୋଲଇ ॥
ପ ଅକ୍ଷରେ ଗାର ଦେବ । ସେ ପୁଣ ବେନଭୁଜ ହେବ ॥
ତଳକୁ ପାଦ ଶୋଭାବନ । ଉପର ଭୁଜ ଶିର ଜାଣ ॥
କୁମାର ଦେଶ ଏ ଅଟଇ । ଉତ୍ତାନ ଜଗି ବସିଥାଇ ॥
ବ ର ତଳେ ଗାର ଦେବ । ଏ ବେନ ନରଣ ହୋଇବ ॥
ବ ରେ ସାତ ଅଙ୍କ ବସେ । ଏ ବେନ ଭୁଜ ପରଜାଣେ ॥
ମୁଖ ନୟନ ନାସା ଶିର । ଏ ଗଣପତିର ଶରୀର ॥
କୃଷ୍ଣର ପରମାନନ୍ଦ ନାମ । ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପିବ ଉତ୍ତମ ॥

କୃଷ୍ଣ ବ ରୁ ସଞ୍ଚରଇ । ସ ରୁ ରୁପ ଜନମଇ ॥
 ପରମାନନ୍ଦ ନମାମ୍ୟହଂ । ଗଈ ପତିଙ୍କ ଧୂତ୍ରୀ ଏହୁ ॥
 ତେବେ ସେ ଦୁଆର ଛାଡ଼ଇ । ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭେଟ ପାଇ ॥
 ଶୋଲରେ ଶିବ ବସିଥାଇ । ବାରରେ ବିଷ୍ଣୁ ବସିଛଇ ॥
 ଦଶରେ ବ୍ରହ୍ମା ଯୋଗାସନ । ଛଡ଼ରେ କାମଦେବ ଜାଣ ॥
 ଗୁଣରେ ଗଣପତି ରହେ । ନାମ ଜପିଣ ବଡ଼ ହୁଏ ॥
 ଡାହାଣ ଭାଗରେ ପରମ । ବାମ ଭାଗରେ ଜୀବ ଗମ୍ୟ ॥
 ଜୀବ ପରମ ଏହୁ ଦୁଇ । ଅନେକ ଘଟ ସେ ଗଢ଼ାଇ ॥
 ଶ୍ରୀକବି ଜଙ୍ଗମ ଯେ କାଟ । ପଡ଼ଇ ଆଦି ନାନା ଘଟ ॥
 ନୂଆ ପୁରୁଣା କରୁଥାଇ । ନାଳା ନମନ୍ତେ ରୁପ ହୋଇ ॥
 ସ୍ଥାନ ସ୍ଥାନନେ ମୁଣ୍ଡି ଧରେ । ଏକରୁ ବହୁ ରୁପ ଧରେ ॥
 ମନ୍ଦ ଅଟଇ ତାର ଯଥା । କଥା କରନ୍ତି ମଧୁପୋତା ॥
 ପଞ୍ଚାଶ ଅକ୍ଷରଟି ସାର । ଅକ୍ଷରୁ ବାର ମାତ୍ରା ଧର ॥
 ସ କଳ ଗ୍ରହ ବଳ ଏହୁ । ପଣ୍ଡିତେ ଭେଦ ନ ଜାଣଇ ॥
 ଜଳାଦ୍ରୁ ଯନ୍ତ୍ର ଯେ ଭେଦଛୁ । ତାକୁ ଆଲୁଅ ଦଶୁଅଛୁ ॥
 ଯାଳାଦ୍ରୁ ଯନ୍ତ୍ର ଭେଦ ନାହିଁ । ସେହୁଟି ବିଦ୍ୟା ଅଛୁ କହୁ ॥
 ଗୁରୁ ସେବକ ହୋଇ ଦାସ । ତେଣୁ ପାଇଲ ଯନ୍ତ୍ର ରସ ॥
 ଅ ମ ଖଣ୍ଡ ଧୁନୁ ହୃଦେ । ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡ କଲି ଗୀତେ ॥
 ତୃତୀୟ ଖଣ୍ଡ ଏ ଶୁଣିଲ । ଜନ୍ମର ସୁଫଳ ଲଭିଲ ॥
 କୃଷ୍ଣ କରୁଣା ମୋତେ କଲେ । ଗଣେଶ ହସ୍ତରେ ରହିଲେ ॥
 ଏଣୁ ସକଳ ମୁନି ଗଣ । ଗଣେଶ ବଦନ୍ତି ଅଗ୍ରେଣ ॥
 ବିଦ୍ୟାହରତା ସେ ଅଟନ୍ତି । ବିଦ୍ୟା ନ କଲେ ବିଦ୍ୟା ଦ୍ୟନ୍ତି ॥
 ଶୁଣିଲ ଗଣପତି କଥା । ଜଳାଦ୍ରୁ ଯନ୍ତ୍ରର ବାରତା ॥
 ତୃତୀୟ ଖଣ୍ଡ ଏ ଶୁଣିଲ । ମନରେ ଏହା ଘେନ ଭଲ ॥
 ଏ ପାଠ ନିତି ଶୁଣୁଥୁବ । ଶୁଣିଲେ ଅନ୍ଧାର ଫିଟିବ ॥
 ମତ୍ର ମାର୍ତ୍ତସ ଧୁମ ଗଞ୍ଜା । ପର ସ୍ତ୍ରୀଶକ କର ତେଜ୍ୟା ॥
 ଅଶୁଣ ମିଛ ଯେହୁ କହୁ । ପର ଧନରେ ଚିତ୍ତ ଦେଇ ॥

ଗୁରୁ ସେବାରେ ଯହିଁ ଦୃଢ଼ । ପିତା ମାତାରେ ସେବା ଗୁରୁ ॥
 ଅତଥ ସେବା ମହୋତ୍ସବ । ସେ ଶାସ୍ତ୍ର ପଥ ନ ଶୁଣିବ ॥
 ସ୍ୱେତେ ଜନକୁ ନ ନନ୍ଦିବ । କହ୍ନେ ବିପତ୍ତି ପଡ଼ିବ ॥
 ଗୁରୁବାରକୁ ଗୁରୁବାର । ପୂଜା କରିବ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳ ।
 ପଢ଼ିବ ଦୃଢ଼ ଦୀପ ଜାଳ । ଦେବ ଅମୃତ ରସାବଳୀ ॥
 ଅନୁକୃତି ଘରେ ନ ରଖିବ । ମୃତ୍ୟୁ କୁଟୁମ୍ବେ ନ ଭୁଲିବ ॥
 ବାର ଗୋପାଳ ଭୁମ୍ବେ ଶୁଣ । ଏ ବଡ଼ ଗୁପ୍ତ ଗହନ ॥
 ଭୂମ୍ବର ପୁରମାନେ ପୁଣ । ଶୁଣିଲେ ହୋଇବେ କାରଣ ॥
 ଆଦର ନାହିଁ ପୁଣି ଯେତେ । ତତ୍ତ୍ୱେ ଶୁଣିଲେ ଏ ଗ୍ରନ୍ଥେ ॥
 ଖୋଲ କର୍ତ୍ତାଳ ଶିକ୍ଷା ଦାସ । ଭୂମ୍ବର ହେବେ ଯେତେ ଅଂଶ ॥
 ସେମାନେ ଏକଥା ଶୁଣିଲେ । ଅନ୍ଧାର ଫିଟିଯିବ ଭଲେ ॥
 ନିର୍ଗୁଣ ସଗୁଣାଦି ମତ । ଏଥରେ ଅଗ୍ନି ମନ୍ତ୍ର ତତ୍ତ୍ୱ ॥
 ଏ ପାଠ ଯେ ଚାହିଁ ପାରିବ । ସେ ଜନ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗ ହେବ ॥
 ଭିକ୍ଷା ମାଗିବା ବଡ଼ ପୁଣ । ଗୁରୁପଣ ଯେ ବଡ଼ ଦୁଃଖ ॥
 ଭାଗ୍ୟରେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗ ଧରେ । ଗୁରୁ ନିନ୍ଦାରନ୍ତ୍ର ଯେ ନରେ ॥
 ଗୁରୁ ନରକ ଉଦ୍ଧାରଣ । ଗୁରୁଟି ଶୁଭ କର୍ତ୍ତା ଜାଣ ॥
 ଭାଗ୍ୟରେ ଥିବ ଯେ ଭଜନ । ଗୁରୁଙ୍କ ପୂଜା ଆତ୍ମସ୍ଥାନ ॥
 ଅନେକ ଜନ୍ମେ ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ । ତତ୍ତ୍ୱ ଗୁରୁ ମିଳନ୍ତି ଭଲେ ॥
 ଅତତ୍ତ୍ୱ ଗୁରୁ ଅଭାଗ୍ୟରେ । ମିଳନ୍ତି ଏକ ଏକ ନରେ ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ଯେ ଜାଣ । ଅଷ୍ଟ ପଦ୍ମର ରସ ଗୁଣ ॥
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ଅବାଡ଼ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାନ । ଶମାଦି କରନ୍ତି ସାଧନ ॥
 ଏହାକୁ ତତ୍ତ୍ୱ ଗୁରୁ କହ । ତାହାକୁ ପୁଣି ତତ୍ତ୍ୱ ପାଠ ॥
 ତତ୍ତ୍ୱ ଜାଣିଣ ମୃତ୍ୟୁ ଜଣ । ଶ୍ରୀ ଭାଗବତେ ଏ ପ୍ରମାଣ ॥
 ଅତତ୍ତ୍ୱ ଗୁରୁ ଶିକ୍ଷା କଲେ । ଅଳପ ଜଳେ ମୀନ ଥିଲେ ॥
 ଅଳପେ ସେହୁ ନାଶ ଯାଇ । ମନ ସଂଶୟ ନ ଫିଟଇ ॥
 ସମୁଦ୍ର ଜଳେ ମୀନ ଥାଇ । ସେ ଯେହ୍ନେ ବଡ଼ ମତ୍ସ୍ୟ ହୋଇ ॥
 ଅତତ୍ତ୍ୱ ତତ୍ତ୍ୱ ଏହି ମତ । ସଂସାରେ ଗୁରୁ ଯେ ବହୁତ ॥

ଶିଷ୍ୟ କରବ ତତ୍ତ୍ୱ ଜାଣି । ପାଣି ଖାଇବ ଜାଣି ଗୁଣି ॥
 ଗୁମ୍ଫେ ଜାଣିଲ ତତ୍ତ୍ୱ ସାର । ସଂସାରେ ଗୁରୁପଣେ ଫେର ॥
 ଖୋଲ କର୍ତ୍ତାଲେ କୃଷ୍ଣ କଥା । ଗାୟନ କରବ ସର୍ବଥା ॥
 ପ୍ରାତଃକାଳ ବା ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳ । ପ୍ରଭାତେ ବସିବ ନିଶ୍ଚଳ ॥
 ଅଣଅକ୍ଷର ମୂର୍ତ୍ତି ମନ୍ତ୍ର । ଜପ ଲଘେ କର ତଦନ୍ତ ॥
 ଏ ତତ୍ତ୍ୱ ଏକ ଏକ ଶିଷ୍ୟେ । ଦେଇ କରବ ଉପଦେଶେ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦ । ଯବନ ଉକ୍ତାନ ଗୋବନ୍ଦ ॥
 ଯା ଗୁହେ ଏ ପାଠ ରଖିବ । ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରତିମା ପ୍ରାୟେ ଥିବ ॥
 ଜୀବନ୍ତେ ସୁଫଳ ହୋଇବ । ମରଣେ ଗୋଲେକେ ମିଶିବ ॥
 ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ପୁତ୍ର ଭାଇ । ଦୁହ୍ୱତା ଭାଗ୍ୟା ନୁହଇ ॥
 ଏହାକୁ ଦେଖି ଧନ ବଢ଼ି । ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ ନ ସେବଇ ॥
 ଏ ପୁଣି କାଳେ ନାଶ ଯାଇ । ଧନ ଅଜିବା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇ ॥
 ଯେ ଧନ ଦୁଃଖେ ଅରଳିବ । ସେ ଧନ ବିଭୀଷଣ ଲାଭ ॥
 ଅଧେକ କୁଟୁମ୍ବ ପୋଷିବ । ଅଧେକ ବନ୍ଧୁ ବେଉସିବ ॥
 ଆବର ଅଧେକ ଯେ ପୁଣି । ଦେବ ଯେ ଅଥଥ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
 ଆବର ଭାଗେକ ଯେ ଥିବ । ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବେ ସମର୍ପିବ ॥
 ଜେବେ ସଂସାରୁ ପାର ହୋଇ । ପଦ୍ମରେ ପାଣି ନ ଲୁଗଇ ॥
 କାକ୍ଷୀ ପଙ୍କେ ଯେହ୍ନେ ନାଶ । ଶୁଣ ଚକ୍ରଣ ଗୋପ ଦାସ ॥
 ଦାସ ଆବୋରି ଗୁହ କର । କେବା ବୈରାଗ୍ୟ ପଥ ଧର ॥
 ବାରଟିଆ ଯେ ଦାସମାନ । ଗୁରୁଦରରେ ଉନ୍ମୁ ଛାନ ॥
 ଗମି ପାଶବ ଯେତେ ଦୂର । ଉନ୍ମୁକ୍ତ ମିଳିବ ଆଧାର ॥
 ଆବର କର୍ଣ୍ଣଦାସ ବାର । ପଡ଼ତ ଗୋପାଳ ଉଦାର ॥
 ଉଆ ଗୁଞ୍ଜଳ ହାଣ୍ଡି ନୁଆ । ଭୋଜନେ କରବ ସୋରେହା ॥
 ପୁରୁଣା ହାଣ୍ଡି ଅନ୍ନମାନ । ଜେବେହେଁ ନରର ଭୋଜନ ॥
 ଉନ୍ମୁର ବଣ ଉଜଳିବ । ଜେବେହେଁ ମଳିନ ନୋହୁବ ॥
 ଶୁଦ୍ଧ ଅନ୍ନ ଯେ ଶମ୍ଭୁ ଅନ୍ନ । ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଅନ୍ନ ପଡ଼ତ ଜନ ॥
 ଏତେକ ଅନ୍ନ ନ ଭକ୍ଷିବ । ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ରେ ଭୋଗ ଦେବ ॥

ମସ୍ତ ମାରିବ ଛଡ଼ାଇବ । ଧୂମ ଗଞ୍ଜାରୁ ନବଞ୍ଜିବ ॥
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବାର ଦାସ । ଏ ପଥ କରିବ ଅଭ୍ୟାସ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଦ୍ଵାଦଶ । ଏତ ପଦତେ ନାହିଁ ଆସ ॥
 ନବଜନ ସେ ନୁଆ ପାଗ । ନିଜ ହସ୍ତରେ କରେ ଯୋଗ ॥
 ଶ୍ରୀକାରେ ଏହାକୁତ ଦେବ । ଦୁର୍ଦ୍ଦ୍ଵ ଛନ୍ଦରେ ନ ମିଶିବ ॥
 ଗୁଣି ଜାତରେ ହେବ ପୁଜା । ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ଗଣେ ସ୍ଵେ ତରଜା ॥
 ମୁକ୍ତ ପଦତ ଗୋପକୁଳ । କଳରେ ମେଲେଛ ଏ ମେଲ ॥
 ଉତ୍ତମ ଶୁଭ ଜାତ ଏହି । ଆରୁରାନ୍ତେ ନାଶ ଯାଇ ॥
 ରାବାଣ ଗ୍ରହେ ପରମାଣ । ବଶ୍ୟ ଗଉଡ଼ ଅଟେ ଟାଣ ॥
 ଶ୍ରୀ ରାଜବତେ ସନମତ । କୃଷ୍ଣ ଭୂଞ୍ଜିଲେ ଗୋପ ରାଜ ॥
 କଳରେ ମିଷ୍ଟ ପାଳମାନ । ଶ୍ରୀ ମଳକନ୍ଦରେ ଭୋଜନ ॥
 ଏ କୁଳେ ଉତ୍ତମ ଆଧାର । ଆରୁର କର ଭୋଗକର ॥
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଭରଥ ଶୁଣ । ଅରୁଣ ବଚନ ପ୍ରମାଣ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ବୃଷାଦଶୋ
 ଗର୍ ପଦ ମନ୍ତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି କଥନେ
 ନାମ ତତ୍ତ୍ଵବିଂଶ ପଠନ ।

ପଞ୍ଚବିଂଶ ପଠନ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଜଣାଉଛୁ ଶ୍ରୀରାମରେ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟେ ମନ୍ତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି କେବଣ ପ୍ରକାରେ ॥
 ଶିଷ୍ୟର ମନ କେମନ୍ତେ ହୋଇବାକ ବୋଧ ।
 ଗୁରୁ କୃପା କଲେଣ ଚିଟିବ ମାୟା ଧନ୍ଦ ॥
 ଶିଷ୍ୟ ଭକ୍ତି ଦେନିଣ ସେ କହବା ତୋହରେ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟେ ମନ୍ତ୍ର ଯେଉଁ ମୂର୍ତ୍ତି ପରକାରେ ॥
 ଆଧାର ଲିଙ୍ଗ ସେ ନାଉ ହୃଦ କଣ୍ଠ ପାଞ୍ଚ ।

ଅକାର ଉକାର ମକାର ଅର୍ଦ୍ଧ ବନ୍ଧୁ ପଞ୍ଚ ॥
 ପିତ୍ତ ରସ୍ତୁ ଗୁଣକ୍ଷର ବସନ୍ତ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ।
 ପର ରଜସ ଶବଦ ବେଢ଼ିଣ ପାଶରେ ॥
 ଉକାର ଉପରେ ଗାର ଆକାରେ ମିଶିଣ ।
 ସାର ବେନ ପାଶେ ହରି ଯେ ବସିଣ ॥
 ତଥପରେ ମଣ୍ଡଳ ଗୋଟାଏ ବେଢ଼ିଅଛି ।
 ପଞ୍ଚ ଜଳା ଘେନି ତହିଁ ଆକାର ରହିଛି ।
 ଅକାର ଆଦ୍ୟ ଅଟେ ଯେ ନଅ ବେନଜଳା ।
 ଯହୁ ସଂଧୁ ବଜ୍ରବଜନଜର ଭେଳା ॥
 ଅକାର ଉକାର ଯେ ଏକାର ଇକାରରେ ।
 ଉକାର ବେଢ଼ିଣ ଅଛି ଅକାର ଶିରରେ ॥
 ଶେତରଙ୍ଗ କୁକୁମ ଶ୍ୟାମଳ କଳାମାନ ।
 କୋଟି କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟ ନନ୍ଦୁଅଛି ସେହି ବର୍ଣ୍ଣ ॥
 ନଅ ଆଦ୍ୟ କୃଷ୍ଣ ଅଟେ ନଅ ପ୍ରାନ୍ତ ରାଧା ।
 ବେନ ଅଙ୍ଗ ଏନ ଅଟେ ହୃଦେ ହୃଦବନ୍ଧା ॥
 ନଅର ପ୍ରାନ୍ତର ଜଳା କୃଷ୍ଣର ଚରଣ ।
 ଆର ନଅ ଆଦ୍ୟ ଜଳା ରାଧା ପାଦ ଜାଣ ॥
 ଆଦ୍ୟ ନଅ ଜଳା ସୁଶ କୃଷ୍ଣ ପାଦ ରହୁ ।
 ପ୍ରାନ୍ତ ନଖେ ଜଳା ସୁଶ ରାଧା ପାଦ ହୋଇ ॥
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ବେନ ପାଦ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦ ।
 ସେମାନେ ଭେଦ ଯେ ତହିଁ ଗୁରୁମାନେ ଭେଦ ॥
 ନଅ ପରେ ହୃଦ ହୋଇ ଆଦ୍ୟ ନଅ କୃଷ୍ଣ ।
 ପ୍ରାନ୍ତ ନଅ ରାଧା ହୃଦେ ଭେଦଣ ଏ ଚିହ୍ନ ॥
 ନଅ ମଧ୍ୟେ କୃଷ୍ଣ ରାଧା ହୃଦ ବେନ ଶୋହେ ।
 ନଅ ବେନ ପାଶେ ସୁଶ ଦୁଇ ଭୁଜ ରହେ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଯେ ଗୁଣଭୁଜ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଛନ୍ଦା ।
 ହୃଦରେ ହୃଦସ୍ୟ ବେନ ହୋଇଅଛି ବନ୍ଧା ॥

ନଅ ଆଦ୍ୟ କୃଷ୍ଣଶିର ନଅ ପ୍ରାନ୍ତ ରାଜ ।
 ମୁଖେ ମୁଖ ବନ୍ଧନ ଅଧରୁ ସୁଧା ବହୁ ॥
 ନୟନ ଯେ କର୍ଣ୍ଣ ନାସା କଣ୍ଠ ଦୃଢ଼ ଶୋଭା ।
 ଏମନ୍ତ ରୂପକୁ ଯୋଗୀଜନ ମନ ଲୋଭ ॥
 ନଅର ପ୍ରାନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କଳା ।
 ତେଣୁ କର ରାଧା ଅଙ୍ଗ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଭୁଜା ॥
 ନଅର ଆଦ୍ୟ ଅଂଶ ଯେ ଉଦାର ଅଟଇ ।
 ତେଣୁ କର କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ କଳାବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ॥
 କଳାକୁ ଗଉର ବର୍ଣ୍ଣ ଶୋଭା ପୁଣ ପାଏ ।
 ଏଣୁ ଦିବ୍ୟ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଅଶେଷରେ ରହେ ॥
 ଅନାଦି ପୁରୁଷ ବୋଲି କେ ସାଧୁ ବୋଲନ୍ତି ।
 ଅବ୍ୟୟ ଅଶ୍ରୁତ ବୋଲି କେହୁ ବୋଲୁଥାନ୍ତି ॥
 ନଅ କଳାକୁ ଯେ କେହୁ ନିରାକାର ବୋଲି ।
 କେହୁ ଭକ୍ତ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ନନ୍ଦପୁତ୍ର ବୋଲି ॥
 ଅକାର କଳା ଥିଲକୁ ଆଦି ମୂଳ କହ ।
 ଅନନ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତି ବୋଲି କେ ପୁଣ ବୋଲଇ ॥
 ନଅ କଳା ଥିଲକୁ ସେ ନିର୍ବିପ ବୋଲନ୍ତି ।
 ମଳରେ ହୁ ପ୍ରସରାଏ ଏକଅଂଶ ହୋଇ ॥
 ବାଳ ଯେ ମୁକୁନ୍ଦ ନାମ ବାଳରେ ହୁ ଜାଣି ।
 ଦଶପାଦ ଦୃଢ଼ପଦରେ ଥାନ୍ତି ତେଣୁ ପୁଣି ॥
 କେ ପୁଣ ତାହାକୁ ଜବ ପରମ ବୋଲନ୍ତି ।
 ଜବ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଯେ ପରମ ବେନ ମୂର୍ତ୍ତି ॥
 ଜ୍ୟୋତିର୍ବନନ୍ଦ ଯେ ପୁଣ ତାହାକୁ କହନ୍ତି ।
 ନଅ ଆଦ୍ୟ ନଅ କଳା ଯେଣୁ ସେ ଅଟନ୍ତି ॥
 କେହୁ ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ ପୁଣ ।
 କେ ପୁଣ ତାହାକୁ ବୋଲି ଜାନକୀ ପରାଣ ॥

ନଅକଳା ଥିଲକୁ ସେ ନାରାୟଣ ବୋଲି ।
 ନାମରୂପେ ପ୍ରକାଶିଣ ଘଟେ ଘଟେ ପୁଣି ॥
 ଭୂତମ ମଧ୍ୟମ ଯେ କଳିଷ୍ଠ ରୂପ ତନୁ ।
 ତନୁ ପରକାରେ ଥାନ୍ତି ନେ ପାରିବ ଚିହ୍ନି ॥
 ଏ ରୂପ ଚିହ୍ନିଲ ଯେହୁ ତାକୁ ବୋଲି ଗୁରୁ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ ତାରନ୍ତି ପୁଣ ଏ ମାୟା ଧନ୍ଦାରୁ ॥
 ମନ୍ତ୍ର ମୁଦ୍ରା ଶିଷ୍ୟ ଯେ ଏମନ୍ତ ନ ବୁଝିଲେ ।
 ଶୋଲପରି ଶିଷ୍ୟ ଯେ ଭାସଇ ଭବଜଳେ ॥
 ଏମନ୍ତ ମୂରତି ଦେଖି ଶିଷ୍ୟ ଯେବେ ମରେ ।
 ମଲେଣ ମିଳଇ ଯାଇଁ ଶ୍ରୀପଦ-ପଦ୍ମରେ ॥
 ଇଚ୍ଛା ହେଲେ ଜନମ ସେ ଇଚ୍ଛାଏ ମରଣ ।
 ଏ ରୂପକୁ ଲୟ କରି ଥିବ ବାର ଜଣ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବସ୍ତ୍ର ଯାଦବ ପୁଦାମ ।
 ଅନନ୍ତ ବାଳ ଗୋପାଳ ମଧ୍ୟରେ ଭୂତମ ॥
 ପୁଣ ଯେ ସଂଶୟ ଥାନ୍ତି ହେଉଛୁ ମନରେ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତକୁ ଯେ ଦୟା କରିବାରେ ॥
 ମୃତ୍ୟୁରୂପ ଥାଜ୍ଞା ମେଲି ମନ୍ତ୍ର ଭେଦ କହ ।
 ଅଶକ୍ତର ମନ୍ତ୍ର ଭେଦ ଫିଟୁ ମାୟାମୋହ ॥
 ଶୁଣ ହୋ ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସ ଏ ବଡ଼ ଗୁପ୍ତତ ।
 କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ ଅବା ଜାଣିପାରେ ଭକ୍ତ ॥
 ଅ ଅ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ପ୍ରାନ୍ତ ଅ ଅ ଧର ।
 ଆ ଆ କ୍ଷର ଧରିବ ଯେ ଆକାର ମାହାର ॥
 ଉକାର ଅକ୍ଷର ଧର ଇକାର ମାହାରେ ।
 ଅକାର ଅକ୍ଷର ଧର ଗାର ମାହାଠାରେ ॥
 ଇକାର ଅକ୍ଷର ପୁଣି କେତେରେ ବସଇ ।
 ମୁଁ ଅ ତଳେ ଚାହିଁ ଅକ୍ଷର ମାହାହିଁ ॥

ଅନାର ଅନ୍ୟରେ ପୁଣି ଅନାର ଧରିବ ।
 ପାତ ଅଳ୍ପ ମାତ୍ର ବାମ ପାରୁଣେ ବସିବ ॥
 ଉ ଉ ଯେ ଅନ୍ଧର ପୁଣି ଉନାର ମାତାରେ ।
 ଏମନ୍ତ ବୋଲିଣ ଅଣକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ରାକ୍ଷରେ ॥
 ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ରରେ ଯେ ଅନାର ପଶିବ ।
 ଅଣକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ରକୁ ଯେ ଏମନ୍ତ ବନ୍ଧିବ ॥
 ଯହିଁ ନ.ମ ଉଚ୍ଚାରିବ ତହିଁରେ ମିଶାଇ ।
 ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ଜାଟ ପତଙ୍ଗାଦି ତହିଁ ॥
 ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ଯେ ଚଳପୁର କଥା ।
 ବନ୍ଧି ଯେ ପାରିଲେ ତହିଁ ମିଳଇ ସର୍ବଥା ॥
 ଯାହାକୁ ଭବିଲେ ସେହୁ ଆସଇ ଯେ ପୁଣି ।
 ଘଟେ ଘଟେ ପୁଣିଅଛି ଶବ୍ଦ ରୂପେଣ ॥
 ଏହୁ ମନ୍ତ୍ର ମୁଖ୍ୟ ଯେନ ନିଶ୍ଚଳେଣ ଥିବ ।
 ବ୍ରହ୍ମାସ ଲୀଳା ଦେଖଣ ସଂସାରୁ ତରିବ ॥
 ପଞ୍ଚମେ ଗୋପାଳ ଆଉ ଗୋପକୁଳେ ବନ୍ଧି ।
 ବିଷୟାଦି ଦୁଃଖମାନ କେଣେ ହେବ ଧରି ॥
 ଏଣୁକରି ତୁମ୍ଭେ ତ ବିଷୟ ଗୁଡ଼ି ଦେଲ ।
 ତେଣୁକରି ତୁମ୍ଭେ ଯେ ପାଇଲ ମନ୍ତ୍ର ଭଲ ॥
 ପ୍ରତିକାଳେ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ପ୍ରଭାତେ ବସିବ ।
 କ୍ଷଣେ ଦଣ୍ଡେ ନିଶ୍ଚଳେ ଏ ରୂପ ଧାରଣୁବ ॥
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯେ ଲେଖିତ ପୀତ ମାଳବର୍ଣ୍ଣ କେଶାଦି ।
 ଶ୍ୟାମଳ ସୁନ୍ଦର ଗୁହ ପଞ୍ଚକଳା ସ୍ମୃତି ॥
 ସି ଇ ଯେ ଇନାର କଳା ଧରି ଯେ ଆନାର ।
 ଇ ଅ ଯେ ଉନାର କଳା ପ୍ର ଉ ଯେ ଏନାର ॥
 ଉକାର ଯେ ଆଦ୍ୟକ୍ଷର ପଞ୍ଚମାତ୍ରା କହୁ ।
 ପଞ୍ଚମ ଅକ୍ଷର କାର ମାତ୍ରା ଏ ହୁଅଇ ॥

ସି ଇ ଅଟେ ଶ୍ୟାମ ବେଦ ଧୁ ଇ ଯଜ୍ଞ ଜାଣି ।
 ର ଅ ଅଟେ ରକବେଦ ସ୍ତୁ ଅଥବଶି ॥
 ଅକାର ଯେ ଶିଶୁବେଦ ପାଞ୍ଚ ଏଣୁ ହୋୟେ ।
 ଏ ପାଞ୍ଚ ବେଦରୁ ପୁଣି ରାବୀଶ ଶରଏ ॥
 ରାମାୟଣୁ ଭରତ ଯେ ଭରତୁ ପୁରାଣ ।
 ପୁରାଣୁ ଶତେ ପୁଣି ନାନା ବ୍ରହ୍ମମାନ ॥
 କାବ୍ୟରୁ ସୁମୁର୍ତ୍ତିମାନ ତହୁଁ ତଉରାଣ ।
 ତଉରାଣ ଅକ୍ଷରୁ ଯେ ପଦମାନ ମଣା ॥
 ଏ ଯେତେ ଶବ୍ଦମାନ ତହୁଁ ଯୋଗୁ ଲୀନ ।
 ଏ ଭେଦ ଜାଣନ୍ତି ଏକ ଏକ ସୁଜ୍ଞାନନ ॥
 ତଉତଃ ତଉପଦା ସୁମୁର୍ତ୍ତି ଶୋଳକ ।
 ଖୋଳ କରତାଳେ ଘୋଷୁଥବ ବାରଲେକ ॥
 ବ୍ରହ୍ମ ଶସ୍ତି ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର ଶୂରଜାତିମାନ ।
 ଛନ୍ଦଶ କୁଳ ଅଠର ପାଟକ ଯେ ଜନ ॥
 ସବୁଜୀବ ସ୍ଥାନେ ଉନ୍ନେ ମଙ୍ଗଳ କରିବ ।
 ଗୋପାଳ କୁଳକୁ ତାର ଆପଣେ ତରିବ ॥
 ଅରୂପ ବଚନ ଘେନ ବାର ବଇଷ୍ଣବ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଏହୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ॥
 ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ତତ୍ତ୍ଵସାମୁଦ୍ର ସମ୍ବମୁର୍ତ୍ତି
 ଅଶକ୍ତ ମନ୍ତ୍ରମୁର୍ତ୍ତିକଥନେ ନାମ ପଞ୍ଚସିଂହ ପଟଳ ।

ଅଚ୍ଚିଂଶ ପଟଳ

ଅନନ୍ତ ଗୋପର ଗୁପ୍ତି ଘେନ ଗୁରୁଦେବ ।
 ପ୍ରେମ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଯେବେ ମନ୍ତ୍ର ଲୀଳାଭାବ ॥
 ଅନନ୍ତ ପରୁରେ ଯାହା ଶୁଣ ହେ ମୁକୁନ୍ଦ ।
 ହରି ଶରୀ ଦୁଇକ୍ଷରେ ବେନିରୂପ ବନ୍ଧ ॥

ହୁ ଅ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣି ଆଦ୍ୟ ଯେ ଚରଣ ।
 ହୁ ମଧ୍ୟେ ମାତ୍ରା ଅଟେ ବେଳ ପାଦ ପୁଣି ॥
 ହୁ ପରେ ସାତ ଅଙ୍କ ହୁଏ ସେ ଅଟଇ ।
 ସାତ ଅଙ୍କପରେ ବିନ୍ଦୁ ଶିର ବୋଲି କହୁ ॥
 କ୍ଷ ଯେ ଅକ୍ଷର ଅଟେ ରାଧାଙ୍କ ଚରଣ ।
 ଆଦର ପାଦ ଅଟଇ କ୍ଷ ର ଆଦ୍ୟ ଜାଣ ॥
 ଇକାର ମାତ୍ରାକୁ ପୁଣି ହୁଏ ବୋଲି କହୁ ।
 ଇକାର ଅକାର ପରେ ଶିର ବିନ୍ଦୁ ରହୁ ॥
 କ୍ଷ ମାତ୍ରା ଗାରେ ମିଶି ହୁ ମଧ୍ୟେ ମିଶେ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ଦୁଇଭୁଜ ଦୁଇ ଅଙ୍ଗଦେଶେ ॥
 ଭୁଜେ ଭୁଜ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦ ପ୍ରେମଭାବେ ରସ ।
 ପ୍ରେମ ରାଧା ପ୍ରେମ କୃଷ୍ଣ ଏ ଭାବରେ ଦୃଶ୍ୟ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ପୁଣି ଜଣାଉଅଛି ପାଦତଳେ ।
 ଏ ରୂପର ମନ୍ଦ ପୁଣି କହୁକା ସୁତଳେ ॥
 ହେତୁ ମନେ ବିନ୍ଦୁ ଧର ମନ୍ଦର ବିଭୁର ।
 ବାରଟିଆ ଦାସମାନେ ମନେ ହୁଏ କର ॥
 ହୁ କାର ଅକ୍ଷରେ ପୁଣି ବସିବ ପ କାର ।
 ତଥ୍ୟପାଶେ ଏକାରକୁ ତାର ପରେ ଧର ॥
 ଆଦର ମାତ୍ରାକୁ ତଥ୍ୟ ପାଶରେ ଥୋଇବ ।
 ଆଦର ଯେ ହୁ ମାତ୍ରା ତଳରେ ରଖିବ ॥
 ପଡ଼ିଲେ ଏମନ୍ତ ପୁଣି ଏକାକ୍ଷର ହୋଇବୁ ।
 ପାଞ୍ଚଗୋଟି ମାତ୍ରା ବସି ପଞ୍ଚକ୍ଷର କହେ ॥
 ଏହି ମନ୍ଦ ସୁମର ସ୍ବରୂପ ଜ୍ଞାନ କର ।
 ସର୍ବ ମନ୍ଦ ପରେ ସାର ଅଟେ ଏ ଅକ୍ଷର ॥
 ସବୁ ଯେ ଶବ୍ଦ ମିଳେ ହୃଦରେ ଭଜିଲେ ।
 ଗୀତା ଭାଗବତେ ଏହି ମନ୍ଦ ସାର କଲେ ॥

କେ ପୁଣି ତାହାକୁ ବୋଲେ ହରି ଏ ଅଟନ୍ତି ।
 କେ ପୁଣି ଭଗତ ବୋଲେ ହୃଦପଦ୍ମ ମୂର୍ତ୍ତି ॥
 କେ ପୁଣି ତାହାକୁ ଚିନ୍ତା ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ହରନ୍ତି ।
 ଏଣୁକରି ହରି ନାମ ସବୁ ସେ ସମ୍ପାଦି ॥
 ହରିନାମ ଧରିଥିଲେ ହୋଇବ ସମ୍ପଦ ।
 ହରି ଆଶ୍ରେ ଜନକୁ କିଷ୍କିତ ଲେ ପଦ ॥
 ହରିନାମ ଅଶ୍ରେ କରି ଭୁବିଷ୍ଣୁ ଅମର ।
 ହରିନାମ ଧରି ବସାଷଣ ଯୁଗାମ୍ବର ॥
 ହରିନାମ ଧରି ହନୁ ଲଙ୍କା ଜୟ କଲ ।
 ସେହୁ ଡଳେ ହରିନାମ ଭବୁଁ ସେ ତରିଲ ॥
 ରାହାସ ଚଳିତ ଲାଲା ହରିର ସଙ୍ଗୀତ ।
 ରୁମ୍ଭେ ସେ ବଣିଜ କରି ତରବ ଜଗତ ॥
 ରୁମ୍ଭେ ମୂଳବୃକ୍ଷ ହୁଅ ସୁଦ ନାତି ଜଳ ।
 ରୁମ୍ଭୁଲଗି ଉଦାର ହୋଇବେ ଗୋପକୁଳ ॥
 ଦାନ ଅରୁଣ୍ଡର କଥା ମନେ ହେବୁକର ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳ ରୁମ୍ଭେ ଗୋପକୁଳେ ସାର ॥
 ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କୃଷ୍ଣସୁଖେଷ୍ଠେ ଏକାକ୍ଷର
 ମଘମୂର୍ତ୍ତିକଥନେ ନାମ ଷଟ୍ଠିଂଶ ପଟଳ ।

ସପ୍ତଶଂକା ପଟଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସର ମନ ସଂଶୟ ଫେଡ଼ିବା ।
 ଶ୍ରୀରାମ ମୂରତି ରୂପ ଭବରେ ବନ୍ଧିବା । ୧ ।
 ଭଲ ସନ୍ଧି ପରୁର ହେ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ।
 ନୋହୁଲେ କି ଗୋପସୁରେ ରୁଷ୍ଟେ ରାଗ୍ୟବନ୍ତ ॥
 କହୁବା ସନ୍ତର ମୁଣ୍ଡି ଏକ ମନେ ଘେନ ।
 ରୁଷ୍ଟେ ବାରଜଣ ଅଟ ରାହାସେ ପ୍ରଧାନ ॥
 ଆନବେଳେ ଏ କଥା କି ପରୁର ହୁଅଇ ।
 ଆନକୁ ରାହାସ ଲାଲା ମିଳିବ ବା କାହିଁ ॥
 ହରି ଶୁଣି ତଳରେ ଏ ଅର୍ଦ୍ଧମାତ୍ରା ବସେ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧମାତ୍ରା ମଧ୍ୟେ ଏକ ଗାର ପରକାଶେ ॥
 ଅର୍ଦ୍ଧେ ଅର୍ଦ୍ଧେ ବେନୁଗଣ ଅର୍ଦ୍ଧମାତ୍ରା କହୁ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧେ ରାମ ମୁଣ୍ଡି ଯେ ଅର୍ଦ୍ଧେ ସୀତା ହୋଇ ॥
 ନ ର ଯେ ଆଦ୍ୟ କଳା ବାମରେ ବସିବ ।
 ଗାରଠାରୁ କେତେ ଯର ଛାଡ଼ିକରି ଦେବ ॥
 ପ ଅର ଯେ ଆଦ୍ୟ କଳା ବାମରେ ବସିବ ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ରେଣ ଶବ୍ଦେ ରୁର ଅସର ହୋଇବ ॥
 ଭାରକ ମନ୍ତ୍ର ଏ ଏଥୁ ବିଚିତ୍ତେ ପାଇ ।
 ସଦଗୁରୁ ଯେବେଲେ ଯେ ସୁଶିଷ୍ୟ ଜାଣେ ॥
 କୁରୁଚି ସେବକମାନେ ନ ପୁଞ୍ଜନ୍ତି ଏହା ।
 ଗୁରୁକୁ ନ ପୁଞ୍ଜି ହୋନ୍ତି କୁଟୁମ୍ବେ ସ୍ମରୁହା । ୧୦ ।
 କୁଟୁମ୍ବ ମେଲେହେଁ ଶିଷ୍ୟ ଏ ଭେଦ ନ ପାଏ ।
 ଗୁରୁ ସେବା କଲ ଶିଷ୍ୟ ଏହି ମନ୍ତ୍ର ଯାସେ ॥

ଆଦର କଥାଏ ଶୁଣ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ
 ସବୁ ଗୁରୁ କହୁ ନ ପାରନ୍ତି ଏହି ଚକ୍ଷୁ ॥
 ଜାତିସ୍ଥର ଗୁରୁମାନେ ଏ ଭେଦ ଜାଣନ୍ତି ।
 ମାନବ ଜନମ ଗୁରୁ ଏ ଭେଦ ନ ପାନ୍ତି ।
 ଏ ଯେ ଯନ୍ତ୍ର ମୁଁ ଶୁଣ ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ମୁଁ ଶୁଣି କହୁବି ହେ ମନେ ଘେନ ବିଷ୍ଣୁ ॥
 ନଅ କଳା ଅଟଇ ଯେ ବେନି ସେ ଚରଣ ।
 ଚତୁର୍ଥରେ ହୃଦ ଶିର ମୁଖ ଭୁଲ ପୁଣ ॥
 ପ ଆଦ୍ୟ କଳା ଅଟେ ହୃଦୟଟି ଜାଣ ।
 ପ ତଳେ ବସବଟି ଏ ବେନି ଚରଣ ॥
 ଚତୁର୍ଥରେ ହୃଦ ଶିର ନୟନ ନାସିକା ।
 ଏଣୁକରି ପ କଳା ସୀତାଦାର ପକା ॥
 ନଅ କଳା ରାମ ମୁଁ ଶୁଣି ନାରାୟଣ କହ ।
 କେ ପୁଣ ତାହାକୁ ନରହରି ଯେ ବୋଲଇ ॥
 ଅମନ୍ତ ମୁରଦ ରୂପ ଧରିଣ ପ୍ରକାଶ ।
 ଥାନେ ଥାନେ ଲଳା ତାଙ୍କ ଅଟେ ପ୍ରେମରୂପ ॥
 ନଅକଳା ଅଟଇ ସେ ଆ ଯେ ଅକ୍ଷର ।
 ଆତ୍ମା ବୋଲି ଅକ୍ଷର ଯେ ନଅରୁ ସଂସାର । ୨୦ ।
 ରା ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ପରୁ ଶରଇ ।
 ମ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ନଅ କଳା ହୋଇ ॥

୨୦-ଶ୍ରୀ

ମୁକୁନ୍ଦ ଧରମୁ ପୁଣ ପରୁରୁ କଥାଏ ।
 ଏ ରୂପର ମନ୍ତ୍ର ପୁଣ କେମନ୍ତେଣ ହୋଏ ॥
 ମନ୍ତ୍ର ଭେଦ ଶୁଣ ତୁମ୍ଭେ ହେବୁ କରି ମନ ।
 ଅନନ୍ତ ଦାସ ହେ ଶୁଣ ମୁକୁନ୍ଦ ସୁଜନ ॥

ଏଶୁକର ପରମ ଆତ୍ମା ସେ ତାକୁ କହ ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ନିରଞ୍ଜନ ବୋଲି କେ ପୁଣି ଗୁଣଇ ॥
 କେ ବୋଲଇ ଜ୍ୟୋତି ରାମ ଅଟନ୍ତି ଏ ପୁଣି ।
 କେ ବୋଲି ଅଜ୍ୟୋତି ରୂପ ଅଟନ୍ତି ଏ ଜାଣି ॥
 କେ ବୋଲନ୍ତି ଗତି ରାମ ଗୁଣିଲେ ମୁକତି ।
 କେ ବୋଲଇ କାଶୀ କ୍ଷେତ୍ର ବାରାଣସୀ ସ୍ଥିତି ॥
 ଏମନ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତି ରୂପ ହୃଦେ ସୁମରବ ।
 ସୁସେବକମାନଙ୍କୁ ସେ ଏ ଭେଦ କହୁବ ॥
 ଅପଣ୍ୟ ଶିଷ୍ୟ ଏ ଭେଦ ନ ପରାରେ ପୁଣି ।
 କୁଟୁମ୍ବ ଧନ ପଣରେ ଭ୍ରମଇ ନ ଜାଣି ॥
 ଧନ ପ୍ରାଣ କୁଟୁମ୍ବ ଛାଡ଼ିଲି ତୁମ୍ଭେ ବାର ।
 ସବୁ ଧନ ପଣ କଲ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପୟର ॥
 ଏଶୁକର ମନ୍ତ୍ରମୁଖି ପାଇଲି ଦର୍ଶନ ।
 ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ଉକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଚକ୍ଷୁ ଦାନ ॥
 ଦାନ ଅଭ୍ୟାସ କଥା ମନେ ଘେନିଥିବ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ତୁମ୍ଭେ ନିରତେ ପଢ଼ିବ ॥
 ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କୃଷ୍ଣସ୍ଵରୂପେ ତାରକ-
 ମନ୍ତ୍ର-ମୁଖି ଦର୍ଶନେ ନାମ ସପ୍ତତ୍ରିଂଶ ପଟଳ ॥

ଅଷ୍ଟତ୍ରିଂଶ ପଟଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବସୁ ସୁଦାମ ଗୋବିନ୍ଦ ।
 ପବନ ଉତ୍ତାନ ବୃନ୍ଦାବନ ସେ ଆନନ୍ଦ ॥
 ବାଳକ ମଥୁରା ସାହା ଅଛୁ ସେ ପରାରି ।
 କହୁବା ଏଥିର କଥା ପାର ହେବେ ଧରି ॥

ହରିଁ ଶରୀ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଗାର ଅଛଇ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧମାତ୍ରା ମଧ୍ୟେ ରହେ ଓଁକାର ଯେ ତହିଁ ॥
 ଗାର ପାଶେ ହୁ ଶର ବସାଇବ ପୁଣ ।
 ଦ ଯେ ବସିଲେ ହେବ କଳାରଟି ଲାଶ ॥
 ଗାର ଏକପାଦ ହୁଏ ବିକ୍ଷଣ ପାଶିଲେ ।
 ଦ ଗାର ଆର ପାଦ ଚରଣ ବିକ୍ଷଲେ ॥
 ଆବର ଯେ ଇକାର ଦୃଢ଼ୟୁ ପୁଣ ହୋଇ ।
 ନାଦବନ୍ଧୁ ଶିର ବୋଲି ଗୁରୁ ଦୀନ୍ତି କହୁ ॥
 ଧ ଇକାର ଅଟଇ ଭୁଜ ଲକାରଟି କାଟି ।
 ଏ ରୂପକୁ ରସିକ ଭରତ ଥାନ୍ତି ଖଟି ॥
 ଏଣୁସେ କ୍ଳୀଁ ଅକ୍ଷର କାମ ବାଜ କହୁ ।
 ଗାରରୁ ସଞ୍ଚରେ ପୁଣି ଏତେ କଳା ତହିଁ ॥
 ଶ୍ରୁତି ରାଧା ଶ୍ରୁତି କୃଷ୍ଣ ଅଟନ୍ତି ଏ ପୁଣ ।
 ଶୋଳ ସପ୍ତ ଗୋପୀ ଏହି ଅଙ୍ଗୁଳାତ ଲାଶ ॥
 ଆବର ଶୋଳ ସହସ୍ର ଗୋପାଳ ଲନମ ।
 ଶୋହଳ ସପ୍ତ ଅନନ୍ତ ଗୋପଗୋପୀ ଲାଶ । ୧୦ ।
 କଳରୀଁ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ଏମନ୍ତ ସେ ଧର ।
 ଲକାର ଯେ ରାଧା ବୋଲି ସୁମରଣା କର ॥
 ଇକାର ନାମ ଧରିଲେ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ହୁଏ ।
 ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ସଦଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ କହେ ॥
 ଏହି ରୂପ ଧ୍ୟାନ କରି ରାହାସେ ମିଶିବ ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ପାଦପଦ୍ମେ ସେବା କରିଥୁବ ॥
 ଯୁଗ ଶେଷେ ପ୍ରଳେ ହେଲେ ପାଦେ ନମସ୍କୃତ ।
 ଅବତାର ରୂପ ଘେନି ଲୀଳା କରୁଥୁବ ॥
 ସତ୍ୟ ଯୁଗେ ରାଷି ସଙ୍ଗେ ପୁରାଣ ପଠନ ।
 ସେତୟା ଯୁଗରେ କଳ ଯଜ୍ଞ ବିଧିମାନ ॥

ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ କଲ ରାହାସ ବନ୍ଦନ ।
 କଳିଯୁଗେ ସଂକୀର୍ତ୍ତନେ ରାହାସ କୀର୍ତ୍ତନ ॥
 ପୁଣ ସେ ସତ୍ୟ ଲଳିତେ ରାଗ ବନ୍ଧଗୀତ ।
 ବିବିଧ ଯନ୍ତ୍ର ମିଶିଣ ରାଜବିଧି ମତ ॥
 ଅବତାର ମୂର୍ତ୍ତି ସଙ୍ଗେ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଖେଳା ।
 ଏଣୁକରି ରାହାସ ଲୀଳାକୁ କର ଭେଳା ॥
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଭଗବାନ ଶେଷାୟୁଗେ ରାମ ।
 ଦ୍ଵାପରେ ଜନମ ହେଲେ କୃଷ୍ଣ ବଳରାମ ॥
 ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ କଳିଯୁଗେ ସାର ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ରୂପ ଧାଲ ରାସଲୀଳା କର । ୧୦
 ପୁଣ ସେ କଳଙ୍କି ସଙ୍ଗେ କଟାକ ଗାୟନ ।
 ଛନ୍ଦଣ ରାଗେଣ ଛଅ ରାଗ ଗୀତମାନ ॥
 ଖୋଲ କରତାଳ ଗାଣା ସାରଙ୍ଗ ଅମୃତ ।
 ତାଳ ସେ ମୃଦଙ୍ଗ ତମ୍ବୁର ସଞ୍ଚର ସଙ୍ଗତ ॥
 ସଂଶୟ ରହୁଲ ଗୁରୁ ରାଧାରୂପେ ପୁଣ ।
 ଲକାର କେମନ୍ତେ ବସେ କ୍ଳୀଠାରେ ପୁଣ ॥
 ଅଶ୍ରୁ ତଳତଳ ହୋଇ କୋଳାଗ୍ରତ କରି ।
 ବିଷମସନ୍ନି ପରୁର ମୁକୁନ୍ଦ ମୁରାରି ॥
 କହୁବା ଅନନ୍ତ ଶୁଣ ଲକାର ବିରୁର ।
 କରପ୍ରାନ୍ତେ ବସିବ ଲକାର ମଧ୍ୟର । ୧୧
 ଲକାର ଆଦ୍ୟ କଳା ସେ କଥପ୍ରାନ୍ତେ ବସେ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ପ୍ରେମଲୀଳା ଏହୁରୂପେ ମିଶେ । ୧୨

୧୨-ଶ - ଗୁହ୍ୟେ ଚତୁର୍ଥ । ରୂପଗୋଚି ଶୋଭା ଦିଶେ ।

ଲକାର ପ୍ରାନ୍ତର କଳା ଗାର ଆର ପାଶେ ॥

ଲକାର ତଳକୁ ପୁଣ ପାଦ ବେଳ ହୋଏ ।

ଲକାର ଉପରେ ପୁଣ ନିରଦ୍ଭୁଦେ ଶୋଭେ ॥

ଅତ୍ୟୁତ ବଚନ ଏ ଯେ ଅଟେ ନିରାଧାର ।
ବିଚ୍ଛିନ୍ନେ ଏ ଭବାଣ୍ଡିକ ଯେହୁ ହେବ ପାର ॥

ଜନ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଶୀତା ଭୃଗୁସ୍ତ୍ରୀ
ରାଧାରୂପ ବର୍ଣ୍ଣନ ମନ୍ଦନୋଦକଧନେ
ନାମ ଅଷ୍ଟାଂଶ ପଟଳ ।

ଭନଚତୁର୍ଥାଂଶ ପଟଳ

ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପରମ ଯେ ଗୁରୁ । କରୁଣା କର ମହାମେରୁ ॥
କେଉଁ ଗୋପାଳ କେଉଁ ନାମ । ଭଜନ୍ତୁ ମନରେ ଭକ୍ତମ ॥
ଚକିଣ ଗୋପାଳ ହେ ଶୁଣ । ରାମ ମୁକୁନ୍ଦ ହୃଦେ ଗୁଣ ॥
ଭରତ ଅନନ୍ତ ହେ ବନ୍ଧୁ । ବିଷ୍ଣୁ ଧରମୁ ହେ ବିବେକ ॥
ଅଠର ଅକ୍ଷର ଯେ ନାମ । ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ଏ ଭକ୍ତମ ॥

ଏମନ୍ତେଣ ଦୁର୍ଗାୟ ନାମ କରୁଥିବ ।
ଭକ୍ତମ ଶିଷ୍ୟକୁ ଏହା ଗୁପ୍ତେ କହିବ ॥
ଲକାର ପ୍ରାନ୍ତ କଳାରେ ରାଧା ବେନିକର ।
ଏହି ମନ୍ତ୍ର ମୁଖି ଧର ବାର ହେ ଗୋପାଳ ॥
ଅତ୍ୟୁତ ବଚନ ଧର ବାର ପାଞ୍ଚଦାସ ।
ଚକିଣ ଗୋପାଳ ଘୋଷ ଗୁରୁଭକ୍ତ ରସ ॥
୨୭-ଶ—ନିର୍ଗୁଣ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ବାରୁ ନ କହିବ ଆନେ ।
କହିଲେ ଶାପ ପାଇବ ଅନ୍ଧବସ୍ତ୍ର ହାନେ ॥
ଅତ୍ୟୁତ ବଚନ ବାର ଜଣ ପାଳିଥିବ ।
ଅମାନନା କଲେ ପ୍ରସ୍ତ ନଷ୍ଟେ ନାଶିଯିବ ॥

ଏକ ଅକ୍ଷରେ ଏକରୂପ । ମନ୍ଦିରେ ହୋଇଅଛି ଗୋପୀ ॥
 ଓଁ କାର ଅକ୍ଷର ସେ ମୂଳ । ରାଧା କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚହଁ ଅଳ ॥
 ଓଁ କାର କୃଷ୍ଣରୂପ ହୋଇ । ଅର୍ଚ୍ଚମାତ୍ରା ସେ ରାଧା ଦେହ ॥
 ଓଁମନ୍ତ ଆଦି ବଳଦେବ । ରେବତୀ ଚହଁ ଅର୍ଚ୍ଚ ହେବ ॥
 ଏମନ୍ତେ ରୁଚିରୂପ ଜାଣ । ଚହଁ ଜନମ ଗୋପଗଣ ॥
 କିଁ ଅକ୍ଷର କୃଷ୍ଣ କହ । ଶୁଭ ସେ ସୁଦାମ ଅଟଇ ॥
 ସୁ ଅକ୍ଷର ଦାମ ଜାଣ । ଗୋ ସେ ଦାମ ଶୀଖା ପୁଣ ॥
 ବି କାର ଶ୍ରୀବତ୍ସଟି କହ । ଦାଆଁ ସାହୁକ ପୁଣ ହୋଇ ॥
 ସୁ ଅକ୍ଷର ବୋଲି ଜାଣ । ଗୋ ଉଦବ ସେ ପ୍ରମାଣ ॥
 ପୀ କାର ବିଦୁର ଟି କହ । ଜ ସେ ସଂଜୟ ଅଟଇ ॥
 ନଅ ସାଦବ ବୋଲି ଜାଣ । ବି ବସୁନ୍ଦର ବୋଲିଣ ॥
 ଲି କୁ ବୃନ୍ଦନନ କହ । କୃଷ୍ଣର ବାର ଶାଖା ଏହୁ ॥
 ବଳଭଦ୍ର ସେ ଗୁରୁକ୍ଷର । ସୁବଳ ଭା ସେ ଅକ୍ଷର ॥
 ସୁରଥ ସୁ ଅକ୍ଷର ହୋଇ । ନ ନାମ ଲୋକପାଳ ବହୁ ॥
 ମ ସେ ଧର୍ମାନନ୍ଦ ପୁଣ । ରାମ ଶାଖା ଏ ଗୁଣଜଣ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଅଟେ ଶୋଳଜଣ । ଗୋପାଳ ଅକ୍ଷର ପ୍ରମାଣ ॥
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ମିଶି ଅଠର । ଏ ଶାଖା-ଗଣ ଚବିଶର ॥
 ଏକ ଶାଖାକେ ଶୋଳ ସହ । ଘୁଅ ମିଳିଣ ହୋଇ ମିଶ୍ର ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଚବିଶ ଗୋପଜନ । ଏହୁ ମନ୍ଦକୁ ଜର ଧାନ ॥
 ସୁ କୁ ମୁକୁନ୍ଦ ହେ ଧର । ଗୋ କୁ ଅନନ୍ତ ସୁମର ॥
 ବି କି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଧର । ଦା କୁ ଭରଥ ସୁମର ॥
 ସୁ କୁ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ମନ । ଧରମ ଗୋ ଅକ୍ଷରେ ଧାନ ॥
 ପୀ କାର ବିଷ୍ଣୁ ହେଉ ଜର । ଜ କୁ ଦକ୍ଷିଣ ସୁମର ॥
 ନ କୁ ମଥୁରା ହେ ଧର । ଜ କୁ ପବନ ସୁମର ॥
 ଜ କୁ ଉଦ୍ଧାନ ଗୁଣିବ । ଗୋପାଳ ମନ୍ଦ ସୁମରବ ॥
 ଭା ସେ ଅନନ୍ଦ ଭଜନ । ସୁ ଗୋବିନ୍ଦ କରେ ଧାନ ॥

ନ କୁ ବସ୍ତୁ ସୁମରବ । ମ କୁ ବାଳକ ଧରବ ॥
 ସ୍ବେମନ୍ତେ ଶୋଳ ଯେ ଅନ୍ତର । ପଞ୍ଚ ଶାଖା ଯେ ମନେ ଧର ॥
 ବାରଟିଆ ଯେ ଦାସମାନେ । ଏ ରସ ଧର ଗୁଣ ମନେ ॥
 ମନ୍ଦକୁ ରସ ଗୁଣ କହ । ରସକୁ ପ୍ରାଣୀ ରସି ରହୁ ॥
 ସଗୁଣେ ସବ ମନ ପଶେ । ନିର୍ଗୁଣେ ଏକ ଏକ ରସେ ॥
 ସହସ୍ର ଜଣେ ଏକ ଜଣ । ନିର୍ଗୁଣେ ପଶିପାରେ ପୁଣ ॥
 ସଗୁଣ ନିର୍ଗୁଣ ଏ ଦେହ । ଯେ ସାଧୁପାରେ ମନ ଦେଇ ॥
 ସଗୁଣ ନିର୍ଗୁଣ ନ ଜାଣେ । ଭ୍ରମନ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରର ଶ୍ରବଣେ ॥
 ଏ ରସ ଗୁଣକୁ ତୁ ଶିଖ । ସ୍ବାହାସ ଗୁଣିବା ଗତିକ ॥
 ସଗୁଣ ସଂସାରେ କହୁବ । ନିର୍ଗୁଣ ଗୁପ୍ତେ ଭଜିବ ॥
 କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ ଶିଷ୍ୟରେ । କହୁବ ମନ ସେବାଦ୍ବାରରେ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ମଧୁର । ଅରୁଣ ଅଜ୍ଞା ଥିବ ଧର ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ତୃତୀୟାଃଶ୍ବେ,

ଗୋପାଳ ମନ୍ଦ ଶାଖାକଣ ଧ୍ୟାନ ସ୍ମରଣେ

ନାମ ଉନବିଂଶତି ପଠନ ।

ଚତୁର୍ଥାଂଶ ପଠନ

ଅଜ୍ଞା ଯେ ଦେବ ଗୁରୁଦେବ । ସଖୀ ଜନମ କେଉଁ ଭାବ ॥
 ଶୁଣ ଅନନ୍ତ ହେ ମୁକୁନ୍ଦ । କହୁବା ଗୋପୀଙ୍କ ବିନୋଦ ॥
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ରାଧା ଭାବ । ବିନୋଦ ଲୀଳା ପୁଣ ଭୋଗ ॥
 ଦାମ ଶ୍ରୀମତୀ ସଙ୍ଗେ ଲୀଳା । ଗୋପ ନଗରେ କରେ ଖେଳା ॥
 ସୁଦାମ ସଖା ସଙ୍ଗେ ପୁଣ । ସୁରେଖା ସାଙ୍ଗରେ ମିଳଣ ॥
 ଦାମ ସଖାର ଶୁଣ ରସ । ହରି-ପ୍ରିୟାର ଖେଳ ରସ ॥
 ସୁଗନ୍ଧା ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ମିଳ । ଶ୍ରୀବତ୍ସ କରେ ରସ କେଳି ॥
 ବନ ଯେ ତରଙ୍ଗିଣୀ ମଙ୍ଗ । ସାଦ୍ବିଳା କରେ ଖେଳ ରଙ୍ଗ ॥
 ମଧୁବତୀ ସଙ୍ଗେ ମିଳ । ଅହର କରେ ରସ କେଳି ॥

ପ୍ରିୟା ସଙ୍ଗରେ ରସ ଶ୍ରବ । ସେ ସଙ୍ଗେ ଖେଳଇ ଉଦ୍ଧବ ॥
 ସୁପ୍ତିୟା ସଙ୍ଗେ ରସମାନ । ତା ସଙ୍ଗେ ବିଧୁର ମିଳନ ॥
 ସୁରେଶା ସଙ୍ଗେଶ ସଞ୍ଜସ୍ୱେ । ବିନୋଦ ରସ ଲୀଳା ହୁଏ ॥
 ଶଶୀରେଶା ସଙ୍ଗତେ ପୁଣି । ଯାଦବ କରେ ଲୀଳା ଜାଣ ॥
 ସୁନନ୍ଦ ଲୀଳାବତୀ ସଙ୍ଗେ । ଲୀଳା କରନ୍ତି ନାନାରଙ୍ଗେ ॥
 ମାଳବୀ ସଙ୍ଗୀ ସଙ୍ଗେ ଶ୍ରବ । ଶ୍ରବ କରଇ ବୃନ୍ଦ ନନ୍ଦ ॥
 ସୁବଳ ମାଳତୀ ସଙ୍ଗେଶ । ଲୀଳା କରନ୍ତି ସେ ମିଳଣ ॥
 ସେବତୀ ସଙ୍ଗୀ ସଙ୍ଗେ ରସ । ସୁରଥ ମିଳଣ ହରଷ ॥
 ମରୁଆ ସଙ୍ଗୀ ସଙ୍ଗେ ମିଳି । ଲେକପାଳ ସେ କରେ କେଳି ॥
 ଦଅଣ ସଙ୍ଗୀ ସଙ୍ଗେ ରହୁ । ଧରମାନନ୍ଦ ସେ ଖେଳଇ ॥
 ରେବତୀ ସଙ୍ଗେ ବଳଦେବ । ଲୀଳା ସେ ଯୁଗଳରେ ଶ୍ରବ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଗୋପୀ । ବୃନ୍ଦାବନରେ ଲୀଳା ସ୍ଥାପି ॥
 ରାଧା ଅଙ୍ଗରୁ ଗୋପୀଗଣ । ରେବତୀ ଜନମ ସେ ପୁଣି ॥
 ରେବତୀଠାରୁ ଶୋଳ ଗୋପୀ । ଶୋଳ ସହସ୍ର ଗୋପୀ ବ୍ୟାପୀ ॥
 ଗୋପୀ ଗୋଟିକେ ଶୋଳ ସପ୍ତ । ଗୋପାଳ କରନ୍ତି ରହାସ ॥
 ସହସ୍ର ସହସ୍ର ହୋଇଲେ । ଗୋପୀ ଗୋପାଳ ଲୀଳା କଲେ ॥
 ବଳଦେବ ଅଙ୍ଗରୁ ଜାତ । ଗୋପାଳ ହୋଇଲେ ସମୁତ୍ତ ॥
 ଏଣୁ ଅନନ୍ତ ଅଙ୍ଗ ସାର । ଅନନ୍ତ ଗୋପାଳ ସୁମର ॥
 ଅନନ୍ତ ମୂଳେ ଗୋପ ପୋଏ । ରେବତୀ ମୂଳେ ଗୋପୀ ଥାଏ ॥
 ଏଣୁଟି ମନ୍ତ୍ର ହରେ ଅଙ୍ଗ । ଭଜନ କରନ୍ତି ବୈରାଗ୍ୟ ॥
 ପଛେଶ କୃଷ୍ଣ ନାମ ଧରି । କୃଷ୍ଣାୟେ ରାମ ସେ ସୁମର ॥
 ଚତୁର୍ଥେ ପୁଣି ହରେ ଜପ । ଲେଉଟି ପାଲଟି ରେ ବାପ ॥
 ହରେ ରାମରେ ବଳଦେବ । ରେବତୀ ହରି ନାମେ ଠାବ ॥
 କୃଷ୍ଣର ନାମେ ରାଧା ରହେ । ରାମ ନାମରେ ରାଧା ଥାଏ ॥
 ରାମ ନାମରେ ସେ ରେବତୀ । ରାମ ନାମରେ ରାଧା ଛନ୍ତି ॥
 ହରେ କୃଷ୍ଣ ସେ ରାମ ଭଜି । ଭଜନ୍ତି ସାଧୁ ସହ ମୁନି ॥
 ହରେ ରାମ କୃଷ୍ଣ ସେ ସାର । କଳରେ ଚୈତନ୍ୟ ଠାକୁର ॥

ଚିନ୍ତା ନାମକୁ ସାର କଲେ । ତେର ନାମକୁ ଲୁଚାଇଲେ ॥
 ହରେ ରାମରୁ ହରେ କୃଷ୍ଣ । ମନ୍ତ୍ରକୁ କଲେନ ଯତନ ॥
 ରସ ଗୁଣକୁ ବୁଝାଇଲେ । ନିର୍ଗୁଣ ରସ ଲୁଚାଇଲେ ॥
 ଜାଳାତଳରେ ନିଶ୍ଚରୁଣ । କହିଲେ ସ୍ବରୂପ ଭେଟଣ ॥
 କହିଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ । ଗୁପ୍ତରେ ନିର୍ଗୁଣ ପ୍ରକାଶ ॥
 ଭଗବାନ ସେ ଦାସ କହ । ଯଶୋବନକୁ କୃପା ବହୁ ॥
 ଶିଶୁ ଦାସକୁ ସେ କହିଲେ । ଅରୁଣ ମତେ ବୁଝାଇଲେ ॥
 ଭକ୍ତର୍ଥ ଦାସକୁ କହିଲେ । ବଳରାମ ଦାସ ଜାଣିଲେ ॥
 ଏତେ ଭକ୍ତକୁ ଗୁପ୍ତରେ । କହିଲେ ଚୈତନ୍ୟ ଏକାନ୍ତେ ॥
 ଚକ୍ରଣ ଗୋପ ପୋଏ ଶୁଣ । ଅରୁଣ ରସ ଏ ପ୍ରମାଣ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କୃତାୟତ୍ତଃ
 ସଖୀ ସଖାମାନଙ୍କ ଲୀଳାକଥନେ
 ନାମ ଚତୁର୍ଥାଂଶ ପଟଳ ।

ଏକଚତୁର୍ଥାଂଶ ପଟଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦ । ପବନ ବସ୍ତ୍ର ସେ ଗୋବିନ୍ଦ ॥
 ବାଳକ ଦାସ ସେ ପୁଞ୍ଜି । ମଣୋହ କେଉଁ ମନ୍ତ୍ରେ ହୋଇ ॥
 ଶୁଣ ହେ ଅମଣିଆ ଦାସ । କହୁବା ମନ୍ତ୍ର ଉପଦେଶ ॥
 କ୍ଳୀଞ୍ଜିତ ସେ ଯାହା କହ । ସେ ପୁଣି କୃଷ୍ଣ ସେ ଅଟଇ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦାୟ ସେ ମୁଖ ଜାଣ । ଗୋପୀଜନ ସେ ଶିର ପୁଣ ॥
 ବନ୍ଧୁରାୟ ସେ କଟି ହୋଇ । ନମଃ ସେ ଅଟେ ପାଦ ଦୁଇ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦାୟ ନୟନ ଦୁଇ । ଗୋପୀଜନ ନାସିକା କହ ॥
 ବ ସେ ହୃଦ ବୋଲି ଜାଣ । ଲ ସେ ନାଭି ପରମାଣ ॥
 ଉଆ ସେ କଟି ବୋଲି କହ । ସ୍ବ ସେ ଲଙ୍ଗଟି ଅଟଇ ॥
 କିଳଂ କପୋଳ ସେ ଅଟଇ । ଏମନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ରୂପ ହୋଇ ॥

ଓଁ କାର ଶିର ବୋଲି ଜାଣ । ଏ ରୂପେ ମନ୍ତ୍ର ମୁଁ ଶିଁ ପୁଣି ॥
 ଏ ରୂପେ ମନ୍ତ୍ର ମୁଁ ଶିଁ କରି । ମଣୋହୁ ଆସି ଧ୍ୟାନ ଧରି ॥
 ନମ ଦୁଇ ଯେ ପୃଥ୍ବୀ ହୋଇ । ବସୁଭୟ ଅସନ ଲୁହ ॥
 ନମ ଯେ ପାଦ ବୋଲି ଜାଣ । ଗୋପୀନନ ଚନ୍ଦ୍ରପେଶ ॥
 ଅମଣିଆ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦାୟ । ମଣୋହୁ ଗୋପୀନନ ଦ୍ରବ୍ୟ ॥
 ସ୍ବାହା ଯେ ଅଧର ଅଟଇ । ବସୁଭୟ ଅତମନ ଲୁହ ॥
 ନମ ଯେ ମହାପରପାଦ । ଏମନ୍ତେ ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣ ଭେଦ ॥
 ଶୁଣ ବାଳକ ଗୋପ ଦାସ । ଅମଣିହାର ଗୁଣ ରସ ॥
 ଉଆ ଗୁଣିଲ ନୁଆ ହାଣ୍ଡି । ଲିପିଶ ଦଅ ଭୂମିଶଣ୍ଡି ॥
 ତାଳି ତଣ୍ଡୁଲ ଗୋଧାଇବ । ପରିବା ଯଜନ କରିବ ।
 ଯଜନେ ରନ୍ଧନ କରିଣ । ମଣୋହୁ ଦେବ ଏ ଶ୍ରେଣେଣ ॥
 ଖୋଳ କର୍ତ୍ତାଳ ବଜାଇବ । ଶଙ୍ଖ ଶିଂଘା ଯେ ବଜାଇବ ॥
 ଏ ରୂପେ ଶ୍ରେଣ ଲଗାଇଣ । ଶ୍ରେଜନ କରି ନାରାୟଣ ॥
 ଦାତାକୁ କରି ସୁଜଳାଣ । ଆନନ୍ଦେ ରହୁ ବାରଜଣ ॥
 ଏମନ୍ତ ନ ଜାଣି ଯେ ଖାଇ । ଦାତା ପାତକ ନ ଖଣ୍ଡଇ ॥
 ଆପଣେ ଖାଇ ହୁଏ ନାଣ । ସେ ଦ୍ରବ୍ୟ ହୃଦେ ହୋଇ ବସି ॥
 ମନ୍ତ୍ର ମୂରତି କରି ଖାଇ । ନାମ ଅଗ୍ନିରେ ପୋଡ଼ି ଯାଇ ॥
 ଶତ୍ରୁଜୀ ଜବତ କରେ । ମାତୃକା ଭୁତଶୂନ୍ୟ ଶ୍ରେବ ॥
 ଅଙ୍ଗନାୟ ଯେ କରନାୟ । ଏହା ଜପିଣ ପାପ ନାଶ ॥
 ଧ୍ୟାନ ମୂରତି ଲାୟେ କର । ମାନସିକେ ବା ମନେ ଧର ॥
 ଯେ ଜାଣେ ମନ୍ତ୍ର ମୁଁ ଶିଁ ଭେଦ । ସେ ଅଙ୍ଗେ ପାପ ନ ଲାଗିବ ॥
 ଶୁଣ ହେ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ । କଳରେ ବୈଷ୍ଣବ ବନ୍ଧୁତ ॥
 ପଦେ ଅଧ୍ୟେ ଶିଖିଣ ନରେ । ଗୁରୁ ହୋଇବେ ଘରେ ଘରେ ॥
 ଗୁରୁକୁ ନ ପୁଛୁ ବେ ତତ୍ତ୍ଵ । ଦାମ୍ଭିକ ପଣେ ହୋଇ ମଥ ॥
 ଶାସ୍ତ୍ର ପଥ ଯେ ନ ଗୋଷିବେ । ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ନ ବସିବେ ॥
 ଉତ୍ତମ ଗୁରୁ ନ ଖୋଜିବେ । ନ ଜାଣି କାନ ଫୁଟାଇବେ ॥
 ସଂଶୟେ ଲାଗିଲ ମନର । ବାଳକ ଦାସ ଶମା କର ॥

ଗୁରୁରେ ଉତ୍ତମ ମଧ୍ୟମ । ଏ କଥା ଫେଡ଼ି କହ ମର୍ମ ॥
 ଶୁଣ ହେ ବାଳକ ମୁକୁନ୍ଦ । କହବା ଚହଁର ଯେ ଭେଦ ॥
 ଧ୍ୟାନ ଅଗାଡ଼ି କାହିଁ ସରି । ଭେଣ୍ଟି କଷା ଉତ୍ତମ କରି ॥
 ଭୋଟଳା ଗାର ଦୁଧ ସମ । ପିତଳ କାହିଁ ହେବ ହେମ ॥
 ମୂର୍ଖ ପଣ୍ଡିତ କାହିଁ ସରି । ଏଣୁ ଉତ୍ତମ ଗୁରୁ କରି ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଅଷ୍ଟ କାଳ । ତନ୍ତ୍ର ଭେଦବ ଦେହ ଛଳ ॥
 ଛୁଆ ଅବାଡ଼ି ଜ୍ୟୋତି ଜାଣି । ସମାଧି ସାଧୁଧିବ ପୁଣି ॥
 ଏ ଅଷ୍ଟ ରସ ଯେ ଜାଣିବ । ଏ ଗୁରୁ ଖୋଜି ନାମ ନେବ ॥
 ଏ ଗୁରୁ ପୁଷ୍ପ ଭାଗ୍ୟେ ଥିଲେ । ମିଳଇ ପୁଷ୍ପ ପୁଣ୍ୟ ଫଳେ ॥
 ପୁଷ୍ପର ଶ୍ରବଣ ଥିଲ ଯେଣୁ । ମିଳଇ ଆତ୍ମ ପାଶେ ତେଣୁ ॥
 ରାମ ଭରତ ବାର ସୁତ । ଗୋପାଳ କୁଳର ମହନ୍ତ ॥
 ଖୋଲ କଂସାଳ ରସଳାଳା । ଭୁଲେ ସଂସାରେ କଲ ଭେଳା ॥
 ଗୁରୁ ଅଂଶରେ ପାପ ନାହିଁ । ପୁଣ୍ୟ ଦିନୁ ଦିନ ବଢ଼ଇ ॥
 ଶିଶି ପୀଢ଼ରେ ତେଜ ଥିବ । କିଛି ଛଡ଼ରେ ଭୁଟି ଯିବ ॥
 ଅଷ୍ଟମ ଠାରେ କିଛି ଯିବ । ଦଶମେ ମଳିନ ହୋଇବ ॥
 ଏ କଳିକାଳ ଯେ ଗ୍ରାସିବ । ସକଳ ଧର୍ମ ନାଶି ଯିବ ॥
 ସେରେ ରାଜିଲେ କଲେ ହେବ । ଦୁଃଖରେ ସତ ନ ଗୁଡ଼ିବ ॥
 ଯେ ଅନ୍ନ ଦାନ ନ ଦଅଇ । କଳିରେ ନାଶି ହେବ ସେହି ॥
 ଜ୍ୟୋତି ଚନ୍ଦ୍ରିଲ ନାହିଁ ବଳି । ସେ ନିଷ୍ଠେ ବିରଜାର ପାଳି ॥
 କଳିରେ ଦୟା ନାମ ସାର । ଅରୁଣ କଥା ମନେ ଧରି ॥

କହି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଭୃଗୁସ୍ତ୍ରୀ ଶଣ୍ଢେ
 ରସଗୁଣ କଥନେ ମଣୋହ ଭେଦ ବର୍ଣ୍ଣନେ
 ନାମ ଏକତତ୍ତ୍ବାବଂଶ ପଟଳ ।

ଦ୍ଵିତତ୍ପାରିଂଶ ପଠନ

ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ । ବର୍ଣ୍ଣ ଯାଦବ ଯେ ଅନନ୍ଦ ॥
ମଥୁରା ଉଚ୍ଚାନ୍ତ ପବନ । ବାଳକ ଦାସ ବୃନ୍ଦାବନ ॥
କେଉଁ ମୂରତି ଧ୍ୟାନ କରି । ଜଳି କଳ୍ପିତ ପାପ ହରି ॥
ଶୁଣ ଚବିଶ ଗୋପସୁତ । ରାମ ବନ୍ଦ ଯେ ବିଷ୍ଣୁ ଭ୍ରୂଅ ॥
ଅଷ୍ଟ ଅକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ଭଲ । ମନ୍ତ୍ର ମୂରତି ତ ଶୁଣିଲ ॥
ଯେ ଜପେ ଅଷ୍ଟାଦଶାକ୍ଷର । ମନ୍ତ୍ର ମୂରତି ଲରେ ନର ॥
ଅଷ୍ଟାଦଶ ପୁରାଣ ଫଳ । ଯେ ଭଜେ ହୃଦୟ କମଳ ॥
ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ଧ୍ୟାନ କରି । ଗୋଲେନ ନିତ୍ୟକୁ ସୁମରି ॥
ତାହାକୁ ଗୋପାଳ ଯେ କହୁ । ଗୋଲେନ ଧ୍ୟାନ ଯେ କରଇ ॥
ଗୋଲେନ ନିତ୍ୟର ବରୁର । କହୁବା ସଂଶୟ ଅନ୍ତର ॥
ଶୁଣ ହେ ମୁକୁନ୍ଦ ମଥୁରା । ମନରେ ଧର ହେରୁ କରି ॥
ପୃଥ୍ଵୀ ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ । ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ସେ ଠାବରେ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ଦ୍ଵିଲକ୍ଷର । ତନ୍ତ୍ର ଯେ ଅଛନ୍ତି ସେଠାର ॥
ଦିନ ଲକ୍ଷ ଯେ ଯୋଜନରେ । ତାରାଗଣ ରହୁ ସେଠାରେ ॥
ଚତୁର୍ଲକ୍ଷ ଯୋଜନ ପରେ । ଦେବ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେନ୍ଧୁ ପୁରେ ॥
ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷ ଯୋଜନଠାରେ । ଗୁପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ସେ ପୁରରେ ॥
ଷଷ୍ଠ ଲକ୍ଷ ଯୋଜନ କହୁ । ବ୍ରହ୍ମା ଯେ ସେ ପୁରେ ଅଛଇ ॥
ଶହେ ଯୋଜନ ଦୀର୍ଘ ହୋଇ । ପ୍ରତି ତା ଶହେ ଧୂଶ କହୁ ॥
ଗୋଲେନ ନିତ୍ୟ ଆଛାଦନ । କିଶୋର କିଶୋରୀଙ୍କ ସ୍ଥାନ ॥
ଯୁଗଳ ରୂପକୁ ଧ୍ୟାନ । ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ହେ ଶୁଣ ॥
ଗୋଲେନ ପରେ ନିତ୍ୟ କହୁ । ଅଷ୍ଟରତନ ବେଦୀ ତହିଁ ॥
ଗୁରୁ ଯେ ଗୁରୁ ଲୋଶ କରି । ଏମନ୍ତେ ଅଷ୍ଟଦଶ କରି ॥
ଅଷ୍ଟରତନ ଅଷ୍ଟକୋଶ । ନାଗିଣ ହୋଇଛୁ ନିବାଣ ॥
ପୁରସ୍ତ୍ରୀ ପୁଷ୍ପ ଯେ କୋଶରେ । ଭଗାନ ହାର ନିର୍ମାଣରେ ॥
ମାଣିକ୍ୟ ଉଦ୍ଭବ ଦିଗରେ । ମାରାଗ ବାୟୁବ୍ୟ କୋଣରେ ॥

ମର୍ଦ୍ଦତ ପଶ୍ଚିମରେ ରହୁ । ବୈଦୁର୍ଯ୍ୟ ନୈର୍ଋତରେ ଥୋଇ ॥
 ପ୍ରବାଳ ଦକ୍ଷିଣ କୋଣରେ । ମୁକୁତା ଅଗ୍ନି ଭାଗ କରେ ॥
 ଏ ଅଷ୍ଟ ରତ୍ନବେଦୀ ପରେ । କିଶୋର କିଶୋରୀ ବିହରେ ॥
 କିଶୋର ରୂପ ହୃଦେ ଘୋଷ । ଧ୍ୟାନେଶ ସର୍ବ ପାପ ନାଶ ॥
 ଶିରେ ମୟୂର ପୁଞ୍ଜ ଶୋଭେ । ତାହାଣ ଭାଗେ ଢଳିଥାଏ ॥
 କୁଞ୍ଚିତ କେଶ ଶୋଭାବନ । ବକୁଳ-ମାଳ ଯେ ବେଢ଼ିଣ ॥
 କଦମ୍ବ ଦୟାଶା ପୁଷ୍ପରେ । ବିବିଧ କୁସୁମ ସୁନ୍ଦରେ ॥
 ଗୁଞ୍ଜି ରୁଞ୍ଜି ଯେ ବେଢ଼ି ପାଶ । ଲଲିତେ ଅସ୍ତରତୁ ଦୃଶ୍ୟ ॥
 ତାଳୁରେ ଚୂଳ ଶୋଭାବନ । ରସ ଯୁବତୀ ମନ ଛନ୍ଦ ॥
 ଶିଖଣ୍ଡି ବେଢ଼ ଚୂଳ ଶୋଭା । ରସ ଯୁବତୀ ମନ ଲେଖା ॥
 ଭାଲ ପଟରେ ଗୋରତନା । କଳାକୁ ଗଉର ଶୋଭନା ॥
 କମଳ ଲେତନ ସୁନ୍ଦର । ନୟନେ ଅଞ୍ଜନର ଗାର ॥
 ଧ୍ରୁବର ଅଲେଖ କମାଶ । ନାସାରେ ଶୋଭା ହେମ ପୁଣ ॥
 ସୁରଙ୍ଗ ଅଧର ସୁନ୍ଦର । ସକଳ ରଙ୍ଗ ପରେ ସାର ॥
 ମୋତି ପନ୍ଥକ ଦନ୍ତ ଗଞ୍ଜେ । ହାସେ ଯୁବତୀ ମନ ରଞ୍ଜେ ॥
 କଣ୍ଠେ କୌସ୍ତୁଭ ଶୋଭାବନ । ନିନ୍ଦଇ ବାଳ ଯେ ତପନ ॥
 ରତନ ଜିଣି କଣ୍ଠ ପ୍ରଭା । କୌସ୍ତୁଭମଣି କଣ୍ଠେ ଶୋଭା ॥
 କଙ୍କଣ କଟଟୀ ବାହୁଟି । ଶୋଭୁଛୁ ଭୁଜ ଦୁଇଗୋଟି ॥
 ହୃଦପଦ୍ମରେ ବ୍ୟାଘ୍ର ନଖି । ରୂପ ଦେଖି ନ ଚଳେ ଆଖି ॥
 ପତନା କୁଞ୍ଜ ଯେ କାଞ୍ଚେଣୀ । ଅଶ୍ମାରେ ହେମ ଭିତ୍ତିଆଣି ॥
 ଦଣ୍ଡି ଦାଗୁର ଗୁଞ୍ଜିମାଳ । ଲମ୍ବି ପଡ଼ୁଛୁ ପାଦତଳ ॥
 ପଦ୍ମରେ ରତନ ନୁପୁର । ନଖ ନିନ୍ଦଇ ସୁଧାନର ॥
 ରଙ୍ଗ ଚରଣ ଭକ୍ତ ପାଇ । ବେଢ଼ି କରଣ ଛନ୍ଦି ରହୁ ॥
 ସେ ପାଦ ଭକ୍ତ ଧ୍ୟାନ କରେ । ସକଳ ପାପ ଦୋଷ ହରେ ॥
 ସେ ପାଦେ ଅକ୍ଳିଶ ଅଛଇ । ଅକ୍ଳିଶେ ପାପକୁ ନାଶଇ ॥
 ଧୂଳ ବଳ ଯେ ଚନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର । ଛନ୍ଦ ଅକ୍ଳିଶ ଯବଧାନ ॥
 ଅର୍ଦ୍ଧରେଖା ଯେ ପଦ୍ମ ଶୋଭେ । ଭକତପାଇଁ ନାଶି ବହେ ॥

ଆକାଶ ସ୍ପଟିକ ଗୋଷ୍ଠି । ସେ ରଞ୍ଜିତ ଭୂଷିତ ଆନନ୍ଦ ॥
 ଧନୁ ଯେ ଜମ୍ବୁଫଳ ଶଙ୍ଖ । କଳସ ଗୋଭର ସୁରେଶ ॥
 ଅଠର କୋଟି ପାପ ଶୟେ । ପାଦପଦ୍ମକୁ କର ଲୟେ ॥
 ପ୍ରଭାତୁଁ ସ୍ନାନ କର । ଏ ରୂପ ଧ୍ୟାନେ ସୁମରବ ॥
 ଦୁଇପ୍ରହରେ ମନ୍ତ୍ର ସ୍ନାନ । କରବ ଏ ରୂପେ ଧ୍ୟାନ ॥
 କେମନ୍ତ ସ୍ନାନ କେବା ସ୍ନାନ । କରବ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଧ୍ୟାନ ॥
 ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରହରେ ରାହାସ । ପୁଣି କରଣ ନିଜ ବେଶ ॥
 ମଣୋହ ବ୍ୟସନ ଦେବ । ଧ୍ୟାନ କରଣ ନିତ୍ରା ଯିବ ॥
 ବେନି ଘଡ଼ି ଯେ ରାଧି ଥିବ । ଏ ରୂପ ଧ୍ୟାନେ ସୁମରବ ॥
 ଏମାନେ ସେବା ବଧୁ ଏହି । ଏହାକୁ ରସ ଗୁଣ କହି ॥
 ରସେ ରସିକ ଭକ୍ତ ଜନ । ରସ ମୁରତି କର ଧ୍ୟାନ ॥
 ଅନ୍ନ ଦଅଇ ଯେଉଁ ଦାସ । ସେ ଜନ ପାଏ ଧ୍ୟାନ ରସ ॥
 ଯେ ସତ କହେ ଦାସପଣେ । ପ୍ରାପତ ହୁଅନ୍ତି ସେ ସ୍ଥାନେ ॥
 ଶ୍ରମା କରନ୍ତି ଦୋଷମାନ । ସେ ଦାସ ଲଭେ ସେହି ସ୍ଥାନ ॥
 ଶାନ୍ତି ହୋଇଣ ବୁଲେ ମନ୍ତ୍ର । ଏ ଗୁଣ ଯୁଗେ ଗତି ପାଇ ॥
 ମିଛୁଆ ଛୋଧି ଅଶାନ୍ତି ଯେ । ଲଭି ନ ପାରେ ସେ ସ୍ଥାନ ସେ ॥
 ଅସତ୍ୟ ଅଧର୍ମ ଯେ କରେ । ସେ ସୁଖ ନ ଯାନ୍ତି ସେ ସୁରେ ॥
 ଦୟା ଜଗିଛି ପୁଣ୍ୟଦାନ । ଶାନ୍ତିରହେ ଉଦ୍ଧରଦାନ ॥
 ସତ ପଣ୍ଡିତ ମଦନେ ରହି । ଶ୍ରମା ଦକ୍ଷିଣଦିଗେ ଥାଇ ॥
 ଲୋଭ ପୁଣ୍ୟକୋଣରେ ବସେ । ମୋହ ବାସୁକୀରେ ଯେ ମିଶେ ॥
 କାମ ଯେ ନିଜରୁତ କୋଣେ । ଛୋଧି ଯେ ଅଗ୍ନିକୋଣେ ତ୍ରମେ ॥
 ଏ ଅଷ୍ଟ ପାଶେ ପାତି ରହେ । ଶୁଦ୍ଧ ନ ଦିଅନ୍ତି ସେଠାଏ ॥
 ଏଣୁ ଯେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଶୁଣ । ଅଳପ କରବ ଭକ୍ଷଣ ॥
 ଦେହ ସନ୍ତପ ହୋଇଥିବ । ଜ୍ଞାନ ଭଜନ ଯେ ଲଭିବ ॥
 ଧନ ଜନରେ ମୋହ ନାହିଁ । ସୁଖେ ବୁଲିବ ତୁମ୍ଭେ ମନ୍ତ୍ର ॥
 ବର୍ଷସ୍ତୁ ଦୁନ୍ଦେ ନାହିଁ ଆଶ । ମିଛରେ ପ୍ରୟୋଜନ କଥ ॥
 ଭକ୍ଷା ରସେ ନ ଦେବ ମନ । ବଞ୍ଚିବ ମଧ୍ୟମ ଉଦ୍ଧମ ॥

ମନ ଯେ ଅନ୍ଧ ପ୍ରାଣୀମାନେ । ଧନ ପଣକୁ ଧରି ମନେ ॥
 ଧନକୁ ଚର କରିଥାଇ । ଏ ଉନ୍ନତାଳେ ନାଶ ହାଇ ॥
 ପାଞ୍ଚ ବା ସାତ ଶୟେଠାରେ । ଜନ ମନର ଏ ସଂସାରେ ॥
 ପୀଡ଼ି ବା ଦୁଇ ପୀଡ଼ିଠାରେ । ଧନ ନ ରହଇ ତା ଘରେ ॥
 ପଣହୁଁ ତୁଟଇ ସଂସାରେ । ସୁଖ ବା ଦୁଃଖ ଶ୍ରେଣ କରେ ॥
 ଧନ ପଣ ଯେ ଜନ ମିଛ । ପ୍ରାଣୀକ ନାଶେ ଏ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
 ଧନ ମିଳିଲେ ଦେବ ଅନ୍ଧ । ପଣ ମିଳିଲେ କର ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଜନ ମିଳିଲେ ପୁଣ୍ୟଫଳେ । ସେବକ ସାଧୁ ପାଦତଳେ ॥
 ଭବଣ ଗୋପ ପିତା ଧନ୍ୟ । ଉତ୍ତମ ପୁତ୍ର କଲେ ଜନ୍ମ ॥
 ଧନ ପଣରେ ନାହିଁ ଆଶ । ଯୁଦ୍ଧ ଜନ ତେଜିଲେ ପାଶ ॥
 ହରି ଭଜନ କଲେ ସାର । ଗୁରୁ ସେବାରେ ଭଜପର ॥
 ଏ କଳିଯୁଗେ ଗୋପପୋଏ । ଭ୍ରମରେ ଭଗବେ ଥୋକାଏ ॥
 ତମିର ଶୟେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦଶେ । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟେ ସର୍ବ ଦଶେ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଦ୍ଵିଜଣ । ପରୁଲେ ଯେ ଚୁଡ଼ ଲାନ ॥
 ଏ ବ୍ରହ୍ମ ଗୁପ୍ତେ ରଖିଥିବୁ । ଭକତ ଧନ ଏ ଜାଣିବୁ ॥
 ଯେ ଗୁରୁ ଭକ୍ତି ଗୀତା ଶୁଣେ । ବୁଝିପାରଣ ଯେବା ଗୁଣେ ॥
 ସଖୟ ତାର ମନୁ ଯିବ । ଉତ୍ତମ ଗୁରୁକୁ ପୂଜିବ ॥
 ପଡ଼ିଲେ ବୁଝି ନ ପାରବ । ଗୁରୁ ଦେଖାଇଲେ ବୁଝିବ ॥
 ବିନା ଗୁରୁରେ ଏହି ପାଠ । କାହିଁ ପାଇବ ଏଥୁ ଭେଟ ॥
 ନିର୍ଗୁଣ ସଗୁଣ ଏ ରସ । ଏଥିରେ ପୁଣେ ପୀୟୂଷ ॥
 ସଗୁଣ କଣିବ । ଦିଶିବ । ନିର୍ଗୁଣେ ମନ ନିବେଶିବ ॥
 କଳିରେ ସଗୁଣ ଯେ ଦାସ । ହୋଇବେ ସକଳ ଯେ ଅଂଶ ॥
 ନିର୍ଗୁଣେ ଏକ ଏକ ଥିବେ । ତାହାକୁ କେହି ନ ପୁଞ୍ଜିବେ ॥
 ସେ ନିନାଶିନେ ବୁଝିଥିବେ । ପଙ୍କରେ ବୁଝିର ଯେ ଭାବେ ॥
 କଳିରେ ବଳାସ୍ତବମାନେ । ପଦାନ୍ତ ଦୂରଙ୍ଗେ ଗମନେ ॥
 ଶ୍ଵେତ କମ୍ବଳ ଦମ୍ଭ ଲେଉ । ଏକଇ ଦିନ ଏ ଆରମ୍ଭ ॥
 ପ୍ରତାପ ଠାରୁ ବିରଜାୟେ । ଦମ୍ଭେଣ ବଞ୍ଚିବେ ଥୋକାଏ ॥

ବାର ଠାବରୁ ରାମ ଯାଏଁ । ଦମ୍ଭ ଆରମ୍ଭ ଜନ ରହେ ॥
 ଦାନ ଦାଉ ଯେ ଦେବ ଦାନ । ହରଣ ହେବ ଯେ ଏମାନ ॥
 ଦମ୍ଭ ଆରମ୍ଭ ଦାସମାନେ । ମାତି ଖାଇବେ ଥାନେ ଥାନେ ॥
 ଦମ୍ଭ ଆରମ୍ଭ ତୁମ୍ଭେ ଛୁଡ଼ । ଭିକ୍ଷା ମାଗିବ ବୁଲି ଗୋଡ଼ ॥
 ସଂସାର ତ୍ୟାଗ କରି ଜନେ । ପଶିବେ ଭକତଙ୍କ ଥାନେ ॥
 ଭକତ ପଥ ବୁଝାଇବେ । ଦମ୍ଭ ଆରମ୍ଭେ ମାତି ଥିବେ ॥
 ଦେବ ପୂଜା କରିବେ ଦାସ । ଭକ୍ତିବେ ମାଛ ଯେ ମାଉଁସ ॥
 ପର ରମଣୀକ ହରିବେ । ଆପୁ ଗଞ୍ଜାରେ ମାତୁଥିବେ ॥
 ପାଦାନ୍ତ୍ର ଚୁରଙ୍ଗ ଚଢ଼ିବେ । ମେଲା ମଉସବ ଛୁଡ଼ିବେ ॥
 ଆପଣା କୁଟୁମ୍ବ ପୋଷିବେ । ବାଦ ଛୁଦ୍ରରେ ଦିନ ନେବେ ॥
 ତତ୍ତ୍ଵରେ ଏକ ଏକ ଦାସ । ଧର୍ମ ପାଳି ନ ଥିବେ ଦେଶ ॥
 ସେ ଦାସ ବିହ୍ୱଳ ହୋଇବ । ଅଭୟ କଳଙ୍କି ଦେଖିବ ॥
 ଗୁଣ ଲକ୍ଷ ଯେ ଜାଇ ରହୁ । ଗୁଣ ସହସ୍ର ବରଷଇ ॥
 ସତ୍ୟ କଳରେ କରି ଭୋଗ । କରବେ ରସ କ୍ରୀଡ଼ାରଙ୍ଗ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଚକ୍ରଣ ଥିବ ସଙ୍ଗେ । ଆମ୍ଭର ତୁମ୍ଭ ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗେ ॥
 ଅଭ୍ୟୁତ ଥିବ ଦାସ ପଣେ । ଶୁଣ ଚକ୍ରଣ ଗୋପଗଣେ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଜୁଗାୟଖଣ୍ଡେ

ମାନସୀସେବା ଧ୍ୟାନ ଯୋଗ କଥନେ

ଦ୍ଵିଚତୁର୍ଥାଂଶ ପଠନ ।

—*—

ବିଚତୁର୍ଥାଂଶ ପଠନ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ମଧୁର । ଗୋବିନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ପରୁର ॥
 ସ୍ଵାହାନ କି ରୂପେ ଜନର । କରବୁ କେଉଁ ନଦୀ କୁଳ ॥
 ଶୁଣ ହୋ ଚକ୍ରଣ ମହନ୍ତ । ସଂସାରେ ତିନି ନଦୀ ସତ ॥
 ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ସରସ୍ଵତୀ । ଏଥିରୁ ନଦୀମାନେ ହୋନ୍ତି ॥

ପରାଚୀ ସରସ୍ବତୀ ସେହି । ବୃକ୍ଷା ନଦୀକ ଗଙ୍ଗା ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ଯମୁନା ମହାନଦୀ ହୁଏ । ନିତ୍ୟରେ ତିନି ନଦୀ ବହେ ॥
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଆବୋର । ଗୁପ୍ତରେ ଅଛନ୍ତି ବନ୍ଦର ॥
 ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯାଜପୁରେ । ଅଛନ୍ତି ଏଥର ମଧ୍ୟରେ ॥
 ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନରେ ଯେ ତିନି । ସରସ୍ବତୀ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ॥
 ସେଠାରେ ବ୍ୟାଧୀତ ହୋଇଣ । ଜାଣନ୍ତି ସମସ୍ତ ଯେ ଜନ ॥
 ଏଠାରେ ଗୁପ୍ତ ଯେ ପୁଣି । ଜାଣନ୍ତି ଜାତୀୟର ଗଣ ॥
 ଆବର ଅଟେ ତିନି ନଦି । ସ୍ପର୍ଶଣ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନାହିଁ ॥
 ଇଅଁଲା ପିଅଁଲା ସିଂସୁମା । ଏମନ୍ତେ ତିନି ନଦୀ ସିନା ॥
 ଅକାର ଉକାର ମକାର । ଏମନ୍ତେ ତିନି ନଦୀ ସାର ॥
 ଅକାର ଯମୁନା ଅଟଇ । ମକାର ଗଙ୍ଗା ପୁଣି ହୋଇ ॥
 ଉକାର ସରସ୍ବତୀ ଜାଣ । ଏମନ୍ତେ ତିନି ନଦୀ ପୁଣି ॥
 ଏ ତିନି ନଦୀରେ ପଶିଣ । ଯେ କରେ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ସ୍ତୁତ୍ତାନ ॥
 ଅକାରେ ହରେ ଦୁଇ ବସେ । ମକାରେ ରାମ ପରଜାଣେ ॥
 ଉକାରେ କୃଷ୍ଣ ବେନି ଧର । ଅର୍ଚ୍ଚାଙ୍ଗେ ଶ୍ୟାମ ବସେ ସାର ॥
 ଅର୍ଚ୍ଚାଙ୍ଗ ସମୁଦ୍ର ଅଟଇ । ନଦୀମାନେ ପଶନ୍ତି ତହିଁ ॥
 ଏଣୁଟି ହରେ ରାମ କୃଷ୍ଣ । ଶ୍ୟାମ ମିଶିଣ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ॥
 ତେର ନାମକୁ ନାହିଁ ଭେଟ । ତିନି ଗୁଣିଣ ମନ ମୋଟ ॥
 କେ ବୋଲେ ହରେ କୃଷ୍ଣ ରାମ । କେ ବୋଲେ ହରେ ରାମ କୃଷ୍ଣ ॥
 ତିନି ନାମରେ ଶୋଳ କର । ଶୋଳକୁ ଭେଦଣ ନ ପାରି ॥
 ଶିଷ୍ୟକୁ ବୁଝାଇ କହନ୍ତି । ତେର ନାମକୁ ନ ଶୋଳନ୍ତି ॥
 ଗଙ୍ଗାରେ ଗୁଣ ନାମ ରହେ । ଯମୁନା ଗୁଣ ନାମ ବହେ ॥
 ସରସ୍ବତୀରେ ଗୁଣ ବସେ । ସମୁଦ୍ରେ ଗୁଣ ନାମ ମିଶେ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଶୋଳ ନାମ ଧରି । ମନ୍ତ୍ର ସ୍ତୁତ୍ତାନ ନିତ୍ୟେ କର ॥
 ହରେ ରାମ ଯେ କୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମ । ହୁଁ ଶ୍ରୀ ଯେ ଉତ୍ତମ ॥
 କୁଁ ଦାମ ଯେ ମନେ ଗୁଣ । ନନ୍ଦ କନ୍ଦ ଯେ ସୁମରଣ ॥
 ଗାନ ଧର୍ମ ଯେ କର ଲଭେ । ସାଧୁ ମଧୁ ହୃଦରେ ଧାବେ ॥

କାମ କ୍ରନ୍ତକୁ କରି ଧ୍ୟାନ । ଶୋଳ ନାମରେ ମନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାନ ॥
 ନିତ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ଅଛ ରହୁ । ଏ ଜଳେ ସ୍ଥାନ ଭୁମ୍ଭେ ଦେଖୁ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନକୁ ମାନସରେ । ଧ୍ୟାନ କରିବ ମନ ଦ୍ଵାରେ ॥
 ଘଟ ନଦୀ କି ହେଉ କରି । ନବ ନଦୀକ ମନେ ଧରି ॥
 ଯେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନେ ରହୁଥିବ । ଏହା ଧ୍ୟାନ ଗାଧୋଇବ ॥
 ଅଶୁଚି ନିର୍ମଳ ଯେତେ ଥିବ । ପୁରଣେ ପାପ ଶୟ ଯିବ ॥
 ହରି ନାମରେ ମନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାନ । କୃଷ୍ଣ ରାମ ସୁମରି ମନ ॥
 ମନ୍ତ୍ରକେ ଜଳ ତିନି ବେଳ । ସିଂହର ହୃଦୟ ମଣ୍ଡଳ ॥
 ଅଶୁଚି ପାପ ଯେତେ ଥାଇ । ଅନ୍ଧାରୁ ଛାଡ଼ିବା ପଳାଇ ॥
 ଗାନ ଅଭ୍ୟାସ କଥା ସାର । ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ସୁମର ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ତୃତୀୟ ଖଣ୍ଡେ ମନ୍ତ୍ରସ୍ଥାନ କଥନେ
 ନାମ ଯତିବ୍ରାହ୍ମଣ ପଠନ ।

—*—

ଚତୁର୍ଥଚତ୍ଵାରଂଶ ପଠନ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବାଳକ । କରୁଣା କର ତ ବେଳକ ॥
 ଆବର କେଉଁ ମନ୍ତ୍ର ଶୁଣି । ପ୍ରାଣୀ ପାପରୁ ତରେ ପୁଣି ॥
 ଶୁଣ ହେ ବୀର ବଇଷ୍ଣବ । ବହୁ ପ୍ରକାରେ ମନ୍ତ୍ର ରାବ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚୈତନ୍ୟ ଠାକୁର । ନଦୀଆ ଶାରେ ମନ୍ତ୍ର ସାର ॥
 ଶୋଳ ନାମରୁ ତିନି ନାମ । ମନ୍ତ୍ର ଯେ କଲେକ ଉତ୍ତମ ॥
 ହରେକୃଷ୍ଣ ଯେ ମନ୍ତ୍ର କଲେ । ନଦୀଆ ପୁଅକୁ କହଲେ ॥
 ମନ୍ତ୍ରରାଜରୁ ନାମେ ଆଣି । ଠାକୁରାଣୀଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ଶୁଣି ॥
 ମନ୍ତ୍ରରାଜରୁ ସ୍ଵେଦ ନାମ । କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର କରି ଉତ୍ତମ ॥
 ଗାୟତ୍ରୀ ସାବିତ୍ରୀରୁ ସାର । ବାହୁଣ କଲେ ଯେ ବହାର ॥
 କାମ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର କରି । ନଦୀଆ ପୋଏ ତା ସୁମର ।

ସହସ୍ର ନାମରୁ ବାଛିଣ । କଲେ ଯେ ପଞ୍ଚନାମ ପୁଣି ॥
 ନଦୀଆ ପୋଏ ସୁମରିଲେ । ମୂଳ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଗୋପ୍ୟ କଲେ ॥
 ଶ୍ରୀଗୁରୁପ୍ରମେ ଯେ ରହିଣ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚେତନ୍ୟ ଯେ ଜାଣି ॥
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୋଳ ନାମ ଗୁଣ । ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ କହିଣ ॥
 ଶ୍ୟାମ ଯେ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ପୁଣି । ଯଶୋବନ୍ତକୁ ଯେ କହିଣ ॥
 ତାରକ ବଳରାମ ଦାସେ । କହିଲେ ଯତନେ ହରଷେ ॥
 ଶିଶୁକୁ ଏକାକ୍ଷର କହି । ପାଦୁକା ମନ୍ତ୍ର ଆର ଦେଇ ॥
 ଅଣ ଅକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ରସାର । କହିଲେ ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦର ॥
 ଉଚ୍ଚ ସମାଧି ଶୂନ୍ୟଦାସୀ । ରାଜାକୁ କହିଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷା ॥
 ଶିଶୁ ଅନନ୍ତ ଯଶୋବନ୍ତ । ଅଚ୍ୟୁତ କଥା ମନେ ଚିନ୍ତ ॥
 ହରେ କୃଷ୍ଣ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଧାଉ । ଶିଶୁକୁ କହିବ ବୁଝାଇ ॥
 ହରେ ରାମ କୃଷ୍ଣ ଯେ ଚିନ୍ତ । ଏ ଛଡ଼ ମନ୍ତ୍ର ଧାଉ ଦେଇ ॥
 କ୍ଳୀ କୃଷ୍ଣାୟ ଯେ ନାମ । ଏ କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଉତ୍ତମ ॥
 ଶ୍ରୀ ରାଧିକାୟେ ଯେ ନାମ । ରାଧାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ଏ ଉତ୍ତମ ॥
 ଶ୍ରୀରାଧିକାୟେ ବିଦୁହେ । ପୁଷ୍ପ ବାଣାୟ ଧୀମହେ ॥
 ତନ୍ମେ ରାଧା ପ୍ରଭେଦୟା । କାମ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ସ୍ବାହା ॥
 କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ଗୋବିନ୍ଦେ ରୁଣ । ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଯେ ପଞ୍ଚ ଗୁଣ ॥
 କ୍ଳୀ କୃଷ୍ଣାୟ ଗୋବିନ୍ଦାୟ । ଗୋପୀଜନ ଯେ ବଲ୍ଲଭାୟ ॥
 ନମ ମିଶିଣ ଯେ ଅଠର । ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ରଙ୍କର ସାର ॥
 ରାଧେ ଶ୍ୟାମ ଯେ ରାଧେ ଶ୍ୟାମ । ଶ୍ୟାମ ଶ୍ୟାମ ରାଧେ ଉତ୍ତମ ॥
 ରାଧେ ରାଧେ କୃଷ୍ଣ ରାଧେ ଯେ । କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ରାଧେ ରାଧେ ଯେ ॥
 ଯୁଗଳ ମନ୍ତ୍ର ସୁମରିଣ । କହିବ ଅବୋଧ ଶିଷ୍ୟେଣ ॥
 ବୋଧ ଶିଷ୍ୟକୁ ଏହା କହି । ଅଣ ଅକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ଦେଇ ॥
 ତାରକ ଦବ ଏକାକ୍ଷର । ଆବର ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ॥
 ଶୋଭଣ ହରି ନାମ ଦେଇ । ଏ ପଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ର ଗୋପ୍ୟ ଥୋଇ ॥
 ସ୍ବେ ପଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରସାର । ରଖିଲେ ସୁଧାଧୁ ହୃଦର ॥
 କୋଟିକେ ଜାଣ ଏକ ସାର । ଅନନ୍ତ ଯୁଗେ ଅକ୍ଷର ॥

ସତ୍ୟ ଯୁଗରେ ଏକାକ୍ଷର । ସବୁଟି ମୂଳ ଅଣକ୍ଷର ॥
 ସେତାରେ ତାରକ ଅଟଇ । ଶ୍ୟାମପଞ୍ଚ ଦ୍ଵାପରେ ହୋଇ ॥
 କଳରେ ହରେ ରାମ ସାର । ଏଥୁ ମନ୍ତ୍ରମାନେ ବାହାର ॥
 ହରେ ରାମରୁ ହରେ କୃଷ୍ଣ । ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ଶ୍ୟାମ ଜନ୍ମ ॥
 ତାରକୁ ଗାୟତ୍ରୀ ବାହାର । ନାରାୟଣ ମନ୍ତ୍ର ଏକାକ୍ଷର ॥
 ସବୁଟି ମୂଳ ଅଣକ୍ଷର । ଏଗୁଣ ମନ୍ତ୍ର ତାଳ ତାର ॥
 ଆବର ମନ୍ତ୍ର ତାଳ ଶାଖା । ତୌରଣୀ ମନ୍ତ୍ର ଆର ଲେଖା ॥
 ଅକାରେ ଅଣକ୍ଷର ପାଞ୍ଚ । ଦକାରେ ଏକାକ୍ଷର ସଞ୍ଚ ॥
 ଆକାରେ ତାରକ ବସଇ । କଳାରେ ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚ ରହୁ ॥
 ହକାରେ ହରେ ରାମ ଜାଣ । ଏ ପଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ର ପରମାଣ ॥
 ପାଞ୍ଚ ଯୁଗରେ ପାଞ୍ଚ ସାର । ଜପନ୍ତ୍ର ପଞ୍ଚ ଯେ କୁମର ॥
 ଶିଶୁ ଅନନ୍ତ ଯଶୋବନ୍ତ । ବଳରାମ ଯେ ଜଗନ୍ନାଥ ॥
 ରାମାୟଣ ଯେ ଛଡ଼ କହ । ବଳରାମଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ରହୁ ॥
 ଭକ୍ତି ଯଶୋବନ୍ତ ମେଲେ । ଅବ୍ୟତାନନ୍ଦ ବ୍ରହ୍ମଠୁଲେ ॥
 ସ୍ଵରୂପ ଭଟ୍ଟନାଥ ଦାସ । ବାର ଶିଷ୍ୟରେ ପରବେଶ ॥
 ଓଡ଼ିଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏ ଜନମ । ଉଦ୍ଧାର କଲେ ଯେ ଅଧମ ॥
 ଗୁଣି ଜାତି ଅଠର ପାଟ । ଛତିଶ କୁଳ ନାନା ଘଟ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳ ତାରିବାରେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରୁଣା ମୋହରେ ॥
 ଭୂମିକୁ କହିଲୁ ଯେ ତତ୍ତ୍ଵ । ଭକ୍ତ ଗୁପ୍ତ ମନ୍ତ୍ର ତ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳେ ମନ୍ତ୍ର ଦିଅ । ରାମ ଭରଥ ମନେ ଥୁଅ ॥
 କୃଷ୍ଣାୟ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗୀତା । ଅବ୍ୟତ କହେ ଗୁରୁ କଥା ॥

ଭକ୍ତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କୃଷ୍ଣାୟ ଶ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣ
 କଥନେ ନାମ ତତ୍ତ୍ଵୋଦ୍ଧାରଣ ପଟଳ ।

ପଞ୍ଚରତ୍ନଂ ଶ ପତଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ପରାଣ । ମନରେ ସଂସ୍ପେ ଆତ୍ମଣ ॥
 କିଶୋରୀ ବେଶ କ ରୂପରେ । ଧ୍ୟାନ କରିବା ମନଦ୍ଵାରେ ॥
 ଶୁଣ ସୁମନେ ବେଶରସ । କିଶୋରୀ ରୂପଧ୍ୟାନ ରସ ॥
 କିଶୋରୀ ଅଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ ସେହୁ । ବେଶ ଉପମା କେବା କହୁ ॥
 ସବଦା ଅଟନ୍ତି ନଗନ । ହେମ କୁକ୍ରମ ପ୍ରାୟେ ବର୍ଣ୍ଣ ॥
 ଲବଣୀ ଶରୀର କୋମଳ । ଚମ୍ପା ପୁଷ୍ପରୂପେ ଉଦ୍ଘୃଳ ॥
 ସବୁସ୍ଥିତି ଯେ କେଶ ସାର । ରୂପ ବନ୍ଦନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣର ॥
 ଶ୍ରୀଶକ୍ତି ଜୁଡ଼ା ବେଡ଼ ଶୋଭା । ନାନା କୁସୁମ ବେଶ ଗଭା ॥
 କପ୍ତୁର ଚିତା ଲଲିତର । ମୁଖ ନିନ୍ଦଇ ସୁଧାକର ॥
 ଅଷ୍ଟ ରତନେ ସୀମନ୍ତଳା । କବରୀ କୁସୁମ ଓଡ଼ଣୀ ॥
 ଶ୍ରବଣେ ଅଷ୍ଟରତ୍ନ କାପ । ଫୁଲ ମଳକଢ଼ି ସବୁପ ॥
 ଲଲିତେ ସିନ୍ଦୂର ଶୋଭଇ । ବାଳ ଅରୁଣକୁ ନିନ୍ଦଇ ॥
 ନାସା ବେଶରେ ଦିନମଣି । ପ୍ରଭାତ ଧନୁକୁ ଯେ ଜଣି ॥
 ସୁରଧନୁ ଯେ ସରି ନୋହୁ । ମଦନ ଧନୁକୁ ଗଞ୍ଜଇ ॥
 କମଳ ଦଳ ଯେ ଲେଚନ । ନୟନେ ଦଳିତ ଅଞ୍ଜନ ॥
 ନାସିକା ଦଳ ପୁଷ୍ପ ଶୋଭା । ଦନ୍ତ ମୁକୁତା ପନ୍ଥ ଆଭା ॥
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦୁତା କର୍ଣ୍ଣେ ଶୋଭେ । ଅଷ୍ଟ ରତନ ଜଡ଼ି ଥାଏ ॥
 ଶୁଭ ପଦକ ହୃଦୟର । କଙ୍କଣ କଟି ବାହୁର ॥
 ମୁଦ୍ରା ଶୋଭଇ ଅଙ୍ଗୁଳି । ତାଡ଼ ତୋଡ଼ର ବିଦମାଳୀ ॥
 ସୁସଞ୍ଜ ଶୋଭା କୁଚ ଦୁଇ । ତନି ଭୁବନେ ମାତା ସେହୁ ॥
 ଓଲଟ କଦଳୀ ଜଘନ । ପୟରେ ନୂପୁର ଯନ୍ତନ ॥
 ଅଷ୍ଟ ରତନ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ ର । ପୟରେ ଅଳତାର ଗାର ॥
 କରେ ଅମୃତ ଶୋଭା ପାଏ । ଗୀତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମନ ମୋହେ ॥
 ମୁରଲୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହସ୍ତରେ । ଗାୟନ କରନ୍ତି ସୁସ୍ଵରେ ॥

ସହସ୍ରେ ଗୋଟା ପ୍ରଭୁ ତହିଁ । ଅଷ୍ଟ ରତନ ପାବଛାଇ ॥
 ଏଥୁ ଉପରେ ବେନ ଜନ । ଅଥେ ଅଥେ ସେ ଅଙ୍ଗ ଭିନ୍ନ ॥
 ଚାରି ଚାରି ଯେ ଦିଗ ସରି । ଏମନ୍ତେ ଅଷ୍ଟ କୋଣ ଧରି ॥
 ଏଥୁ ଉପରେ ଏକ ସ୍ଥଳ । ବିଜୟେ ମଦନ ଗୋପାଳ ॥
 ପୁନା ପ୍ରଥମ ଦଳ ଠାରେ । ଲଳିତା ବିଜୟେ ସେଠାରେ ॥
 ଯି ପୁର ଦ୍ଵି ଶୟ ଦଳେ ଯେ । ସେଠାରେ କରନ୍ତି ବଳେ ॥
 ତାହାକୁ ସୁମରଣା କରି । ଧ୍ୟାନ ସେ କିଶୋର କିଶୋରୀ ॥
 ରାଧା ରୁପକୁ ଧ୍ୟାନ କରି । ମାତାର ପ୍ରାୟେ ଦୃଢ଼େ ଧରି ॥
 ଧ୍ୟାନେଣ ଭଗତି ଲଭିବ । ଏ ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହରେ ଧ୍ୟାନବ ॥
 ଠାକୁରାଣୀ ସେ ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣି । କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଜପି ପୁଣି ॥
 ଶ୍ରୀ ବାଳରେ ରାଧା ରହେ । କ୍ଳୀ ବାଳରେ କୃଷ୍ଣ ଥାଏ ॥
 ଏ ବେନ ବାଳେ ମନ୍ତ୍ର ପୁଣି । ଧ୍ୟାନେ କରିବ ସୁମରଣ ॥
 ଗୋଲେକ ରସରେ ମିଳିବ । ଏ ଦେହେ ଯେବେ ଧ୍ୟାନବ ॥
 ସେ ଯେଉଁ ବାଳ ବୁଣିଥାଇ । ସେ ବାଳ ସେହୁ ପୁଣି ପାଇ ॥
 ପ୍ରାକୃତ ବନ୍ଦେ ରାଧା ମାନ । ରଖିଲୁ ଭକତଙ୍କ ଧନ ॥
 ଉତ୍ତମ ଗୁରୁକୁ ପରାରି । ସାଧୁବ ମନ ମଧ୍ୟେ ଧରି ॥
 ସଗୁଣ ଦଧି ସେ ଅଟଇ । ନିର୍ଗୁଣ ଲବଣୀଟି କହୁ ॥
 ସଗୁଣ ଘୋଷି ମନ ବୋଧ । ନିର୍ଗୁଣ ମଧ୍ୟେ ରହେ ଶୟ ॥
 ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର କୃଷ୍ଣର କଥା । ତନ୍ତ୍ର ମିଶ୍ରିଣ ରସ ପୋଥା ॥
 ନୟନେ ମୁଖେ ସାଧୁ ହୋଇ । ଏ ରସ ପଥେ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ॥
 ଶ୍ରୁତ୍ଵା ଅବାଡ଼ ଜ୍ୟୋତି ତନି । ସମାଧି ରୁଣି ପଥ ଦେନି ॥
 ଲୋଟିଲେ ଗୋଟିଏ ସେ ପୁଣି । ଏ ପଥ ସାଧନ ପ୍ରମାଣ ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ସେ ତନ୍ତ୍ର ତନି । ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର ରୁଣି ଦେନି ॥
 ଏ ଏକ ଭେଣ ସେ ଅଟଇ । ଏଣୁ ଭକତି ପଥ ହୋଇ ॥
 ଏ ଅଷ୍ଟଗୁଣ ଗୁଣୁ ଥିବ । ଆପଣେ ଭରି ତରାଇବ ॥
 ଦାନ ଅନ୍ୟତ କଥା ହୁଅ । ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ହେ ଦେବ ॥
 ଶ୍ରଦ୍ଧା କରିବ ସେ ଗୋପାଳ । ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ରଖି ତାର ସ୍ଥଳ ॥

ଜ୍ୟୋତି ଅଗ୍ନିରେ ପୋଡ଼ି ଯାଇ । ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗରେ ପାପ ନାହିଁ ॥
 ପବିତ୍ର ପ୍ରାୟେ ଭୁଳା କରି । ଅଗ୍ନି ରତନେ ଭସ୍ମ କରି ॥
 ଅଗ୍ନି ସ୍ବରୂପ ଗୁରୁ ଯେଣୁ । ଶୀତ ନାଶଇ ଯେ କରଣୁ ॥
 ଜ୍ୱଳା ନାଶଇ ଯେହ୍ନେ ଜଳ । ଷ୍ଟୁତ୍ୟା ନାଶଇ ଅନ୍ନଫଳ ॥
 ଗୁରୁଟି ଗତିର କରତା । ଗୁରୁ କଳାଶେ ଗତିଦାତା ॥
 ଗୁରୁ କଳାଶେ ପୁଣ୍ୟଜନ । ଗୁରୁ ସୁଚିତ୍ତେ ରାଜ୍ୟ ଧନ ॥
 ଗୋପକୁଳରେ ଗୁରୁ ହେବ । ଗୁରୁକୁ ତୋଷି କରାଇବ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ମଧୁର । ପବନ ଉଡ଼ାନାହିଁ କରି ॥
 ବଛ ବାଳକ ବୃନ୍ଦାବନ । ଯାଦବ ଗୋବିନ୍ଦ ଏହି ଧନ୍ୟ ॥
 ଆନନ୍ଦ ସୁଦାମ ହେ ଶୁଣ । ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗ ଯେ ବଡ଼ ମଣ ॥
 ଏ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗ ଯେ କହିବ । ସକଳ ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ୁଥିବ ॥
 ସକଳ ସାଧୁକୁ ପୂଜିବ । ସମସ୍ତ ସାଧୁକୁ ପୁଜିବ ॥
 ସାଧୁ ପୂଜିଲେ ମନ ଛାଡ଼ି । ସାଧୁ ପୁଜିଲେ ମନ ଧୀର ॥
 ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଲେ ମନ ଥାଏ । ତେବେ ଜୀବର ଗତି ହୁଏ ॥
 ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଣ ସୁଖେ ଥିବ । ପୂଜାରେ ଗର୍ବ ନ କରବେ ॥
 ଅନ୍ନ ବସନେ ଦେଇ ମନ । ଯତନ ଆନରେ ଶୟନ ॥
 ଚରଣ ଚାହିଁବ ଯତନେ । ସନ୍ନି ପରୁଣବ ପ୍ରଣନେ ॥
 ବିନା ସେବାର ନାହିଁ ଫଳ । ନିଷ୍ଠୁଳେ ହୁଅଇ ନିଷ୍ଠୁଳ ॥
 ଦିଅଁ ରଖିଣ ନ ପୁଜିଲେ । ଦିଅଁ କି ବର ଦିଏ ଭଲେ ॥
 ବିନା ପାତ୍ରେ କି ଜଳ ରହେ । ସୁପୁଣ୍ୟ କଲେ ଫଳ ପାଏ ॥
 ସେବା କଲେ ଯେ ବରଦନ । ସେବା କଲେ ଯେ ବୋଲି ଧନ୍ୟ ॥
 ବାରଟିଆ ଯେ ଚୁନ୍ତି ପୋଏ । ଗୁରୁ ସେବାରେ ମନ ରହେ ॥
 ଚୁନ୍ତି ଅଂଶ ଯେ ଥିବ ମହା । ରାଜ ଠାକୁରେ ଯଶ ହୋଇ ॥
 ଧନ ପଣହିଁ ପରାପତ । ଗୋପାଳ କୃଷ୍ଣେ ଗୁରୁମତ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତକୁ ଧାଇଁ । ରାହାସ ଶିଖିବେ ଗୋସାଇଁ ॥
 ପବନ ଉଡ଼ାନ ଗୋବିନ୍ଦ । ଶିଖିବେ ଚାହିଁ ଗୋପବୃନ୍ଦ ॥
 ବସ୍ତ୍ର ସୁଦାମ ଯେ ମଧୁରି । ଏହାଙ୍କଠାରୁ ଶିଖିକରି ॥

କଳରେ ହେବେ ରାହାସିଆ । ବର ସେ ଦେଲୁ ବାରଟିଆ ॥
ଏ ବର କଳସୁଗେ ସାର । ଦାନ ଅନ୍ୟତ କଥା ଧର ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ତୃତୀୟ ଶ୍ଳୋ ପାଦପଦ୍ମ କଥନେ
ନାମ ଶତ୍ପତ୍ତାଶଂଶ ପଟଳ ।

ସପ୍ତଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଟଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ମଧୁର । ଯାଦବ ବାଳକ ପରୁର ॥
କେବଣ ସ୍ଥାନେ ରହୁ ପୁଣ । କରୁ ପାଦପଦ୍ମେ ଧ୍ୟାନ ॥
ଶୁଣ ରାହାସ ଦାସମାନେ । ଜନମ ରୁଦ୍ଧ ନିତ୍ୟ ସ୍ଥାନେ ॥
ନିତ୍ୟ ଚଉରାଶି ଯୋଜନେ । ଶଙ୍ଖର ପ୍ରାୟେ ଅଟେ ସ୍ଥାନ ॥
ଯାଜପୁର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ । କପିଳାସରୁ ଉଦେ ନାମ ॥
ଏଥରୁ ସାର ପଞ୍ଚ କୋଶ । ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପ୍ରକାଶ ॥
ପୁଷ୍ପରେ ବେଲେଶ୍ବର ରହୁ । ସୁଦାମ ବୋଲି ତାକୁ କହୁ ॥
ପଶ୍ଚିମେ ଲେଲେଶ୍ବର ସ୍ଥାନ । ଦାମ ଶାଖା ସେ ସେ ପ୍ରଧାନ ॥
ଉତ୍ତରେ ମାରକଣ୍ଡେଶ୍ବର । ସୁବଳ ନାମ ସେ ତାହାର ॥
ଦକ୍ଷିଣେ ଯମେଶ୍ବର ରହୁ । ସୁବାହୁ ବୋଲି ତାକୁ କହୁ ॥
ଦେଉଳେ ବଜୟେ ଗରୁଡ଼ । ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଶାଖା ସେନ୍ଦ୍ର ବଡ଼ ॥
ସାମ ପଶ୍ଚିମ ଦଗ ଜାଣ । ରୁକ୍ତି ପୁଷ୍ପ ବୋଲି ପୁଣ ॥
ଯଜୁ ଦକ୍ଷିଣ ଦଗ କହୁ । ଅଥବା ଉତ୍ତର ଅଟଇ ॥
ଗରୁଡ଼ ପ୍ରମୁ ଶିଶୁ ବେଦ । ଏମନ୍ତେ ପଞ୍ଚଧାନ ଭେଦ ॥
ଅର୍ଦ୍ଧମାତ୍ରା ସେ ସିଂହାସନ । ତା'ପରେ ବଳେ ଭଗବାନ ॥
ନିତ୍ୟରେ ଏ ରୂପେ ଧ୍ୟାନବ । ଏ ଭବସଂସାରୁ ତରବ ॥
ଏ ଦେହ ତୌରାଶି ଅଙ୍ଗୁଳ । ଶତ୍ପତ୍ତ ପଞ୍ଚାଶେ ଠୁଳ ॥
ସିଦ୍ଧି ରହୁ ସେ ଅଟେ ଶୁଭ । ଓଁ କାର ମିଶି ପାଞ୍ଚ ସର ॥

ପଢ଼ିଣ ମନରେ ବୁଝିବ । ଭବିଷ୍ୟ ମନେଣ ସେବିବ ॥
 ବାର ବରଣେ କହୁ ପୁଣ । ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଶିଖିବ ସେ ଜନ ॥
 ଭକ୍ତାନ ପବନ ଗୋବିନ୍ଦ । ମଧୁର ବସ୍ତ୍ର ଯେ ଅନନ୍ଦ ॥
 ସମସ୍ତେ ବୋଲି ହରି ହରି । ଅଭ୍ୟୁତ କଥା ମନେ ଧରି ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଚତୁର୍ଥ ଖଣ୍ଡେ ରାସଗୁଣ କଥନେ
 ରାଧାରୂପ ବେଶ ବର୍ଣ୍ଣନେ ନାମ
 ପଞ୍ଚଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଟଳ ।

ଅଷ୍ଟ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଟଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ପରୁର । ସୁଦୟା ସୁଚିତ୍ରେ କରି ॥
 ପାଦ ପଦ୍ମକୁ କରି ଧ୍ୟାନ । ଭକ୍ତ ଜନେ ଦେଇ ମନ ॥
 ସେ ପାଦେ ଶରଣ ପଶନ୍ତି । ପଦ୍ମ ଚରଣ ଭଜୁଥାନ୍ତି ॥
 ପଦ୍ମ ଫୁଟିଛି ସେ ଚରଣ । ଫେଡ଼ିଲେ ପାଇବୁ କାରଣ ॥
 ଶୁଣ ହେ ଚବିଶ ଗୋପାଳ । ପଦ୍ମ ଫୁଟିଛି ପାଦ ତଳ ॥
 ଅଥବା ପୃଥ୍ବୀ ଯେ ଅଟଇ । ସାମ ଯେ ଜଳ ପୁଣ ହୋଇ ॥
 ରଜ ଯେ ପୁଷ୍ପ ପଟ ଜାଣ । ଯଜ୍ଞ ଯେ ଜେଗର ପ୍ରମାଣ ॥
 ଅଥବା ପଙ୍କ ବୋଲି ଜାଣ । ସାମ ଯେ ବୃକ୍ଷ ମତ ପୁଣ ॥
 ଶିଶୁ ଯେ ବାଜ ପୁଣ ହୁଏ । ଏମନ୍ତେ ପଦ୍ମ ଫୁଟି ରହେ ।
 ଏ ପଦ୍ମ ପରେ ପାଦ ରହେ । ଅନ୍ଧାରୁ କୁଳ ବାଜ ହୁଏ ॥
 ଅକାରେ ଏକାର ମିଶିଣ । ପାଦ ବୋଲିଣ ଏହା ଜାଣ ॥
 ଏ ପାଦ ସୁମରଣା କର । ଶୋଭଣ ମନ୍ଦ୍ର ହୃଦେ ଧର ॥
 ଗୁଣ ଗୁଣରେ ଆଠ ହୋଇ । ଆଠ ଆଠରେ ଶୋଳ କହୁ ॥
 ହରେ ବସଇ ଯଜ୍ଞ ଦଳେ । କୃଷ୍ଣ ବସଇ ସାମ ମୂଳେ ॥
 ରାମ ବସଇ ରଜ ଦଳ । ସାମ ଅଥବା ଦଳେ ମେଳ ॥

ଏମନ୍ତେ ଶୁଣ ଦଳ ହୋଇ । ଶୁଣ ଦଳରେ ଶୁଣ ହୋଇ ॥
 ହୁଁ ସେ ଶ୍ରୀ କ୍ଳୀଁ ଦାମ । ନନ୍ଦ କନ୍ଦ ସେ ଦାନ ଧର୍ମ ॥
 ସାଧୁ ମଧୁ କାମ ବ୍ରହ୍ମରେ । ଶୋଡ଼ଣ ନାମ ଏ ବିଧିରେ ॥
 ପାଦ ପଦ୍ମକୁ ସୁମରିବ । ଶୋଡ଼ଣ ମନ୍ତ୍ର କରୁଥିବ ॥
 ପଦ୍ମ ଅମୃତ ଝରୁଅଛି । ଚରଣ ଝାଳ ସେ ବହୁଛି ॥
 ସେ ଝାଳ ଅମୃତ ଅଟଇ । ଅକ୍ଷୟ ଗଳିଣ ପଣଇ ॥
 ଓଁ କାରେ ମିଶି ପାଦତଳ । ମିଳଇ ମୂଳ ସେ କମଳ ॥
 ଏହୁ ଅମୃତ ଭକ୍ତମାନେ । ପିଅନ୍ତି ଜୀବନ ଭଜନେ ॥
 ପାଦପଦ୍ମକୁ ଲାଘୁ କରି । ଭବ ସାଗରୁ ଯାନ୍ତି ତରି ॥
 ମରଣେ ମନ ସେ ଠାବରେ । ମରଣେ ସେ ପାଦ ସୁମରେ ॥
 ଶୂନ୍ୟ ଓଁ କାର ଗଳି ଥୋଇ । ଗଳରୁ ଗଳ ଉତ୍ସୁକଇ ॥
 ଏ ସ୍ଥାନ ନ ଚିହ୍ନି ସେ ମରେ । ପଡ଼ନ୍ତି ଯମ ଯାତନାରେ ॥
 ଶିଶୁ ସେ ଗୋଲେଇ ଅଟଇ । ଏଶୁ ଗୋଲେଇ ଧାନେ ରହୁ ॥
 ନବ ନିମିଷ ଶଶେ ଦଣ୍ଡେ । ସାଧୁଣ ଥିବ ଜୀବ ପିଣ୍ଡେ ॥
 ବିଅର୍ଥ ଜନମ ନୋହୁବ । ଗୋଲେଇ ସେବାରେ ରହୁବ ॥
 ପାଦପଦ୍ମ ସେ ଯାହା କହ । ଚକ୍ଷୁ ଗୋଚରେ ନ ଦଶଇ ॥
 ମୁଦ୍ରିତ କରି ରହୁ । ଭୁରୁ ଥାନରେ ମନ ଦେଇ ॥
 ତେବେ ଦର୍ଶନ ପଦ୍ମପାଦ । ଶୁଣଇ ସକଳ ବିପଦ ॥
 ସେ ଗୁରୁ ଜାଣେ ଏ ପ୍ରମାଣ । ସେବା କରିବ ସେ ଚରଣ ॥
 ଦ ଏକାଦଶୀ ସଙ୍କରନ୍ତି । ଅମାସ୍ୟା ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ସେ ଦିଅ ॥
 ଏ ପୁଣ୍ୟ ଦିଅମାନଙ୍କରେ । ପୁଳା କରିବ ଆସି ଘରେ ॥
 ଘରକୁ ଆସି ନ ପାରିବ । ଯାଇଣ ଦର୍ଶନ କରିବ ॥
 ଗୁରୁ ପୁଲିଲେ ଗାର୍ଥ ଫଳ । ଶୁଣଇ ନାନା ଅମଙ୍ଗଳ ॥
 ଗୁରୁ ଦର୍ଶନେ ପାପ କ୍ଷୟେ । ଗୁରୁ ଦର୍ଶନେ ସବ୍ ଜୟେ ॥
 ନ ଥାଇ ଗୁରୁ ଦରଶନ ! ପବିତ୍ର ନୋହେ ଅଙ୍ଗ ଜାଣ ॥
 ଗୁହ ବିଷୟ ପାପ ଥାଇ । ଦର୍ଶନେ ଗୁଡ଼ିଣ ପଳାଇ ॥
 ଗୁରୁଙ୍କ ଅଙ୍ଗେ ସେହୁ ମିଶେ । ନାମ ଲାଘୁରେ ଗୁରୁ ଜାଣେ ॥

ର ବସଇ ଯେ ପୁଷ୍ପରେ । ସୁଦାମ ଭଜନ ସେଠାରେ ॥
 ସି ବସଇ ପଶ୍ଚିମେଶ । ଦାମ ଭଜନ ଏଠାରେଣ ॥
 ଧ ବସଇ ଦକ୍ଷିଣରେ । ସୁବାହୁ ଭଜନ ସେଠାରେ ॥
 ସ୍ତ୍ର ବସଇ ଯେ ଉତ୍ତରେ । ସୁବଳ ଭଜନ ସେଠାରେ ॥
 ଧ ରେ ପର ଦୁଇ ବସେ । ର ରେ ରଜ ଦୁଇ ମିଶେ ॥
 ସି ରେ ଶଶ ଦୁଇ ରହେ । ସ୍ତ୍ର ରେ ବଦ ଦୁଇ ଥାଏ ॥
 ଏଠାରେ ଅର୍ଦ୍ଧମାତ୍ରା ଗାର । ଶିଶୁ ବେଦର ଅଟେ ପର ॥
 ଏ ପାଶେ ହୁଁ ଶି ଦୁଇ । ଏଗାରେ ଅଶକ୍ତର ରହୁ ॥
 ଅଶ ଅକ୍ଷର ନାନ୍ତି ତେଜ । ଶିଶୁ ବେଦରେ ସେ ବିରଜ ॥
 ସେଠାରେ ଦର୍ଶନ କରବ । କଳି କଳ୍ପସ ଉପ୍ପ ଯିବ ॥
 ସୂର୍ଯ୍ୟ କରଣ ପ୍ରାୟେ କାନ୍ତି । ବିଜୁଳି ରୂପ ଝଟକନ୍ତି ॥
 ଶ୍ଵେତ ରଜ କୁକୁମ କଳା । ଶ୍ୟାମଳ ମିଶି ପଞ୍ଚ ମେଳା ॥
 ଅନନ୍ତ କରଣ ମୂରତି । ଧ୍ୟାନ ଧାରଣ ଏହା ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ମରଣେ ଏହି ରୂପ ଧାଇଁ । ଲେଖ ନ ରହେ ଦେହ ପାଇଁ ॥
 ନୁହଇ ଚଉରାଶୀ ଜାତ । ରହଇ କୃଷ୍ଣ ସେବାରେ ତ ॥
 ଅବତାର ମୂରତି ସଙ୍ଗେ । ଲୀଳା କରନ୍ତି ଯୁଗେ ଯୁଗେ ॥
 ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟ ଶେଷଭାବେ । ଦ୍ଵାପର ଏ କଳି ଯୁଗରେ ॥
 ଶ୍ରୀବୃନ୍ଦାବନର ଚଳେ । କହବା ଶୁଣ ଗୋପସୁତ ॥
 ସେ ଚଉରାଶୀ କୋଣ ଜାଣ । ମଧୁର୍ବ ଗୋପ ପରମାଣ ॥
 ଏଥୁ ମଧ୍ୟରେ ରହୁବେଦୀ । ପୁଷ୍ପ ପଶ୍ଚିମ ଉତ୍ତରାଦି ॥
 ପଦ୍ମର ପ୍ରାୟେ ସେହୁ ସ୍ଥାନ । ରସିକ ଭଜତ ଭଜନ ॥
 ଦକ୍ଷିଣ ମଧ୍ୟଦେଶ କହୁ । ଏମନ୍ତେ ପଞ୍ଚ ସ୍ଥାନେ ତହିଁ ॥
 ପୁରୁବେ ସୁଦାମର ସେବା । ପଶ୍ଚିମେ ଦାମ ବିହରବା ॥
 ଦକ୍ଷିଣେ ସୁବାହୁ ସେବନ୍ତି । ଉତ୍ତରେ ସୁବଳ ରହନ୍ତି ॥
 ପୁରୁବ ଦଳର ଭିତ୍ତାନେ । ଶ୍ରୀବତ୍ସ ରହୁ ସେହୁ କୋଣେ ॥
 ମଧ୍ୟେ ବିଜୟେ ରାଧାଶ୍ୟାମ । ଧ୍ୟାନ ଲେଟନେ କର ଗମ୍ୟ ॥
 ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ନିତ୍ୟ ରାସ । ରସ ରହସ୍ୟ ବୃନ୍ଦାଦେଶ ॥

ଶୂନ୍ୟ ରାହାସ ଦେହେ ଯାଇ । ଏ ଚିନି ଥାନେ ମନ ଦେଇ ॥
 ଜୀବକୁ କରବ ଭିକାର । ମନ୍ତ୍ର ପୁମର ମନ ଦ୍ଵାର ॥
 ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଲକ୍ଷ୍ମେ କଲେ । ମନ୍ତ୍ରରାଜ ଶକ୍ତିବ ଭଲେ ॥
 ଶ୍ରୀକୃତାବନ ଧ୍ୟାନ କରି । ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ରକୁ ପୁମର ॥
 ଦେହାଦି ରୂପକୁ ଧାଇବ । ଏକ ଅକ୍ଷରକୁ ଭଲବ ॥
 ଶୂନ୍ୟ ରାହାସ ଲକ୍ଷ୍ମ ରସ । କୃତା ରାହାସ ଚିନି ଘୋଷ ॥
 ଏ ଚିନି ରସ ସେ ଘୋଷନ୍ତି । ତେବେ ମନରୁ ଫିଟେ ପ୍ରାନ୍ତି ॥
 ଏ ଚିନି ରସେ ସେ ନ ପଶେ । ଅକାର ପ୍ରାୟେ ସବୁ ଦିଶେ ॥
 ଏ ଚିନି ରସ ସେ ଜାଣଇ । ଚକ୍ଷୁ ନିର୍ମଳ ଜନ ସେହୁ ॥
 ଗୋପ ମଣ୍ଡପେଶ ଅଇଲ । ନୀଳାଚଳେ ତ ବାସ କଲ ॥
 ଏ ଦେହ ଗୋଟି ତ ବଢ଼ିଲ । ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରକୁ ଠାବ କଲ ॥
 ଏ ଦେହ ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମ କର । ଏ ଓକ୍ତରାଶ୍ତ୍ର ମଠ କର ॥
 ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ କଂଘର । ଯଦବ ବାଳକ ଦେଶର ॥
 ଆନନ୍ଦ ପୁଦାମ ଶତ୍ରୁ ରେ । ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ସେ ଦେଶରେ ॥
 ବସ୍ତ୍ର ସେ କୋଠ ଦେଶ ଲଗେ । ବିହାର କର ଗୋପ ସଙ୍ଗେ ॥
 କଟକ ବାଲିଗ୍ରାମ ଦେଶେ । ପବନ ବିହର ଦୂରପେ ॥
 ଭକ୍ତାନ ମଧୁର ସେ ଦୁଇ । ନୀଳାଚଳରେ ରହ ଯାଇ ॥
 ବାଞ୍ଛି ମୁକ୍ତାଶେ ମଠ କର । ନୟନର ଚୁମ୍ବ ଶରୀର ॥
 ବୈରାଗ୍ୟରୂପେ ବସିଥିବ । ପଞ୍ଚା ଶୂମର ପକାଇବ ॥
 ଅବତା ଖଟଣି ସେ ମାଳ । ଚୁମ୍ବକୁ ଦେବେ ସେ ଗୋପାଳ ॥
 ଅଚ୍ୟୁତ ମଠ ଭଣାଇବ । ଚୁମ୍ବର କଥା ରହିଥିବ ॥
 ଚକ୍ର ଗୋପାଳ ମିଳିବେ । ଚୁମ୍ବରେ ପୀରନ୍ତି କରବେ ॥
 ଭକ୍ତାନ ମଧୁର ଦି ଜଣ । ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥକୁ ସେବଣ ॥
 ମଠର ପୁଷ୍ପ ସେ ନୋଠାରେ । ଚୁମ୍ବ ସମାଧି ସେହୁଠାରେ ॥
 ଚୁମ୍ବ ସମାଧିର ଦର୍ଶନେ । ଗତି ଲଭିବେ ଗୋପଜନେ ॥
 ଚୁମ୍ବକୁ ସେବିବେ ଗୋପାଳ । ରହୁବ ଯାଇଁ ସେହୁ ସ୍ଥଳ ॥
 ଦର୍ଶନ ତାଙ୍କସିଦ୍ଧ ଯହିଁ । ସେ ପୁକା ଚୁମ୍ବକୁ ନ ଦେଇ ॥

ନନ୍ଦିଆ ଗଳା ମୁଗ ଫଳ । ଅଭଡ଼ା ଖେତଡ଼ି ଯେ ଜଳ ॥
 ଫୁଲ ଚନ୍ଦନ ସେବା ଯେତେ । ଘୃତ ଲବଣୀ ଛେନା ମତେ ॥
 ଗାନ୍ଧ ମଞ୍ଜିଷ୍ଠି ଯେ କାମନା । ସେ ମଠେ କରବ ଆପନା ॥
 ଭଣାଅ ବାରଟିଆ ମଠ । ଅନ୍ୟତଗଣ ଭକ୍ତ କୋଠ ॥
 ରାମ ଭରଥ ବିଷ୍ଣୁ ଦାସ । ବନ୍ଧୁ ଯାଦବ ପଞ୍ଚ ଅଂଶ ॥
 ରାମ ରାମ ଦକ୍ଷିଣ ଚନ୍ଦ୍ର । ନିରଞ୍ଜନ ହେ ନନ୍ଦକନ୍ଦ ॥
 ସିଧାଇ ମିଶି ଅଟେ ବାର । ଅନ୍ୟତ କର୍ଣ୍ଣ ଦାସ ସାର ॥
 ଭରଥ ଗୁଣ ଯେ ଗୋପାଳ । ରାମ ଆଠରେ ବାରମେଳ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୋପାଳ । ବାଞ୍ଛି ମୁଦ୍ରାଣ ମଠ ମୂଳ ॥
 ଅନ୍ୟତ ମଠ ଉଣାଇବ । ଭୃନ୍ଦ୍ର ଜୀରତି ରହୁଥିବ ॥
 ପୁଣିଷ୍ୟ ଯେ ଅବା ହୁଅଇ । ଗୁରୁକୁ ମଠ ଥଳ ଦେଇ ॥
 ଉତ୍ତମ ଶିଷ୍ୟ ଯେହୁ ପୁଣ । ଅନ୍ନ ବସନ ପୂଜା ଟାଣ ॥
 ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ସେବଇ । ଗୁରୁକୁ ଚଉମାସ ଥୋଇ ॥
 ଅମାସ୍ୟା ସଂକରାନ୍ତ ଦିନ । ଦଶମୀ ଏକାଦଶୀ ପୁଣ ॥
 ବିଷ୍ଣୁ ଯେ ପର ପରଦେଶେ । ଏକାଲେ ଗୁରୁ ପରବେଶେ ॥
 ବେଷ୍ଟବ ମେଲେ ଏ କାଳେଣ । ଧନ୍ୟ ସେ ଗୃହ ଜଳ ପୁଣ୍ୟ ॥
 ଜନମ ହେଲେ ପ୍ରାଣୀ ମରେ । ଜୀରତି ରହଇ ସଂସାରେ ॥
 ଧ୍ୟାନ ଭଜନ ଯେ କରନ୍ତି । ବାସନା ତାଙ୍କ ରହୁଥାନ୍ତି ॥
 ନାଦ ପୁଣ୍ଡ୍ର ଯେ ଭୃନ୍ଦ୍ର ବାର । ନାଦ ପୁଣ୍ଡ୍ର ଯେ ବାରସାର ॥
 ବନ୍ଧୁ ପୁଣ୍ଡ୍ର ଯେ ମିଛ ସେହୁ । ଗୁଣ ପୀଡ଼ି କି ଶୁଦ୍ଧିଯାଇ ॥
 ନାଦପୁଣ୍ଡ୍ର ଯେ ଅଟେ ସାର । ଗୁଣ ଯୁଗରେ ଏ ଅମର ॥
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ବୋଲି ଦଣ୍ଡବତ । ପରମ ଗୁରୁ ବୋଲି ଚିତ୍ତ ॥
 ପର ଅପର ଗୁରୁ ଯେତେ । ଧୂଳାଧି ମଲେ ଯେହାମତେ ॥

ଏମନ୍ତ ବୋଲି ସୁମରଣ । ନାଦ ପୁଣ୍ଡିଟି ସାର ଜାଣ ॥

ଅପାର ନାଲି କଥା ଥିବ । ଅନୁତ କଳାଣ ଲଭିବ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଭୃଗୁ ଶ୍ଳୋ ନିତ୍ୟ

ବୃନ୍ଦାବନ ଲୀଳାଦି ସମ୍ବନ୍ଧିତ

ନାମ ସପ୍ତଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଢ଼ଳ ।

—❖—

ଅଷ୍ଟଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଢ଼ଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ପବନ । ପରୁରୁ ଯୁଗ କଥାମାନ ॥

ଭକ୍ତକୁ ଦେଇ କୃଷ୍ଣ ଲୀଳା । ଚରନ୍ତି ଯୁଗେ ଯୁଗେ ମେଳା ॥

ଶୁଣ ହେ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରାଧାଙ୍କ ଚରଣ ॥

ପଦର ବରଣ ଛ ମାସ । କୃଷ୍ଣର ଅଟଳ ବସୁଧ ॥

ଅଧିକ ପଦର ସେ ଦିନ । ଶୁଣ କୃଷ୍ଣର ଲୀଳାମାନ ॥

ନୀଳ ମେଘର ପ୍ରାୟେ ବର୍ଣ୍ଣ । ଅଙ୍ଗରେ ପୀତ ସେ ବସନ ॥

କେୟୁର କଙ୍କାଣ ଭୂଜରେ । ବାମେଣ ତୁଳ ଢଳି ପଡ଼େ ॥

ହସ୍ତରେ ମୁରଲୀ ଶୋଭନ । କଟୀରେ ଘଣ୍ଟା ସେ ଯତନ ॥

ରଙ୍ଗ ଚରଣରେ ନୁପୁର । କିଶୋର ବସୁଧ ସୁନ୍ଦର ॥

ଚଉଦ ବରଣ ଛ ମାସ । ଠାକୁରାଣୀଙ୍କ ସ୍ବେ ବସୁଧ ॥

ଝଲିଲ ସୁବର୍ଣ୍ଣର କାନ୍ଥ । ନୀଳ ବସନ ଝଟକନ୍ଥ ॥

ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚୂଡ଼ା ହସ୍ତେ ଶୋଭେ । ସିମନ୍ତନା ସେ ମନ ମୋହେ ॥

ଲେଟଣୀ କୁଞ୍ଜା ଶିରେ ଶୋଭା । ଚନ୍ଦ୍ର କୋଟିଏ ନିନ୍ଦେ ପ୍ରଭା ॥

ଚରଣେ ରତନ ନୁପୁର । କିଶୋରୀ ରୂପ କି ସୁନ୍ଦର ॥

ଏମନ୍ତ ରୂପ ଧ୍ୟାନ କର । ଶ୍ରୀବୃନ୍ଦାବନକୁ ସୁମର ॥

ଶୋଲ କର୍ତ୍ତ୍ତାଲ ରସ ଲୀଳା । କୃଷ୍ଣର ନାମ କର ଭେଳା ॥

ଗୋପ ବାଳକ ମନେ ଧରି । ଏ ରୂପେ ଧାଇଁ ଦିନ ଦୂରି ॥
ଅରୁଣ ଦାସ ଗୋପେ ଜାତ । ସୁଦାମ ରୂପେଣ ସମୂତ ॥

କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କୃଷ୍ଣ ଶ୍ରେ କୃଷ୍ଣ ବସୁଧ
ବେଶ ବର୍ଣ୍ଣନେ ନାମ ଅଷ୍ଟତତ୍ତ୍ଵାଂଶ ପଟଳ ।

—୧୦୫—

ଉନପଞ୍ଚାଶତ ପଟଳ

ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ପବନ । ଗୋପର କହୁ ରସମାନ ॥
ଅଷ୍ଟ ନାୟକ ମନୋହାରୀ । ରାଧିକା ସଙ୍ଗରେ ବହୁରୀ ॥
ତାଙ୍କର ବେଶରୂପମାନ । କହୁ ସଂଶୟ ଯାଉ ମନ ॥
ଲଳିତା ସଖୀଙ୍କ ବସୁଧ । ଚଉଦ ବରଷ ଛ ମାସ ॥
ଆବର ବାର ଦିନ ବଡ଼େ । ସେବନ୍ତି ରାଧାକୁ ନିରୁଡ଼େ ॥
ହେମର ପ୍ରାୟେ ରୂପକାନ୍ତ । ପୀତବସନ ଝଟକନ୍ତି ॥
କାଞ୍ଚନ ରୁଡ଼ି ହସ୍ତେ ଶୋହେ । ରୂପେ ଉପମା କେହି ନୁହେ ॥
ତାମ୍ବୁଲ ସେବା ସେ କରନ୍ତି । ପୁଷ୍ପ ଦିଗରେ ସେବା ନିତ ॥
ଯାବତ ଗ୍ରାମେ ତାଙ୍କ ବାସ । ଶୁଣ ଲଳିତା ସଖୀ ରସ ॥
ଅରୁଣ ବଚନ ଏ ଶୁଣ । ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଦି ଜଣ ॥
ତେର ବରଷ ପାଞ୍ଚମାସ । ବିଶାଖା ସଖୀଙ୍କ ବସୁଧ ॥
ଆବର ତିନି ଦିନ ହୋଇ । ଗଉର ବର୍ଣ୍ଣ ରୂପ ଶୋଭୁ ॥
ପାଟର ଶାଢ଼ୀ ଅଙ୍ଗେ ଶୋଭା । ରତ୍ନ ରୁଡ଼ିର ମନଲୋଭା ॥
ପିକଦାନ ସେ ସେବାକରି । ଐଶାନ୍ୟ କୋଣରେ ବହୁରୀ ॥
ଶୁଣ ମଧୁର ମଧୁଦାସ । ବିଶାଖା ସଖୀ ସେବାରସ ॥
ତେର ବରଷ ପାଞ୍ଚମାସ । ଏ ଚିନ୍ତା ସଖୀଙ୍କ ବସୁଧ ॥
ବର୍ଣ୍ଣ ତାଙ୍କର ଶ୍ଵେତ କାନ୍ତି । ମାଳବସନ ଶୋଭାପାନ୍ତି ॥
ରୂପାର ରୁଡ଼ି ହସ୍ତେ ଶୋଭୁ । ଅଳତ ସେବାକରେ ସେହି ॥
ପଶ୍ଚିମ ଦିଗେ ତାର ବାସ । କରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେବାରସ ॥

ଶୁଣ ହେ ପବନ ଆନନ୍ଦ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଲୀଳା ବିନୋଦ ॥
 ତମ ଲଳିତାଙ୍କ ବୟସ । ତେର ବରଷ ଦୁଇମାସ ॥
 ଅଧିକ ପରେ ପାଞ୍ଚ ଦିନ । ରୂପ ତାଙ୍କର ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ ॥
 ରଞ୍ଜିତକା ପିନ୍ଧି ଶାଢ଼ୀ । କରେଣ ଗୋହେ ହେମ ରୁଚି ॥
 ଶ୍ରମେ ଗୁମର ସେବା କରେ । ଗୁହ ସେ ତାହାଙ୍କ ଉତ୍ତରେ ॥
 ଶୁଣ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ ସୁଦାମ । ଏ ସଖୀମାନଙ୍କର ନାମ ॥
 ଜନ୍ମରେଖାଙ୍କର ବୟସ । ବାର ବରଷ ସାତ ମାସ ॥
 ଅଧିକ ସାତ ଦିନ ହୋଇ । ହରିତ ବର୍ଣ୍ଣ ଗୋରୁ ପାଇ ॥
 ପିନ୍ଧନ୍ତି ଶୁକ୍ଳ ଯେ ବସନ । କଙ୍କଣ ତାଡ଼ି ଅଶ୍ବରହ ॥
 ରେବା ବାଇଦ କରେ ସେବା । ଗୁହ ସେ ବାୟୁବ୍ୟ ରହୁବା ॥]
 ଗୁମ ଭରଥ ବନ୍ଧ ଶୁଣ । ଏ ଗୋପୀମାନଙ୍କର ଗୁଣ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ-ଅନନ୍ତ ଗୋବିନ୍ଦ । ଗୋପରେ ଗୋପୀଙ୍କ ବିନୋଦ ॥
 ଗୌରୀ ଗୋପୀ ଗୋପେ ଜାତ । କୃଷ୍ଣ ସେବାରେ ଉପଜାତ ॥
 ସେ ପୁଣ ନନ୍ଦିଆ ଦେଶରେ । ଜନମ ପୁରୁଷ ଶକ୍ତରେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ହୋଇଲେ ତରୁନ । ଭଗତେ କଲେ ସେବାମାନ ॥
 ସେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ତରୁତ । କହଲେ ଖଣ୍ଡିଣ ଦୁରତ ॥
 ଶୁଣ ଗୋବିନ୍ଦ କୃଷ୍ଣପୋଏ । ବନ୍ଧ ଯାଦବ କର ଲକ୍ଷ୍ମେ ॥
 ଲଳିତା ସଖୀମୁଖମାନ । ଯେତେ ଭକ୍ତ ମନେ ଦେନ ॥
 ରତ୍ନାକର ଆରୁର୍ଷ ଯେହୁ । ରତନଳା ସେ ଗୋପୀ କହୁ ॥
 ଆବର ରତ୍ନାକର ନାମ । ପୁରାତ୍ରା ଗୋପୀ ସେ ଉତ୍ତମ ॥
 ତନ୍ମୁଖେଶ୍ବର ଏ ଆରୁର୍ଷ । ପ୍ରଭା ଗୋପୀ ବୋଲଣ କୁହ ॥
 ଗଉଡ଼ ଗୋବିନ୍ଦ ସେ ନାମ । ସେ ଭଦ୍ରା ଲେଖା ସେ ଉତ୍ତମ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଦତ୍ତ ଯାହା କହୁ । ସୁମୁଖୀ ସଖୀ ସେ ଅଟଇ ॥
 ଦାମୋଦର ପଣ୍ଡିତ ନାମ । ଧନସ୍ତା ଗୋପୀ ସେ ଉତ୍ତମ ॥
 କାଳିଆ କୃଷ୍ଣ ଦାସ ଯେହୁ । ସେ କଳହଂସୀ ଗୋପୀ ସେହୁ ॥
 କୃଷ୍ଣାନନ୍ଦ ସେ ନାମ ଜାଣ । କଳାପିନୀ ଗୋପୀ ସେ ପୁଣ ॥
 ଲକ୍ଷ ଗୋପୀଙ୍କ ସାର । ଗୋପରେ କଲେ ସେ ବିହାର ॥

ମକ୍ତି ଆନ୍ତ୍ର ଏବୁପେ ମେଳ । ଶୁଣ ହେ ଚକ୍ର ଗୋପାଳ ॥
 ବିଶାଖା ଯୁଧିଗଣ ଶୁଣ । ସୁମନ୍ତେ ଯେ ମନେ ଗୁଣ ॥
 ମାଧବ ଆରୁର୍ଯ୍ୟ ଯେ ନାମ । ମାଧବ ଗୋପୀ ସେ ଉତ୍ତମ ॥
 ନୀଳାମ୍ବର ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ । ସେ ଗୋପୀ ନାମ ସେ ମାଳତୀ ॥
 ସୁମନ୍ତେ ଦତ୍ତ ଯେ ହୋଇ । ଚନ୍ଦ୍ରଭେଷା ଗୋପୀଟି ସେହୁ ॥
 ବାସୁଦେବ ଠାକୁର ସେହୁ । ଶିଶୁମଞ୍ଜୁରୀ ଗୋପୀ ସେହୁ ॥
 ନନ୍ଦନା ଆରୁର୍ଯ୍ୟ ଯା ନହୁ । ହରନୟନା ଗୋପୀ ସେହୁ ॥
 ଶଙ୍କରଦୋଷ ଯାହା ବୋଲି । ଚପଳା ଗୋପୀ ସେହୁ ବୋଲି ॥
 ସୁବଳ ମିଶ୍ର ଯାର ନାମ । ସୁବଳା ଗୋପୀ ସେ ଉତ୍ତମ ॥
 ବିଶାଖା ଦୂତ ଅଂଜଣ । ଅଂ ଲକ୍ଷ ଯେ ସଙ୍ଗେ ପୁଣ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରା ସଖୀର ଯୁଧି ଯେତେ । କହୁବା ଠିକ ଅଂମତେ ॥
 କମଳଧ୍ବଜ ନାମ ଯାର । ଗୋପୀ କୁରଙ୍ଗୀ ନାମ ତାର ॥
 ବ୍ରଜନାଥ ପଣ୍ଡିତ ହୋଇ । ଶ୍ରୀ ଗୋପୀ ଅଟଇ ସେହୁ ॥
 ବନ୍ଧୁ ଦାସ ସେ ନାମ ଯାର । କୁଣ୍ଡଳୀ ଗୋପୀନା ମଧର ॥
 ପୁରନ୍ଦର ପଣ୍ଡିତ ଶୁଣ । ଚନ୍ଦ୍ରକା ଗୋପୀ ସେହୁ ଜାଣ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ଆରୁର୍ଯ୍ୟ ସେ ହୋଇ । ଚନ୍ଦନ ଚାରଣୀଟି ସେହୁ ॥
 ପରମାନନ୍ଦ ଗୁପ୍ତ ନାମ । କୁନ୍ଦଳା ଗୋପୀ ସେ ଉତ୍ତମ ॥
 ବଳରାମ ସେ ଦାସ ହୋଇ । ସୁମନ୍ତର ଗୋପୀ ସେ ସେହୁ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଅଂ ଚନ୍ଦ୍ରା ମେଳ । ଅଂ ଲକ୍ଷରେ ତାଙ୍କ ଖେଳ ॥
 ଚମ୍ପକଲତା ଗୁଣମାନ । କହୁବା ଏକ ମନେ ଶୁଣ ॥
 ଶ୍ରୀଲ ପଣ୍ଡିତ ଯାକୁ ନହୁ । କାଳିକା ଗୋପୀନୀଟି ସେହୁ ॥
 ଜଗନ୍ନାଥ ସେ ଦାସ ମାନ । ସେହୁ ପରା ମାଳେନ୍ଦ୍ରୀ ନାମ ॥
 ଜଗଦୀଶ ସେ ବୋଲି ନାମ । ରଜନୀ ଗୋପୀ ସେ ଉତ୍ତମ ॥
 ସଦାଶିବ ସେ କବିରାଜ । ସୁଭକ୍ତ ଗୋପୀ ସେହୁ ବୁଝ ॥
 ରାମେ ମୁକୁନ୍ଦାନନ୍ଦ ହୋଇ । ବାଣଲୀ ଗୋପୀନା ସେ ସେହୁ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସ ଯାର ନାମ । କମଳାନାଗରୀ ଉତ୍ତମ ॥
 ପୁରନ୍ଦର ଆରୁର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ । ନାଗରୀ ଗୋପୀ ସେ ଅଟଇ ॥

ପଞ୍ଚନାୟକ ବାଣୀ ନାଥ । ନାରୀ ଗୋପିନୀ ସେହି ତ ॥
 ଆଠ ସହସ୍ର ଗୋପୀଗଣ । ଚମ୍ପୂଲଳିତା ଯୁଥ ପୁଣ ॥
 ରଙ୍ଗଦେବୀଙ୍କ ସଖୀ ଯେତେ । କହୁବା ଶୁଣ ଏକ ଚିତ୍ତେ ॥
 କାଣୀ ମିଶ୍ର ସେ ବୋଲି ତାର । କଳକଣ୍ଠିକା ନାମ ଧରେ ॥
 ଶିଖୀ ମାହାନ୍ତ ସେହି ହୋଇ । ଶଶିଳା ସେ ଗୋପୀ ସେହି ॥
 କାଳିଦାସ ସେ ନାମ ଯାର । କମଳା ଗୋପୀ ନାମ ତାର ॥
 ମନୁ ପଣ୍ଡିତ ନାମ ସେହି । ମଧୁସୂଦନ ସେ ଗୋପୀ ସେହି ॥
 କବିଚନ୍ଦ୍ର ସେ ସେ ଠାକୁର । କନ୍ଦୁକା ଗୋପୀ ସେ ସୁନ୍ଦର ॥
 ହରଣାଚର ନାମ କହ । କନ୍ଦର୍ପସୁନ୍ଦରୀ ସେ ସେହି ॥
 ପଞ୍ଚନାୟକ କୁଳନାୟ । ସେ ନାମଲତା ଗୋପୀ ସିଦ୍ଧି ॥
 ଦ୍ଵିଜ ସେ ପୀତାମ୍ବର ନାମ । ସେ ପ୍ରେମମଞ୍ଜୁଷା ଉତ୍ତମ ॥
 ରଙ୍ଗଦେବୀର ଆଠ ସାର । ଏ ଆଠ ଲକ୍ଷରେ ବିହାର ॥
 ସୁଦେବୀ ସଖୀ ଯୁଥମାନ । କହୁବା ଏକମନେ ଶୁଣ ॥
 ରାଘବ ପଣ୍ଡିତ ସେ ହୋଇ । କାବେଶ ଗୋପୀ ତାକୁ କହ ॥
 ପଞ୍ଚନାୟକ ଗୋପୀନାଥ । ଗୁରୁ ଜବନ ଗୋପୀ ସେ ତ ॥
 ମକରଧ୍ଵଜ ଯାର ନାମ । ସୁକେଶୀ ଗୋପିନୀ ଉତ୍ତମ ॥
 କଂସାନ୍ତସେନ ସେହି ହୋଇ । ଶଶିରେଖା ସେ ଗୋପୀ ସେହି ॥
 ଜବ ପଣ୍ଡିତ ନାମ ଶୁଣ । ଦ୍ଵାରାହାରୀ ଗୋପୀ ସେ ପୁଣ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଜବରଜ ସେହି । ମନ୍ଦାଗରୀ ଗୋପିନୀ ସେହି ॥
 ଶୋକ ଦଶଦାସ ସେ ପୁଣ । ଦ୍ଵାରାବତୀ ସେ ଗୋପୀ ଜାଣ ॥
 ପଞ୍ଚନାୟକ ସୁଧାନାୟ । ମନୋହାରୀ ସେ ଗୋପୀ ସିଦ୍ଧି ॥
 ସୁଦେବୀ ଗୋପୀ ଆଠ ସାର । ଶତଲକ୍ଷ ସେ ସଙ୍ଗ ତାର ॥
 ଭୁଜବିଦ୍ୟାଙ୍କ ଗୁଣମାନ । ଏ ଯୁଥ କଥା ମନେ ଦେନ ॥
 ମକରଧ୍ଵଜସେନ ହୋଇ । ମଣିକୁ ବୃତ୍ତା ଗୋପୀ କହ ॥
 ସେ ବିଦ୍ୟାବନ୍ତ ପଣ୍ଡିତହିଁ । ସମଧର ଗୋପୀଟି ସେହି ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ଠାକୁର ସେ ପୁଣ । ସୁମେଧା ଗୋପୀ ସେହି ଜାଣ ॥
 ସେ କବି ଦଶସୁର ନାମ । ମଧୁରସିକା ଗୋପୀ ଜାଣ ॥

କାନ୍ତ ଠାକୁର ତନ୍ତୁ ଶ୍ରୀଣ । ତନ୍ତୁମଧ୍ୟା ସେ ନାମ ଘେନ ॥
 ମାଧବ ପଣ୍ଡିତ ସେ ହୋଇ । ମଧୁସେନା ଗୋପିନୀ ସେହୁ ॥
 ପ୍ରବୋଧାନନ୍ଦ ସେହୁ ଶୁଣ । ରତ ଗୁଣବତୀ ଦୁଶ ॥
 ବଳଭଦ୍ର ଭକ୍ତ ସେ ହୋଇ । ରାହାସ ଭୁଜ ଦେବୀ ସେହୁ ॥
 ଭୁଜ ବିଦ୍ୟାଙ୍କ ଆଠ ଏହୁ । ଏ ମୂଳେ ଆଠ ଲକ୍ଷ ଆଇ ॥
 ଜନ୍ମରେଖାଙ୍କ ଯୁଥ ଗଣ । ମନ ଥରେଣ ଏବେ ଶୁଣ ॥
 ପରମାନନ୍ଦ ଗୁପ୍ତ ନାମ । ଭୁଜଭଦ୍ରା ଗୋପୀ ସେ ଜାଣ ॥
 ବଳଭଦ୍ର ପଣ୍ଡିତ ସେହୁ । ରାହାସ ଭୁଜ ଗୋପୀ ସେହୁ ॥
 ସେ ଭବାନନ୍ଦ ରାଏ ହୋଇ । ରଥବତୀ ଗୋପୀ କହୁ ॥
 ସେ ଅଟେ ବନମାଳୀ ଦାସ । କମଳା ଗୋପିନୀର ଅଂଶ ॥
 ଶ୍ରୀକର ପଣ୍ଡିତେ ସେ ହୋଇ । ଚନ୍ଦରେଖା ଗୋପିନୀ ସେହୁ । ଶା
 ମୋହନା ଗୋପୀ ସେହୁ ଜାଣ । ନାଥ ମିଶ୍ର ସେ ତାର ନାମ । ଶା
 ଦୁରୁଷୋତ୍ତମ ସେ ପଣ୍ଡିତ । ମଦନଲତା ଗୋପୀ ସେ ତ ॥
 ଜନ୍ମରେଖାଙ୍କ ଯୁଥ ଏହୁ । ଏ ମୂଳେ ଦଶ ଲକ୍ଷ ରହୁ ॥
 ଆଠ ଅଷ୍ଟ ସେ ଚଉପଠୀ । କୃଷ୍ଣ ସେବାରେ ଆନ୍ତ ଖଟି ॥
 ଅନନ୍ତ ଗୋପୀ ଏହା ମୂଳେ । ଗୋପେ ଜନମି ସଙ୍ଗେ ଖେଳେ ॥
 ଏ ଚଉପଠୀ ସେ ମହନ୍ତ । ଶୁଣ ଚବିଶ ଗୋପ ଦାସ । ଶା
 ନଦିଆ ଭକ୍ତଙ୍କର ରସ । ନଦିଆ ନବରେ ପ୍ରକାଶ ॥
 ଜନ୍ମିଲେ ଉତ୍କଳ ସେ ଦେଶ । ତାହାଙ୍କ ଗୁଣ ପରକାଶ । ଶା

ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସେ ଦୁଶ । ମୋହନା ଗୋପୀ ସେହୁ ଜାଣ ॥
 ନାଥ ମିଶ୍ର ସେ ନାମ ହୋଇ । ବଭ୍ରୁଙ୍କା ଗୋପୀ ସେ ସେହୁ ॥ (ଖ)
 ମୋହନା ଗୋପୀ ସେହୁ ଜାଣ । କୁମାର ଦେବ ସେ ପ୍ରମାଣ ॥
 ନାଥ ମିଶ୍ର ସେ ନାମ ହୋଇ । ଉତ୍କଳ ଗୋପିନୀ ସେ ସେହୁ ॥ (ଗ)
 ଦୁର୍ଗା ନଦିଆ ସ୍ଥଳେ ଜାତ । ଏ ଚଉପଠି ସେ ମହନ୍ତ ॥
 ଶୁଣ ଚବିଶ ଗୋପ ଦାସ । ନଦିଆ ଜନ୍ମ ଭକ୍ତ ରସ ॥
 ନଦିଆ ଜନ୍ମ ଶେଷ କରି । ଉତ୍କଳ ଦେଶେ ଦେହ ଧରି ॥ (ଘ,ଙ)

ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସେ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗ । ଭକ୍ତକୁ ଘେନି ଲୀଳା ରଙ୍ଗ ॥
ଶୁଣ ମୁକୁନ୍ଦ ହେ ଅନନ୍ତ । ଅରୁଣ କଥା ମନେ ଘେତ ॥

କବି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ତୃତୀୟ ଶ୍ଳୋ ଗୋପ ନନ୍ଦିଆ
ଭକ୍ତ କଥନେ ଚଉପଠୀ ମହନ୍ତ ନାମ ବର୍ଣ୍ଣନେ
ନାମ ଭଜପଞ୍ଚାଶତ ପଟଳ ।

ପଞ୍ଚାଶତ୍ ପଟଳ

ରାମ ଦାସ ଯେ ନାମ କହ । ଆବର ଅଭରାମ ଦୁଇ ॥
ସୁଦାମ ଶାଖା ଯାର ନାମ । ଗାଦର ଉତ୍ତରେ ଉତ୍ତମ ॥
ଶ୍ୟାମ ମେଘର ପ୍ରାୟେ ବର୍ଣ୍ଣ । କୃଷ୍ଣର ଶାଖା ସଙ୍ଗେ ଘେନ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଯେ ଗୋପୀ ପୁଣ । ମାଳ ସେ କୁନ୍ଦ ପୁଷ୍ପ ଜାଣ ॥
ଶାମଳ ଗୋରୁ ଭାଙ୍ଗ ପଲ । ଗୋପରେ ଚରନ୍ତି ଅମୂଲ୍ୟ ॥
ପୀତ ବସନ ଅଙ୍ଗେ ଗୋହ । ବାଣୀ ଶବ୍ଦେ ଗୀତ ଗାଇ ॥
ସୁଦାମ ବୋଲି ଗୋପ ଦାସ । ସୁନ୍ଦରାନନ୍ଦ ସେ ପ୍ରଜାଣ ॥
ସୁନ୍ଦରାନନ୍ଦ ନନ୍ଦିଆରେ । ଜନମ ହେଲେ ଗଙ୍ଗାପାରେ ॥
ସୁଦାମ ବୋଲି ନାମ କହ । ଉପବନରେ ବହରଇ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରର ପ୍ରାୟେ ଭାର ବର୍ଣ୍ଣ । ବିଳାସ ଶାଖା ସଙ୍ଗେ ଘେନ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଯେ ସଖୀ ଘେନି । ସେବନ୍ତି ରାଧାକୃଷ୍ଣ ବେନି
ବଇଜୟନ୍ତୀ ପୁଷ୍ପ ହାର । ବାଦ୍ୟ ସେ କଂସାଳ କମ୍ବୁର ॥
ଧବଳୀ ଗାଇ ଯୁଥ ମେଳ । ନେତ୍ର ବସନ ସେ ନିର୍ମଳ ॥
ବସୁଦାମ ସେ ନାମ ବହୁ । ଗୁରୁ ଦାସ ସେ ଭାକୁ କହୁ ॥

ନଦିଆ ହୋଇଲେକ ଜାତ । ସଂସାରେ ପବିତ୍ର ନିର୍ମିତ ॥
 ମହାବଳ ଯେ ଗୋପ ନାମ । କୁଞ୍ଜ ବନରେ ଲୀଳାରମ୍ୟ ॥
 ଗଉର ବର୍ଣ୍ଣ ସେ ଅଟନ୍ତି । ଜୟ ମାନବ ଶାଖା ଦେଇ ॥
 ମଦନ ସୁନ୍ଦରୀ ସଖୀ ତ । ବନମାଳା ପୁଷ୍ପ ଗୁଞ୍ଜିତ ॥
 କାଳିଆ ଗୋରୁଫଳ ଶୋହେ । ରଙ୍ଗ ବସନ ମନ ମୋହେ ॥
 ବଜାନ୍ତି ପହର କାହାଳୀ । ଗୋପ ବାଳକମାନ ମିଳି ॥
 ମହାବଳ ଯେ ନାମ ଯାର । ଗୋବିନ୍ଦ ଗରୁଡ଼ାନନ୍ଦର ॥
 ନଦିଆ ଦେଶେ ଜାତ ହୋଇ । ଗୁପ୍ତ ଜନମ ଅଟଇ ॥
 ସୁବାହୁ ଶାଖା ଗୋପେ ଜାତ । ପୁଲିନ ବନେ ବିହରେ ତ ॥
 ପାଣ୍ଡୁର ବର୍ଣ୍ଣ ଶୋଭା ପାଇ । ସୁଭଦ୍ରା ପ୍ରଶସ୍ତ ଶାଖାହିଁ ॥
 ଶଶିରେଖା ଯେ ସଖୀ ପୁଣି । କାମ୍ୟ ବନରେ ତାର ସ୍ଥାନ ॥
 ମାଳ ନଳିନ ଶୋଭା ପାଇ । ଛୁଟି ବସନ ଅଙ୍ଗେ ଶୋଭୁ ॥
 ଶିଖା ଶବ୍ଦେ ନାଦ ଦ୍ୟନ୍ତି । ଗୋପେ ଗୋପାଳ ଖେଳ ନିତ ॥
 ଯେ ଜଗଦୀଶ ସେ ପଣ୍ଡିତ । ସୁବାହୁ ଶାଖା ହୋଇ ଜାତ ॥
 ଫୋକ କୃଷ୍ଣ ଯେ ନାମ ଯାର । ଭାଣ୍ଡୀର ବନେ ସେ ବିହାର ॥
 ଶ୍ଵେତ ବର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଅଙ୍ଗ ଶୋଭୁ । ବିନୋଦ ଶାଖା ସଙ୍ଗେ ଲଭ ॥
 ମଧୁବତୀ ଯେ ସଖୀ ପୁଣି । କଦମ୍ବ ମାଳ ପୁଷ୍ପ ଦେଇ ॥
 କପିଳବର୍ଣ୍ଣ ଗାଈମାନ । ଅଙ୍ଗରେ ଶ୍ଵେତ ଯେ ବସନ ॥
 ମୁରଲୀ ବାଦ୍ୟ ବଜାଇଣ । ଗୋପରେ ରଙ୍ଗ ଖେଳାମାନ ॥
 ଗୋପୀନାଥ ଠାକୁର ହୋଇ । ଫୋକ କୃଷ୍ଣ ଯେ ନାମ ବହୁ ॥
 ସୁବଳ ବୋଲଣ ଗୋପାଳ । ଲେହ ବନରେ ତାର ଖେଳ ॥
 ସୀତା ସଖୀ ଯେ ସଙ୍ଗେ ଲଭ । ନାନା ପୁଷ୍ପରେ ମାଳ ଶୋଭୁ ॥
 ଶ୍ୟାମଳ ଅଙ୍ଗ ଶୋଭା ପାଇ । ଗୋପାଳ ମେଲେ ଖେଳେ ଯାଇ ॥
 ପୀତବର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଗାଈ ପଲ । ପୀତ ବର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଅଙ୍ଗେ ଭଲ ॥
 ଖଞ୍ଜିଣି ତାଳ ବାଦ୍ୟମାନ । କରନ୍ତି ଗୀତ ଯେ ଗାୟନ ॥
 ଗଉଣ ଦାସ ଯେ ପଣ୍ଡିତ । ସୁବଳ ଶାଖା ସେହୁ ଜାତ ॥
 ଅର୍ଜୁନ ଶାଖା ନାମ ଏହି । ତାଳ ବନରେ ବିହରଇ ॥

ଅରକ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାୟେ ହୋଇ । ବୃଷଭ ଶାଶା ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ॥
 ଅଳଙ୍କାରକ ସଖୀ ମେଳ । ଶ୍ଵେତ ଗାଋ ସେ ତାଙ୍କ ପଲ ॥
 ଶ୍ଵେତ ବସନ ଅଙ୍ଗେ ଶୋଭେ । ପତର କାନ୍ଥାଲୀ ବଳାୟେ ॥
 କାଳିଆ କୃଷ୍ଣ ଦାସ ନାମ । ଅର୍ଜୁନ ଶାଶା ସେ ଉତ୍ତମ ॥
 ଲବଙ୍ଗ ଶାଶା ନାମ ଯାର । କୁଞ୍ଜ ବନରେ ତା ବହାର ॥
 ଅଙ୍ଗ ସେ ମାଳବର୍ଣ୍ଣ ଶୋଭୁ । ଭଦ୍ରାସନ ସେ ଶାଶା ଚର୍ଚ୍ଚି ॥
 ସୁମୁଖୀ ସଖୀ ସଙ୍ଗତର । ଗୋପରେ କରନ୍ତି ବହାର ॥
 ଜାହି ପୁଷ୍ପର ମାଳା ହାର । ଶ୍ୟାମଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଗାହି ତାର ॥
 ଶ୍ୟାମଳ ବସନ ଅଙ୍ଗରେ । ବାଦ୍ୟ ସେ ସିଂହନାଦ କରେ ॥
 ଲବଙ୍ଗ ଶାଶା ଜାତ ହୋଇ । କମଳାକର ପୀଠା ଲଇ ॥
 ବିବିଧ ବାଦ୍ୟ ସେ ବୃଷାଳ । ଗୋପୀ ଗୋପାଳ ଘେନି ମେଳ ॥
 ମହାବାହୁ ସେ ନାମ ଯାର । ଏ କୃଷ୍ଣାନନ୍ଦ ସେ ଠାକୁର ॥ ଶ,ଗ ।
 ଦଶ ଗୋପାଳ ଏଣୁ ସାର । ରାମକୃଷ୍ଣ ମିଶ୍ରିଣ ବାର ॥
 ମଧୁବନରେ ବଳରାମ । ଶ୍ଵେତ ବର୍ଣ୍ଣରେ ସେ ଉତ୍ତମ ॥
 ମାଳପାଟ ସେ ବସ୍ତ୍ର ଶୋଭେ । ସୁରଭି ଗାହି ସେ ଚରାଏ ॥
 ଶିଂଘା ଶବଦ ନାଦ କରି । ଗୋପାଳ ମେଳେ ସେ ବିହରି ॥
 ବିବିଧବର୍ଣ୍ଣେ ପୁଷ୍ପମାଳ । ଗୋପେ ଗୋପାଳ ସଙ୍ଗେ ମେଳ ॥
 ବଳରାମ ସେ ଗୋପେ ହେଲେ । ନନ୍ଦିଆ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ବୋଲେ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କାମ୍ୟବନେ ଖେଳ । କାମଧେନୁରେ ତାଙ୍କ ମେଳ ॥
 ଶ୍ୟାମ ମେଘର ପ୍ରାୟେ ବର୍ଣ୍ଣ । ଅଙ୍ଗରେ ପୀତ ସେ ବସନ ॥
 ନାନା ସଙ୍ଗୀତ ସବୁ ମିଳି । ନାନାବର୍ଣ୍ଣରେ ରସ କେଳି ॥
 ଅଷ୍ଟରତନ ସୁବର୍ଣ୍ଣରେ । ଅଷ୍ଟକୋଣ ସେ ବେଢ଼ା ପରେ ॥

ମହାବାହୁ ସେ ନାମ ଯାର । ମଦନ ବନରେ ବହାର ॥
 ପିଙ୍ଗଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଶୋଭା ପାଇ । ବୃଷଭ ସଖା ସଙ୍ଗେ ଲଇ ॥
 ସିମନ୍ତନା ସେ ସଖୀ ମେଳା । ମହିକା ପୁଷ୍ପର ସେ ମାଳା ॥
 ଶ୍ୟାମଳ ଗାହି ସେ ଚରାନ୍ତି । ଶ୍ୟାମ ବସନ ଅଙ୍ଗେ ଘେନି । ଶ,ଗ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଳେ ଚକ୍ଷୁ କରି । ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପ ସଙ୍ଗେ ମିଳି ॥
 ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳର ମେଲେ । ଖେଳନ୍ତୁ ନାନା କୁତୁହଳେ ॥
 ଚୌପଠୀ ଗୋପୀଙ୍କର ସଙ୍ଗ । ଅନନ୍ତ ଗୋପୀ ଲୀଳାରଙ୍ଗ ॥
 ଗୋପରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲେ । ନଦିଆ ଦେଶେ ଜାତ ହେଲେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଚୈତନ୍ୟ ରୂପେ ଜାତ । ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳ ସେ ମନ୍ଦ ॥
 ତାଙ୍କ ଚରଣ ଗୁଣରସ । ଶୁଣିଣ ସର୍ବ ପାପ ନାଶ ॥
 ନୟନେ ଜ୍ଞାନାଞ୍ଜନ ଘଷେ । ଚକ୍ଷୁ ନିର୍ମଳ ହୋଇ ଦିଶେ ॥
 ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନେ ଦିଏ ଶିଷେ । ଅଜ୍ଞାନ ତିମିର ସେ ନାଶେ ॥
 ଏ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ । ତାଙ୍କୁ ସେବିବ! ମନଦେଇ ॥
 ଜ୍ଞାନ ଭେଦଲେ ଭକ୍ତି ପାଇ । ଭକ୍ତି ଭେଦଲେ ଜ୍ଞାନ ପାଇ ॥
 ପକ୍ଷୀ ସେସନ ଦୁଇ ମତ । ଦୁଇ ତେଣୁରେ ଉଡ଼େ ସେତ ॥
 ଜ୍ଞାନ ଭକ୍ତି ଏକ ତେଣୁ । ସଗୁଣ ଭକ୍ତି ଏକ ଜଣା ॥
 ସଗୁଣ ସେ ନର ଭଜଇ । ନିର୍ଗୁଣେ ଅଛ ହୋଇ ଥାଇ ॥
 ନିର୍ଗୁଣ ସେହୁ ବୁଝିଥାଇ । ସଗୁଣ ନ ଭଜେ ଅଛୁ ॥
 ନିର୍ଗୁଣ ସଗୁଣାଦି ମତ । ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଏ ବିଷୟ ॥
 ମାଧୁର୍ଯ୍ୟେ ଐଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟେ ସେ ଅଛି । ଐଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟେ ମିଶିଛି ॥
 ବୃନ୍ଦାବନରେ ରାଜନାତି । ଐଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟେ ଅଟଇ ଏ ଶାନ୍ତି ॥
 ନିର୍ଗୁଣ ସଗୁଣ ବୁଝିଲ । ମନ ନିଶ୍ଚଳ ହୁମ୍ଭେ କଲ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଗୋବିନ୍ଦ । ଉତ୍ତାନ ପବନ ଆନନ୍ଦ ॥
 ଘନ ଅରୁଣ କଥାମାନ । ତୁମ୍ଭ କୁଳକୁ ହେବ ଧନ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କୃଷ୍ଣସ୍ଵରୂପେ ଦ୍ଵାଦଶ

ଗୋପାଳ ବେଶବର୍ଣ୍ଣନେ ନାମ

ପଞ୍ଚାଶତ୍ ପଟଳ ।

ଏକପଞ୍ଚାଶତ୍ ପଟଳ

ଗୋପରେ କୃଷ୍ଣ ଜନମିଲେ । କେ ତାଙ୍କ ମାତା ପିତା ହେଲେ ॥
ଏ କଥା ବାରେ ଆଜ୍ଞା ହେବ । ମନୁ ସଂଶୟ ଆମ୍ଭ ଯିବ ॥
ଶୁଣ ହେ ଗୋପାଳ ପ୍ରଧାନ । ଗୋପ ବାଳକ ମନେ ଦେନ ॥
ଯେ ଜଗନ୍ନାଥ ମିଶ୍ର ନାମ । ପୁରନ୍ଦର ସେ ଇନ୍ଦ୍ର ସମ ॥
ଇନ୍ଦ୍ର ଦୋଷ ଯେ ନାମ ଜାଣ । ନଦିଆ ଜଗନ୍ନାଥ ପୁଣ ॥
ଯଶୋଦା ନାମ ଯେହୁ ହୋଇ । ନଦିଆ ଦେଶେ ଶତୀ ସେହୁ ॥
ଯେ କୃଷ୍ଣ ଗୋପପୁରେ ଜାତ । ସେ ହେଲେ ଶତୀର ଯେ ସୁତ ॥
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଜନମ ଏହୁ ପୁଣ । ଋକ୍ଷୁଣୀ ଦେବୀ ସେହୁ ଜାଣ ॥
ସତ୍ୟଭାମା ଯେ ହୋଇଥିଲେ । ନଦିଆ ବନ୍ଧୁପ୍ରିୟା ହେଲେ ॥
ହାଡ଼ାଇ ପଣ୍ଡିତ ଯେ ହୋଇ । ନଦିଆ ବସୁଦେବ ସେହୁ ॥
ନଦିଆ ପଦ୍ମାବତୀ ହୋଇ । ରୋହିଣୀ ମଥୁରାରେ ସେହୁ ॥
ଗୋପରେ ଯେହୁ ବଳରାମ । ସେ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ବୋଲି ଜାଣ ॥
ରେବତୀ ଗୋପେ ଯେହୁ ହୋଇ । ବସୁଧା ନାମ ତାକୁ କହ ॥
ବାରଣୀ ବୋଲି ଯେହୁ ନାମ । ଜାହ୍ନବୀ ବୋଲି ସେ ଉତ୍ତମ ॥
ଭୀଷ୍ମର ଗୁରୁ ଯେହୁ ହୋଇ । ଅଦୈତ ପ୍ରଭୁ ତାକୁ କହ ॥
ପାଦ୍ମାବତୀ ନାମ ଯେହୁ ଜାଣ । ସେ ସୀତା ଠାକୁରାଣୀ ଜାଣ ॥
ଅଦୈତ ପ୍ରଭୁର ଚରିତ । ପ୍ରଭୁ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ କଥା ତ ॥
ଶ୍ରୀମହାପ୍ରଭୁ ଚଇତନ । ଏହାଙ୍କ ଯୁଥଗଣ ମାନ ॥
ଶୁଣିଣ ହେଉ ଚିତ୍ତେ ଧର । ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ସୁମର ॥
ଏ ରୂପ ଚିନ୍ତା ପାପ ନାଶ । ରାମ ଭରଥ ବନ୍ଦଦାସ ॥
ପ୍ରାକୃତ ପଦ ଗୀତ କରି । ତୁମ୍ଭ କୁଳକୁଳାପ କରି ॥

ଏ ଗୀତ ହସ୍ତ ଖଣ୍ଡ ପାଠ । ପଢ଼ିଲେ ଫିଟିବ କବାଟ ॥
 ଶୁଣିଲିଟିକି ହୋ ଗୋପାଳ । ଅରୁଣ ବଚନ ଏ ସାର ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କୃଷ୍ଣସ୍ଵର୍ଗଶ୍ରେ ନନ୍ଦ,
 ବସୁଦେବ, ଯଶୋଦା ଶ୍ରେୟଶୀ ଜନ୍ମକଥନେ
 ନାମ ଏକପଞ୍ଚାଶତ୍ ପଟଳ ।

ଦ୍ଵିପଞ୍ଚାଶତ୍ ପଟଳ

ଅଂଶଟି ସାର ସବେ ଗୋପେ । ଜନମ ହୋଇଲେ କରୁପେ ॥
 ବୁଝରୁ ପଞ୍ଚାଶ ସେ ହେଲେ । କରୁପେ ସେ ନାମ ବହୁଲେ ॥
 ଏ କଥା କହିଲେ ଆତ୍ମର । ମନରୁ ଫିଟିବ ଅଛାର ॥
 ଶୁଣ ମୁକୁନ୍ଦ ହେ ସୁଦାମ । ଅନନ୍ତ ଗୋପାଳ ଭକ୍ତମ ॥
 ଗଦାଧର ପଣ୍ଡିତ ନାମ । କୃଷ୍ଣପ୍ରିୟା ଯେ ଗୋପୀ ଜନ୍ମ ॥
 ରସିକ ଦାମୋଦର ଯେହୁ । ଲଳିତା ସଖୀ ଜାତ ହୋଇ ॥
 ରାଏ ଯେ ରାମାନନ୍ଦ ନାମ । ବିଶାଖା ସଖୀ ଏ ଭକ୍ତମ ॥
 ଯେ ଶିବାନନ୍ଦ ଯେ ଠାକୁର । ସେ ଚିତା ଗୋପୀ ଯେ ସୁନ୍ଦର ॥
 ବସୁ ରାମାନନ୍ଦ ଯେ ହୋଇ । ଚମ୍ପୈ ଲଳିତାଟି ସେହୁ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦଯୋଗ ସେହୁ ପୁଣ । ରଞ୍ଜିତେବା ଯେ ତାକୁ ଜାଣ ॥
 ବସୁଦେବ ଯେ ଯୋଗ କହୁ । ସୁଦେବା ବୋଲି ତାକୁ କହୁ ॥
 ମାଧବ ଯୋଗ ସେହୁ ପୁଣ । ଭୁଞ୍ଜିବଦ୍ୟା ଯେ ଗୋପୀ ପୁଣ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦାନନ୍ଦ ନାମ ସେହୁ । ଜନ୍ମୁରେଖା ସେ ଗୋପୀ ସେହୁ ॥
 ଏ ଅଷ୍ଟ ସଖୀ ଗୋପେ ସାର । ନଦିଆ ଦେଶେ ଜନ୍ମ ଆର ॥
 ଗୋପ ନଦିଆ କଥାମାନ । ଘନ ଅରୁଣ କଥା ଘେନ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କୃଷ୍ଣସ୍ଵର୍ଗଶ୍ରେ ଅଷ୍ଟସଖୀ
 ଚରିତେ ନାମ ଦ୍ଵି ପଞ୍ଚାଶତ୍ ପଟଳ ।

ବିପକ୍ଷାଗତ ପଟଳ

ଅଷ୍ଟ ମଞ୍ଜରୀ କଥା ଶୁଣ । ମନରେ ଥିବ ଯେ ରଞ୍ଜିତ ॥
 ମଞ୍ଜରୀ ସଖୀଙ୍କର ପୁଣ । ତାହାଙ୍କ ଅଛୁ ନାନା ଗୁଣ ॥
 ଶ୍ରୀରୂପ ଗୋସାଇଁ ସେ ପୁଣ । ରୂପମଞ୍ଜରୀ ଗୋପୀ ନାମ ॥
 ଶ୍ରୀ ସନାତନ ଯେ ଗୋସାଇଁ । ଲବଣ ମଞ୍ଜରୀ ସେ ହୋଇ ॥
 ଯେ ରଘୁନାଥ ଯେ ଗୋସାଇଁ । ରଘୁମଞ୍ଜରୀ ତାକୁ କହ ॥
 ରଘୁନାଥ ଯେ ଭକ୍ତ ନାମ । ସେ ରଘୁମଞ୍ଜରୀ ଉତ୍ତମ ॥
 ଗୋପାଳ ଭକ୍ତ ଯାକୁ କହ । ଗୁଣମଞ୍ଜରୀ ସଖୀ ସେହି ॥
 ଶ୍ରୀଲୋକନାଥ ଯେ ଗୋସାଇଁ । ଅଞ୍ଜନାମଞ୍ଜରୀଟି କହ ॥
 ଜୀବ ଗୋସାଇଁ ଯେହୁ ପୁଣ । ବଳାସମଞ୍ଜରୀ ସେ ଜାଣ ॥
 ଯେ କୃଷ୍ଣ କବିରାଜ କହ । କଳ୍ପମଞ୍ଜରୀଟି ସେହି ॥
 ପରାକ ଚୂଷକୁ ଯେ କହ । ମଞ୍ଜରୀ ସେ ପୁଣ ଅଟଇ ॥
 ଏ ଅଷ୍ଟ ଗୋସାଇଁ ଯେ ମୂଳ । ଏଥେଁ ଜନମି ଗୋପେ ଖେଳ ॥
 ନଦିଆ ଲାଜ ହେଲେ ନାଶ । ବୈଷ୍ଣବ ହୋଇଲେ ସହାୟ ॥
 ଦାନ ଅରୁଣ କଥାମାନ । ମନରେ ଦେନ ବାର ଜଣ ॥
 ଆଦର କୃଷ୍ଣଦାସ ବାର । ଚକ୍ର ଗୋପ ହେବୁ କର ॥
 ଏ ଗୁଣ ଯାର ଘରେ ଥିବ । ସେ ପଥବଣା ଯେ ନୋହୁବ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ତୃତୀୟାଂଶେ ଅଷ୍ଟ-
 ମଞ୍ଜରୀ ଚରିତେ ନାମ ବିପକ୍ଷାଗତ ପଟଳ ।

ଚତୁଃପଞ୍ଚାଶତ୍ ପଠକ

ବାର ଗୋପାଳ ଯୋଡ଼ି କର । ପୁଞ୍ଜନ୍ତ୍ର ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପଦ୍ମର ॥
 ରାସ ଦବସେ କୃଷ୍ଣ ଲୀଳା । ଗୋପରେ କି ରୂପରେ ଖେଳା ॥
 ଏ ରସ ଗୁଣମାନ ଶୁଣି । ମନେ ରଖିଥିବ ସେ ପୁଣି ॥
 ଶୁଣ ପୁରୁଷ ଦୁଇ ଦାସ । ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ହେ ଶିଷ୍ୟ ॥
 ନିଶାନ୍ତ କାଳ ସେବାମାନ । କହୁବା କୃଷ୍ଣର ବିଧାନ ॥
 ବୃଷଭାନୁ ନନ୍ଦନା କଥା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଲୀଳାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ॥
 ପ୍ରକଟେ ଗୋଧନ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ । ନନ୍ଦ ମନ୍ଦିରେ ବସି ପୁଣି ॥
 ଦଣ୍ଡେ ତଳଳ ମରଦନ । ଦିଦନ୍ତେ ସ୍ଥାନରେ ଗମନ ॥
 ବୃଷଭାନୁ ନନ୍ଦନା ପୁଣି । ଦଣ୍ଡେନେ ପାକ ସଜାଡ଼ିଣ ॥
 ଅମୃତମଣୋହ ସେ ମାନ । ଦଣ୍ଡେ ପରଶେ ରାଧା ଅନ୍ନ ॥
 ମୁଖ ପଖାଳି ଦଣ୍ଡେ ଯାଇ । ତାମୁଳ ସେବା ଦଣ୍ଡେ କହୁ ॥
 ମୃଗମଦ ଚନ୍ଦନ ଦଣ୍ଡେ । ପ୍ରଥମ ପ୍ରହର ଏ ଖଣ୍ଡେ ॥
 ଅପରାହ୍ଣ ସେ କାଳ ସେବା । ଏ କଥା ମନରେ ଘେନିବା ॥
 ଦି'ଦଣ୍ଡ ବ୍ରଜକୁ ଗମନ । ଘେନିଣ ଗୋପ ସଖାମାନ ॥
 ଦଣ୍ଡେକ ବଂଶୀ ବଟେ ରହି । ଦି'ଦଣ୍ଡେ ଗୋପରାସ ଲଞ୍ଜ ॥
 ବର୍ତ୍ତଣୀ ଶିଫା ଶଙ୍ଖମାନ । ଦି'ଦଣ୍ଡେ ବଜାନ୍ତି ସେ ସ୍ଵନ ॥
 ବନଭୋଜା ସେ ଦଣ୍ଡେ କର । ଐଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟରାଜ୍ୟରେ ବିହର ॥
 ଦ୍ଵି ଶାୟ ପ୍ରହରେ ଏ ରସ । ଶ୍ରୀବୃନ୍ଦାବନରେ ବିଳାସ ॥
 ସାୟଂକାଳର କଥାମାନ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଲୀଳା ମନେ ଘେନ ॥
 ଦି'ଦଣ୍ଡେ ଗୋପୀ ସଙ୍ଗଭେଣ । ରାହାସ ନରନ୍ତି ସେ ପୁଣି ॥
 ଦି'ଦଣ୍ଡେ ମଧୁର ବଚନ । ଗୋପ ବାଳିକେ କଥାମାନ ॥
 ବସ୍ତ୍ର ଉଠାଇ ଜଳ ଦେଇ । ଏମନ୍ତେ ଦଣ୍ଡେ ବହୁଯାଇ ॥
 ପୁଲିନ ବନେ ଦଣ୍ଡେ ଯାଇ । ରାଧାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଲୀଳା ତହିଁ ॥
 ପୁଣି ବସ୍ତ୍ରକୁ ଜଳ ଦେଇ । ଦି'ଦଣ୍ଡେ ଚରନ୍ତି ସେ ଗାର ॥

ଦ'ଦଣ୍ଡ ଗୋରୁ ଠୁଳ କରି । ପଥରେ ଦ'ଦଣ୍ଡ ବହୁଣି ॥
 ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଦ'ଦଣ୍ଡ ପ୍ରବେଶ । ଶୁଣ ଦବସ ଲାଲାରସ ॥
 ପୁଣ୍ୟକାଳ ଯେ ଲାଳାମାନ । ଏ କଥା ମନେ ଭୁଲେ ଦେନ ॥
 ସନ୍ଧ୍ୟାରୁ ରାତି ଯେ ପ୍ରହରେ । ଦଣ୍ଡେକ ରହ ନନ୍ଦ ଦରେନ
 ଦ'ଦଣ୍ଡ ଆଳତି କରନ୍ତି । ଅଷ୍ଟ ସଖୀଙ୍କି ସଙ୍ଗେ ଘେନି ॥
 ପରମ ପୁଣ୍ୟ ସଖୀମାନ । ରାଧାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯତନ ॥

ଲଳିତା ବିଶାଖା ଚନ୍ଦ୍ରାଦି । ଚନ୍ଦ୍ରକଳିତା ରଙ୍ଗଦେବୀ ॥
 ଗୁଣବଦ୍ୟା ଜନ୍ମରେଖାହିଁ । ସୁଦେବୀ ସହଚେଷ୍ଟା ତହିଁ ॥
 ଦ'ଦଣ୍ଡ ଆଳତି କରଣ । ବେଢ଼ିଣ ଅଷ୍ଟ ସଖୀ ଗଣ ॥
 ସିଂହାସନରେ ଦଣ୍ଡେ ରହ । ବିକସ୍ତେ ଗୋପ ଗୋପୀ ତହିଁ ॥
 ଦ'ଦଣ୍ଡ ମୁଗାକ୍ଷି ନନ୍ଦନ । ବେଶ ଯେ ଶ୍ରୀ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ॥
 ଏ ବେଶକାଳ କଥାମାନ । ଏ କଥା ମନେ ଭୁଲେ ଦେନ ॥

ପ୍ରହରେ ରାତି ଉତ୍ତରେଣ । ରାଧିକା ରଞ୍ଜନ କରଣ ॥
 ଭେଜନ କୃଷ୍ଣକୁ କରନ୍ତି । ତନି ଦଣ୍ଡ ଯେ ପରଶନ୍ତି ॥
 ମୁଖ ପଖାଳ ଦଣ୍ଡେ କରି । ତାମୁଳ ସେବା ଦଣ୍ଡେ ସାରି ॥
 ପୁଷ୍ପ ବେଶ ଯେ ଦଣ୍ଡେ ହୋଇ । ଚନ୍ଦନ ସେବା ଦଣ୍ଡେ କହି ॥
 ଏମନ୍ତେ ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରହରେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଲାଳା ସ୍ଵେ ଭବରେ ॥

ତୃତୀୟ ପ୍ରହରେଣ ପୁଣ । ଦ'ଦଣ୍ଡ ରାହାସରେ ମରୁ ॥
 ଲଳିତା ମୂଳେ ସଖୀଗଣ । ରାହାସ ରୁଣଦଣ୍ଡ ପୁଣ ॥

ଦ'ଦଣ୍ଡମାନ ଲାଳା ରସ । ତୃତୀୟ ପ୍ରହର ବିଳାସ ॥
 ସଙ୍ଗମ ସେବା ଲାଳାମାନ । ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହର ବିଧାନ ॥
 ଦ'ଦଣ୍ଡ ପାଠ ବିଦ୍ୟମାନ । ସଙ୍ଗୀତରସ ଯି'ଦଣ୍ଡେଣ ॥
 ଆଳିଙ୍ଗନ ଯେ ଦଣ୍ଡେ ତହିଁ । ଦ'ଦଣ୍ଡେ ବ୍ରଜେ ମିଳି ତହିଁ ॥
 ସଙ୍ଗମ କାଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରସ । ଉଗତ ଜନ ଧାନେ ଦୋଷ ॥
 ମଳୟ ପବନ ବହୁଇ । ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଯେ ଲାଳା ଦହିଁ ॥
 ଦ'ଦଣ୍ଡ ରାତି ଥାଉ ପୁଣ । ଗୋପରୁ କରନ୍ତି ଗମନ ॥

ଏ କାଳମାନ ବୁଝି ପୁଣି । ଧ୍ୟାନ ଯେ କରବ ବ୍ରଜେଣ ॥
 ଯେ କାଳେ ଯେଉଁ ଚିନ୍ତା ଭାବ । ସେ ଧ୍ୟାନେ ସେବା ଯେ କରବ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ମୁଦାମ । ବନ୍ଧ ଭରଥ ଶୁଣ ରାମ ॥
 ଅରୁଣ ଦାସ ବ୍ରଜେ ଆଶ । ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେଣ ତାଙ୍କ ଦାସ ॥
 ଏ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ତତ୍ତ୍ୱ । କୃଷ୍ଣସ୍ତ ଖଣ୍ଡ ସମାପତ ॥

ଜତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କୃଷ୍ଣସ୍ତ ଖଣ୍ଡେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ
 ଲୀଳା ରାସ ଦିବ । ଅଷ୍ଟପ୍ରହର ଚରିତେ
 ନାମ ଚତୁଃପଞ୍ଚାଶତ୍ ପଟଳ ।

ଶୁଦ୍ଧିପତ୍ର

ପୃଷ୍ଠା	ଧାତୁ	ଅଶୁଦ୍ଧ	ଶୁଦ୍ଧ
୨	୧୯	ପରଂବ୍ରହ୍ମ	ଅରଂବ୍ରହ୍ମ
୩	୨	ବିଷ୍ଣୁଶ୍ୟାମ	ବିଷ୍ଣୁଶ୍ୟାମୀ
୩	୧୦	ଏ ମହାଶୂନ୍ୟ	ସେ ମହାଶୂନ୍ୟ
୩	୧୫	ମହାଶୂନ୍ୟରେ	ମହାଶୂନ୍ୟ ସେ
୩	୧୬	ଅକାର	ଅଂକାର
୩	୨୦	ଆର	ଅର
୩	୨୩	ବହୁ	ବ୍ରହ୍ମ
୮	୮୧୧୦	ଗୋଟି, ଗୋଟିଏ	କୋଟି, କୋଟିଏ
୯	୨୪	ଅଙ୍ଗାର	ଗଙ୍ଗାର
(୦) ୩୫	୧୭୨	ଜାତେସ୍ବାର	ଜାତସ୍ବର
୧୩	୧୭	ଅକାର	ଅକାର
୧୩	୧୭	ଦକାର	ଇକାର
୧୩	୧୭	ଅକାର	ଏକାର
୧୩	୧୮	ଅକାର	ଆକାର
୧୪	୭	ବାସ୍ତା	ବାଂସ
୧୫	୨୪	ବଦର	ବଜର
୧୬	୯	ରଜ	ରଜ
୨୧	୪	ଉଦ୍ଧବ ବଜ	ଉଦ୍ଧବ ବାହୁ ବେ
୨୧	୭	ଉଦ୍ଧବ ବଜ	ଉଦ୍ଧବ ବାହୁ ବେ
୨୧	୨୩	ଜାତ	ଯତ
୨୧	୨୫	ଉଦ୍ଧବ ବଜ	ଉଦ୍ଧବ ବାହୁ ବେ

ପୃଷ୍ଠା	ଧାଡ଼ି	ଅଣ୍ଟିକ	ଶୁକ
୨୨	୧	ଅଧ	ଅଧୁ
୨୨	୭	କୁମର	କୁନ୍ଦାର
୨୨	୧୫	ସତ୍ୟରେ	ସେତାରେ
୨୯	୧୨	ସୁଖେ	ଦୁଃଖେ
୨୯	୧୫	ନିଷାଦିବ କ୍ରତ	ବିନୟ ଶବିତ
୩୧	୨୫	ଅପସର	ଅବସର
୪୫	୯	ଛନ୍ଦାବଳାଇସହସ୍ର	ଛନ୍ଦାନବେସହସ୍ର
୪୭	୧୦	କୁମାର	ସୁନ୍ଦର
୪୭	୨୭	ସୁଖ	ଦୁଃଖ
୪୭	୨୨	ଗନ୍ଧାଆ	ଗଣ୍ଡ ଆ
୪୯	୨୩	ବଣିଜକୁ ରୁପି	ବଣିଜ କୁରୁପି
୫୧	୪	ପଡ଼ାଇଣ	ପଡ଼ାଇଣ
୫୧	୨୭	ଆଦାଶକୁ	ଆଦାଶଲୁ
୫୨	୨୪	ମନ	ମନ୍ଦ
୫୫	୭	ଶୁଣିଲେ	ଗୁଣିଲେ
୫୭	୮	ଅଙ୍ଗି କାରେ	ଅଙ୍ଗି କରେ
୫୭	୧୨	ଜାଡ଼ାଶ୍ଵରେ	ଜାଡ଼ପୁରେ
୬୩	୧୩	ସେତ	ସେ ତ
୬୩	୨୪	ଦୁଃଖ...ସୁଖ	ସୁଖ.. ଦୁଃଖ
୬୪	୨	କଷାକଷ୍ଟ	କୃଷି କଷ୍ଟ
୬୪	୧୭	ମରନ୍ତ	ରମନ୍ତ ବା ରହନ୍ତ
୬୪	୨୨	ପିତାର	ପିତାକ
୬୭	୨	ରଚିଲେ ସୁସାଦ	ରଚିଲେ ଧନ
୬୭	୨	ମହନ୍ତ	ମହାତ୍ମା
୬୭	୪	ଶୁଣିଲୁ	ସୁଶୀଳ

ପୃଷ୍ଠା	ଧାଡ଼ି	ଅଶୁଦ୍ଧ	ଶୁଦ୍ଧ
୭୭	୧୭	ଏକ	ଏକେ
୭୯	୧୫	କାଠିକ କହୁ	କାଟିବ କାହିଁ
୭୯	୨୨	ଗଢ଼ି ନ	ଗଢ଼ିଣ
୭୫	୧୩	ଗଜେଅଟେ	ଗଜେ
୭୫	୨୨	ଉଡ଼ିବାରେ	ଉଡ଼କାରେ
୭୭	୫	କୁନ୍ଦ ପୁଷ୍ପେଯେ	ମୁକୁନ୍ଦ ପୁଷ୍ପ
୮୦	୧୩	ରାମଭଦ୍ର	ରାମ ଭ୍ରଥ
୮୦	୧୭	ମଦାଳସୀ	ମଦନା
୮୦	୧୯	ମାକୁକୁ	କୁକୁମା
୮୦	୨୦	ଚନ୍ଦ୍ରାଦିନ	ଚନ୍ଦ୍ରାବଣ
୮୦	୨୦	ବାହାରନ୍ତି	ବହରନ୍ତି
୮୧	୨୫	ଆଠ ଦିଆଠେ ଖୋଳ କହୁ ଖୋଳ ଦିଗୁଣେ ବଢ଼ିଶହୁ	
୮୨	୫	ବିନ	ଦିନ
୮୨	୧୮	ମୁଡ଼	ଧୁଧ
୮୨	୧୮	କରଠୁଳ	ଗୁଡ଼ଠୁଳ
୮୩	୧୯	ଖେଉଣୀ ସଙ୍ଗେ	ସେ ଖେଉଣୁ
୮୭	୮	ପୁଣ୍ୟ	ପୁଷ୍ପ
୯୦	୭	ଜାଲର...ଶୀରର	ଶୀରର...ଜାଲର
୯୧	୧୧	ହର	ହୁର
୯୧	୧୩	ସେ କୃଷ୍ଣ	ସେ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ
୯୧	୧୫	ଓଁ କ୍ଳୀ	ଓଁ କ୍ଳୀ ସେ
୯୩	୧୦	ଭୁଞ୍ଜିବୁ ଚଢ଼ିବୁ	ଭୁଞ୍ଜିବେ ଚଢ଼ିବେ
୯୭	୪	ଅଧରେ	ଅର୍ଦ୍ଧରେ
୯୭	୭	ପରି	ପର
୯୭	୭	ର ସେ...ଧୀରେ ରନ ସେ...ଧରରେ	

ପୃଷ୍ଠା	ଧାତୁ	ଅଶୁଦ୍ଧ	ଶୁଦ୍ଧ
୯୭	୧୦	ରମ	ଶ୍ୟାମା
୯୮	୧୨	ଟଙ୍କାର	ଝଙ୍କର
୯୯	୧୩	ଆଉ	ଅରି
୧୦୦	୧୭	ମୁକାର	ଅକାର
୧୦୦	୧	ଅଜରୁଆରି	ଅକ୍ଷରୁଅରି
୧୦୧	୨	ଅକାରୁ	ଆକାର
୧୦୨	୩	ଓଁକାରୁ	ଓଁକାରୁ
୧୦୩	୧୨	ଶୋଳ ଦଳରେ ଶୋଳ ବାର ଦଳରେ ବାର	
୧୦୪	୧୫	ଅ ମାତାରେ	ନଅ ମାତାରେ
୧୦୫	୨୦	କର	କର୍ଣ୍ଣ
୧୦୬	୨୨	ନାରାୟଣ	ନାରାୟଣାୟ
୧୦୭	୪	ଝରୁ ଅ ଅଟକଣ	ଝଅରୁ ଅଣ ନମ
୧୦୮	୪	ଏମରୁ	ଅନନ୍ତ
୧୦୯	୫	ବାର	ଦଣ
୧୧୦	୬	ତରୁ	ତରୁ
୧୧୧	୧୧	ଶରୁ	ଶରୁ
୧୧୨	୧୨	ଅରୁ	ଥରୁ
୧୧୩	୧୩	ରକାରୁ ବସ	ରକାର ତହୁଁ
୧୧୪	୧୦	ନରୁ ଜାତ	ଦରୁ ଜ୍ୟୋତି
୧୧୫	୧୧	ଶ ଅନ୍ୟରେ	ଶ ଅନ୍ୟରେ
୧୧୬	୧୨	ଦରେ...ହେବ	ଦରେ ଦୁଇମାତାରେ
୧୧୭	୧୩	ଇ ଯେ	ଇ ଅଯେ
୧୧୮	୧୪	ହଁ ଉରୁ	ବଅରୁ
୧୧୯	୧୫	ମଧୁପୋତା	ସାଧୁପୋତା
୧୨୦	୧୬	ଉକାର	ରକାର